

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

โครงการออกนิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับการถ่ายภาพ ชื่อ "Three Two One"
SPECIFIC PHOTOGRAPHY MAGAZINE DESIGN "Three Two One"

นาย กิตติโชติ ธรรมพาเลิศ
Mr. KITTICHOTE THAMMAPALERD

เลขที่.....
เลขทะเบียน 44834
วัน, เดือน, ปี: 15 ส.ค. 2546

.b.....
.i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา นิเทศศิลป์ ภาควิชา นิเทศศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2544

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

โครงการออกแบบนิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับการถ่ายภาพ ชื่อ "Three Two One"
SPECIFIC PHOTOGRAPHY MAGAZINE DESIGN "Three Two One"

นายกิตติโชติ ธรรมพาลีศ
Mr.KITTICHOTE THAMMAPALERD

ภาควิชาศิลปะ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชาศิลปะ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์ วันที่ 11/6/45
(อาจารย์ พิศพงษ์ พงษ์ประภาพรินทร์)

หัวหน้าภาควิชาศิลปะ วันที่ ๗ มิ.ย. ๕๕
(อาจารย์ รวีศักดิ์ รักใหม่)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อโครงการ	โครงการออกแบบนิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับการถ่ายภาพ ชื่อ “Three Two One” SPECIFIC PHOTOGRAPHY MAGAZINE DESIGN “Three Two One”
ชื่อ	นาย กิตติโชติ ธรรมพาลีศ
สาขา	นิเทศศิลป์
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ พีรพงษ์ พงษ์ประภาพรพันธ์
ปีการศึกษา	2544

บทคัดย่อ

การสร้างงานนิตยสารฉบับนี้ ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอแนวความคิดทั้งหลายทั้งปวงในการสร้างสรรค์งานถ่ายภาพสมัยใหม่ และต้องการเปิดการรับรู้ให้กับผู้ที่สนใจการถ่ายภาพรุ่นใหม่ๆในประเทศไทย ข้าพเจ้าจึงเลือกนำเสนอ นิตยสารโดยใช้ชื่อว่า 3 2 1 ซึ่งเป็นอาการนับถอยหลังของการถ่ายภาพในสตูดิโอและพบเห็นได้ในการถ่ายภาพของบุคคลทั่วไป และการเลือกใช้ชื่อนี้เพื่อเป็นการสื่อเฉพาะกลุ่มเป้าหมายคือผู้ที่สนใจอะไรก็ตามซึ่งเกี่ยวกับการถ่ายภาพ ตั้งแต่มีอสมัครเล่น จนถึงช่างภาพมืออาชีพ รวมถึงสมาคมการถ่ายภาพ ธุรกิจการถ่ายภาพ ผู้ที่สนใจกล้องเก่า และเทคโนโลยีการถ่ายภาพใหม่ๆ เป็นต้น

โครงการนี้เป็นการออกแบบนิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับการถ่ายภาพ โดยให้ความสำคัญกับการศึกษาด้านการวางโครงสร้างหลักๆในนิตยสาร การวางแนวทางการออกแบบ เพื่อหาแนวทาง และการสร้างรูปแบบที่น่าสนใจในการสร้างสรรค์งานด้านนิตยสาร จากการหาข้อมูลและทำการสรุป(หนังสือเล่มนี้จะรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ไว้และกล่าวไว้ในส่วนรายละเอียดต่อไป) จึงเลือกวางคอลัมน์ส่วนต่างๆของนิตยสาร 3 2 1 เพื่อนำเสนอ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. World of Photograph : Think of Pic
2. Interview : A view finder with Mr. Amat Nimitpark
3. History : The first world's of photography
4. Students : Ladkrabang's student
5. Come in studio
6. Technics : Emulsion transfer
7. How : How to create the photograph?
8. Classic Camera : Graflex Camera
9. New Technology : EOS - 1D

และรวมถึงหน้า Editorial, Contents, reader letters, หน้านำเรื่อง, หน้าลิขสิทธิ์และหน้าโฆษณา เป็นต้น

คอลัมน์ต่างๆที่จะนำมาตีพิมพ์ลงในนิตยสาร เป็นการรวบรวมจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น พิพิธภัณฑสถานวิทยาศาสตร์ทางภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตำราต่างๆ หนังสือประวัติศาสตร์การถ่ายภาพ นิตยสารที่น่าสนใจทั้งจากในและนอกประเทศ การสัมภาษณ์ช่างถ่ายภาพในเมืองไทย ทั้งจากช่างภาพผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่มีความสนใจทางการถ่ายภาพ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลอ้างอิงเพื่อความถูกต้องในการทำนิตยสารฉบับนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่เปิดโอกาสและให้ความอิสระกับชีวิตของข้าพเจ้าในการเลือกทำสิ่งที่ตัวข้าพเจ้าสนใจ เป็นทั้งกำลังใจและคำแนะนำที่ดีที่มีในชีวิตของข้าพเจ้าตลอดมา

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า “กระบวนการคิด” ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในทุกแง่มุมการออกแบบ ขอขอบคุณอาจารย์ วิทยา หาญวารังศิลป์ ที่ทำให้ข้าพเจ้าได้ทำความรู้จักกับคำคำนี้

จากการที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาทดลองทำศิลปนิพนธ์ด้วยเวลาการค้นคว้าที่ยาวนานด้วยตัวของข้าพเจ้าเองและคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา จึงทำให้ศิลปนิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ข้าพเจ้าขอขอบคุณ อาจารย์ พีรพงษ์ พงษ์ประภาพรรณ์ อาจารย์ที่ปรึกษา คุณ นิตยา - เฉลิมพล ธรรมพาเลิศ สำหรับการแปลบทความจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย คุณ ธนนนต์ ธนากรกานต์ สำหรับการถ่ายภาพในหลายๆส่วนในนิตยสาร คุณ จรุงยศ อธิณยะนาค สำหรับการแรงผลักดันและกำลังใจในการทำงานนิตยสารนี้ให้ลุล่วง คุณ อมาตย์ นิमितพากย์ (พี่ใหญ่) สำหรับการสัมภาษณ์ในคอลัมน์ A View Finder ,จุฑาพร รักไพฑูรย์ ,ภัทริณ ชนินทร์อารักษ์ ,กษาลอง คำจริง ,เกตแก้ว สุดาพร สำหรับงานภาพถ่ายในคอลัมน์ Student และเพื่อนๆภาควิชาศิลปะศิลป์ทุกคนอันเป็นที่รักของข้าพเจ้า ที่เป็นกำลังใจทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการการทำวิทยานิพนธ์และการเรียนใน 4 ปีของข้าพเจ้านี้

สุดท้ายคุณความรู้มากมายที่ได้จากการเรียนที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง 4 ปีแห่งนี้ ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ จิระพงษ์ ภูมิจิตร กับวิชา Environ - mental Graphic Design, Fundamental อาจารย์ วิทยา หาญวารังศิลป์ กับวิชา Graphic - Design II, Advertising Design อาจารย์ เสาวภา ศรีทองนาก กับวิชา Computer Graphic - I II, Typographic Design, Corporate Graphic Design อาจารย์ เสริมสุข เขียวสุนทร กับวิชา Drawing I II, Fine Art I II, Technique Illustration อาจารย์ พีรพงษ์ พงษ์ประภาพรรณ์ กับวิชา Basic Communications Design, Book Design, Publication Design, Processes Design อาจารย์ ไพบุลย์ ตระกูลใจดี กับวิชา Illustration ,Packaging Design อาจารย์ ทองศิริ พันธุเสวี กับวิชา seminar อาจารย์ ขวัญนคร อินทร์เยี่ยม กับวิชา ระเบียบวิธีวิจัย และอาจารย์ทุกท่านที่ได้กล่าวถึง รวมทั้ง พี่สมใจ พี่เจี๊ยบ พี่บุญสม ที่ช่วยเหลือในด้านธุรการของการศึกษาที่สถาบันแห่งนี้ เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

กิตติโชติ ธรรมพาเลิศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนำ

นิตยสารการถ่ายภาพที่จำหน่ายทั่วไปตามท้องตลาดในบ้านเราส่วนใหญ่ ภาพถ่ายและเนื้อหาที่นำเสนอมักมุ่งเน้นเนื้อหาไปในแง่ของความเหมือนจริง สวยงาม เทคนิคและหลักการในการถ่ายภาพเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่านิตยสารคือสื่อที่สามารถนำเสนอในทิศทางที่น่าสนใจต่อผู้รับสารกลุ่มใหม่ๆ ได้อีก จึงเกิดแรงบันดาลใจที่จะฉีกแนวในการออกแบบนิตยสารเฉพาะทางเกี่ยวกับการถ่ายภาพขึ้น และนำเสนอการถ่ายภาพเชิงสร้างสรรค์เป็นแกนหลัก โดยใช้ชื่อนิตยสารว่า “Three Two One” The Photography Magazine โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ เพื่อจะเปลี่ยนแนวความคิดหรือมุมมองเดิมๆ ให้กับช่างภาพรุ่นใหม่หรือบุคคลที่สนใจการถ่ายภาพ ได้รู้จักและหันมาสนใจ “กระบวนการและวิธีการคิดสร้างสรรค์งานถ่ายภาพ” ควบคู่ไปกับเนื้อหาและภาพถ่ายสมัยใหม่ที่คัดเลือกมานำเสนอ และที่สำคัญคือจะมุ่งเน้นการออกแบบนิตยสารด้วยกราฟิก style โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ทางเทคนิคการพิมพ์ คุณสมบัติของกระดาษ ตลอดจนกระบวนการผลิตเป็นผลงานจริง

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ศิลปินรุ่นใหม่จะเป็นแนวทาง และประโยชน์ให้แก่ช่างภาพรุ่นใหม่และผู้ผลิตนิตยสาร ได้เกิดแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเองในโอกาสต่อไป

กิตติโชติ ธรรมพาลีศ

มีนาคม 2545

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ค
คำนำ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญภาพประกอบ	ช
บทที่ 1 บทนำ	
- ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ	1
- วัตถุประสงค์	2
- ขอบเขตของโครงการ	2
- แนวทางบรรลุเป้าหมาย	2
- ขั้นตอนการทำงาน	3
- ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 การรวบรวมข้อมูล	
- ประวัติและความเป็นมาของการถ่ายภาพ 5	
- การถ่ายภาพเมืองไทยในยุคแรก 15	
- ประโยชน์ทางการศึกษาของภาพถ่าย 18	
การรวบรวมข้อมูล	
- ประวัติความเป็นมาของนิตยสาร	20
- ประเภทของนิตยสาร	28
- รูปแบบของนิตยสาร	30
- การออกแบบนิตยสาร	31
- หลักเกณฑ์การออกแบบหนังสือ	36
บทที่ 3 การวิเคราะห์ / สรุปข้อมูล	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ศึกษานิตยสารที่มีลักษณะใกล้เคียง	39
การเลือกวางคอลัมน์ครั้งที่ 1	41
- การตั้งชื่อและการออกแบบสัญลักษณ์ของนิตยสาร	42
- สรุปเนื้อหาและการวางคอลัมน์ของนิตยสาร “Three Two One” The Photography Magazine No.1	44
การกำหนดรูปแบบของนิตยสาร	48
- ตัวอย่างเนื้อหาที่จะนำตีพิมพ์ในนิตยสาร	52
บทที่ 4 ขั้นตอนการออกแบบ	
แนวความคิด	56
ลักษณะของนิตยสาร	56
การออกแบบสัญลักษณ์ของนิตยสาร	56
- แบบร่างสัญลักษณ์ครั้งที่ 1	56
- แบบร่างสัญลักษณ์ครั้งที่ 2	58
- แบบสัญลักษณ์	60
สรุปแบบร่างสัญลักษณ์	60
แบบร่างหัวคอลัมน์	61
แบบร่างเลขหน้า	62
แบบร่างใบสมัครสมาชิก	63
ตัวอย่างแบบร่าง Lat out	64
ผลงานการออกแบบ	67
บทที่ 5 บทสรุป	
บทสรุป	100
บรรณานุกรม	102
ประวัติผู้เขียน	104

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

แบบร่างสัญลักษณ์ครั้งที่ 1		
ภาพประกอบที่ 1.1 - 1.4		57
แบบร่างสัญลักษณ์ครั้งที่ 2		
ภาพประกอบที่ 2.1 - 2.4		58
ภาพประกอบที่ 2.5 - 2.8		59
แบบสัญลักษณ์ / ภาพประกอบที่ 3.1 - 3.2		60
แบบร่างหัวคอลัมน์ / ภาพประกอบที่ 4.1 - 4.2		61
แบบหัวคอลัมน์ / ภาพประกอบที่ 4.3		62
แบบร่างเลขหน้า / ภาพประกอบที่ 4.3		62
แบบเลขหน้า / ภาพประกอบที่ 4.4		62
แบบร่างใบสมัครสมาชิก / ภาพประกอบที่ 4.5 - 4.7		63
แบบใบสมัครสมาชิก / ภาพประกอบที่ 4.8		64
ตัวอย่างแบบร่าง Lay out		
ภาพประกอบที่ 5.1		64
ภาพประกอบที่ 5.2 - 5.5		65
ภาพประกอบที่ 5.6 - 5.8		66
ผลงานการออกแบบ		
ภาพประกอบที่ 1	บรรจุกัณฑ์ #1	68
ภาพประกอบที่ 2	บรรจุกัณฑ์ #2	69
ภาพประกอบที่ 3	ปกหน้า	70
ภาพประกอบที่ 4	หน้าโฆษณา #1	71
ภาพประกอบที่ 5	หน้าเปิด	72
ภาพประกอบที่ 6	หน้าเปิด #2	73

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 7	หน้า Editorial	74
ภาพประกอบที่ 8	หน้า Contents	75
ภาพประกอบที่ 9	หน้าที่ 6 - 7 / คอลัมน์ Think of pic	76
ภาพประกอบที่ 10	หน้าที่ 8 - 9 / คอลัมน์ Think of pic	77
ภาพประกอบที่ 11	หน้าที่ 8 - 9 / คอลัมน์ Think of pic และ หน้าที่ 10 - 11 / คอลัมน์ Think of pic	78
ภาพประกอบที่ 12	หน้าที่ 8 - 9 และ หน้ากระดาษพิเศษ / คอลัมน์ Think of pic	79
ภาพประกอบที่ 13	หน้าที่ 10 - 11 / คอลัมน์ Think of pic	80
ภาพประกอบที่ 14	หน้าที่ 12 - 13 / คอลัมน์ Think of pic	81
ภาพประกอบที่ 15	หน้าที่ 12 - 13 / คอลัมน์ Think of pic	82
ภาพประกอบที่ 16	หน้าที่ 12 - 13 / คอลัมน์ Think of pic	83
ภาพประกอบที่ 17	หน้าที่ 12 - 13 และหน้าโฆษณา #2 / คอลัมน์ Think of pic	84
ภาพประกอบที่ 18	หน้าที่ 14 - 15 / คอลัมน์ a view finder	85
ภาพประกอบที่ 19	หน้าที่ 16 - 17 / คอลัมน์ a view finder	86
ภาพประกอบที่ 20	หน้าที่ 18 - 19 / คอลัมน์ a history	87
ภาพประกอบที่ 21	หน้าที่ 20 - 21 / คอลัมน์ Student	88
ภาพประกอบที่ 22	หน้าที่ 22 - 23 / คอลัมน์ Come in Studio	89
ภาพประกอบที่ 23	หน้าที่ 24 - 25 / คอลัมน์ Come in Studio	90
ภาพประกอบที่ 24	หน้าที่ 26 - 27 / คอลัมน์ Techniques	91
ภาพประกอบที่ 25	หน้าที่ 28 - 29 / คอลัมน์ How to create?	92
ภาพประกอบที่ 26	หน้าที่ 30 - 31 / คอลัมน์ Classic camera และคอลัมน์ New Technology	93
ภาพประกอบที่ 27	หน้าที่ 32 และใบสมัครสมาชิก (Subscription)	94
ภาพประกอบที่ 28	หน้าใบสมัครสมาชิก - หน้าปิด	95
ภาพประกอบที่ 29	หน้าปิด	96
ภาพประกอบที่ 30	หน้าโฆษณา #3	97
ภาพประกอบที่ 31	ปกหลัง	98
ภาพประกอบที่ 32	บรรจุภัณฑ์ #3	99

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

โครงการออกนิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับการถ่ายภาพ ชื่อ “Three Two One” SPECIFIC PHOTOGRAPHY MAGAZINE DESIGN “Three Two One”

ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

ในปัจจุบัน “ภาพถ่าย” มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตประจำวันของเราทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นในแง่ธุรกิจ การโฆษณา การบันเทิง หรือยามพักผ่อนของครอบครัว เช่น ภาพถ่ายบุคคล ภาพถ่ายสิ่งแวดล้อม ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ หรือโบราณสถานต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการต่างๆของมนุษย์ ภาพถ่ายแห่งความทรงจำในอดีตเมื่อตอนที่เราเป็นเด็กคุณพ่อคุณแม่ได้บันทึกภาพอิริยาบถต่างๆหรือขณะที่เรากำลังเล่นอยู่กับคุณ คุณปู่ คุณย่า ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจของครอบครัว นอกจากนี้ภาพถ่ายยังสามารถแสดงเหตุการณ์สำคัญต่างๆที่เกิดขึ้นในประเทศไทย จนเป็นแหล่งข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของชนชาตินั้นๆ เป็นต้น เชื่อได้ว่านับแต่เกิดจนตายอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิตของเราต้องมีสักครั้งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ “ภาพถ่าย”

ผู้ที่สนใจศึกษาการถ่ายภาพจำเป็นต้องติดตามวิทยาการที่ทันสมัยของการถ่ายภาพ ทั้งด้านประวัติของการถ่ายภาพในอดีตซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการถ่ายภาพ วัสดุอุปกรณ์ใหม่ๆ ผลงานจากช่างภาพที่มีชื่อเสียงทั้งไทยและต่างประเทศ บทความข่าวสารที่เกี่ยวกับวงการถ่ายภาพ จวบจนกระทั่งแนวโน้มของวงการถ่ายภาพในอนาคต เพื่อที่จะนำไปประยุกต์ใช้สร้างสรรคงานถ่ายภาพของตนเอง และเพื่อเป็นความรู้เฉพาะทางเกี่ยวกับการถ่ายภาพทั้งปวง

สิ่งพิมพ์ประเภทนิตยสารถือเป็นสื่อที่สามารถเจาะเฉพาะกลุ่มได้อย่างดี เนื่องจากเป็นสื่อที่มีเนื้อหาข่าวสารที่ทันสมัยเข้าถึงคนกลุ่มนั้นๆได้อย่างเจาะเจาะจง สำหรับผู้ที่สนใจเรื่องๆที่ตนเองนั้นสนใจ นิตยสารก็จะมีที่น่าสนใจที่จะสนองผู้อ่านได้อย่างครอบคลุมในตัวของมันเอง มีราคาไม่แพง อีกทั้งยังสามารถซื้อหาได้ง่ายตามท้องตลาดทั่วไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความคิดที่จะนำเสนอการถ่ายภาพในรูปแบบของนิตยสาร โดยออกแบบให้มีความทันสมัยทางเนื้อหาความรู้ รูปแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(style) ของนิตยสาร, ภาพถ่ายเชิงศิลปะสมัยใหม่ และแนวคิดที่น่าสนใจของการสร้างสรรค์งานถ่ายภาพ เพื่อเป็นแนวทางใหม่ๆให้กับผู้ที่มีความสนใจในการถ่ายภาพในประเทศไทยมากขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการวางแผน การแบ่งโครงสร้างอย่างเป็นสัดส่วน ซึ่งเป็นจุดหลักของการนำเสนอเรื่องราวของนิตยสาร
2. เพื่อศึกษาการออกแบบนิตยสาร ทั้งกราฟิก ตัวอักษร ลักษณะของภาพ การจัดหน้ากระดาษ และรวมถึงเทคนิคการพิมพ์บางส่วนที่จะนำมาใช้ในนิตยสารนี้
3. เพื่อศึกษาหาแนวทางการนำเสนอนิตยสารการถ่ายภาพ ทั้งรูปแบบของภาพ เนื้อหา และรูปเล่มในรูปแบบที่เหมาะสมและน่าสนใจ
4. เพื่อศึกษา “กระบวนการคิด” ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของขั้นตอนการออกแบบตลอดจนการผลิตผลงานให้สำเร็จตาม “กระบวนการคิด” นี้

กลุ่มเป้าหมาย

นิตยสาร three two one ใช้แนวความคิดมาจากอาการนับถอยหลังของบุคคลสามัญหรือช่างภาพในสตูดิโอในขณะที่กำลังจะกดชัตเตอร์ ฉะนั้นกลุ่มเป้าหมายก็คือ ผู้ที่มีความสนใจการถ่ายภาพทั้งหลายในทุกๆด้าน ทุกระดับ

ขอบเขตของโครงการ

นิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับการถ่ายภาพขนาด 24x30.5 cm. 1 ฉบับ พิมพ์ลงกระดาษปอนด์ในลักษณะต่างๆ บางส่วนเคลือบมันหรือด้ายคัท จำนวน 48 หน้า

แนวทางบรรลุเป้าหมาย

1. รวบรวมข้อมูล
 - ศึกษาการนำเสนอของนิตยสารที่มีลักษณะใกล้เคียง
 - คัดเลือกข้อมูลที่ต้องการที่จะนำมาตีพิมพ์
 - ตัวอย่างรูปแบบของสิ่งพิมพ์ที่เน้นถึงการออกแบบจัดวาง การเลือกใช้คุณสมบัติของกระดาษ เทคนิคทางการพิมพ์ เป็นต้น
 - ศึกษาความต้องการกลุ่มเป้าหมาย เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบและนำเสนอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. วิเคราะห์ข้อมูล / สรุปเรื่องที่จะนำเสนอ และกำหนดรูปแบบในการนำเสนอ
3. ทดลองออกแบบนิตยสารเป็นส่วนๆ เช่น
 - โครงสร้างของหนังสือ ขนาด รูปเล่ม ปกหน้า ปกหลัง และการเย็บเล่มของหนังสือ
 - สัญลักษณ์ (ชื่อนิตยสาร)
 - การเลือกใช้ชุดของตัวอักษรในแบบต่างๆ
 - การใช้ เส้น สี และพื้นที่เป็นส่วนประกอบในการออกแบบจัดหน้ากระดาษ และการเลือกใช้คุณลักษณะทางภาษาในนิตยสาร เป็นต้น
4. เสนอแบบร่าง
5. ปรับปรุงแบบร่างให้มีความเหมาะสมและพิสูจน์อักษร เพื่อให้ได้แบบที่สมบูรณ์

ขั้นตอนการทำงาน

1. เสนอหัวข้อต่อกรรมการตัดสินวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ของความคิด
2. เสนอข้อมูลเบื้องต้นซึ่งได้จากการค้นคว้าจากพิพิธภัณฑสถานภาพของไทย แหล่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ และแหล่งข้อมูลที่เป็นเอกสารจากหนังสือหรือนิตยสารทั้งในและต่างประเทศ
3. เสนอและสรุปข้อมูลเบื้องต้นในการออกแบบ และแนวทางของการออกแบบโดยรวม เพื่อให้เกิดภาพที่ชัดเจนขึ้น
4. เสนอภาพร่างทุกๆส่วน พร้อมแหล่งข้อมูลที่สำคัญอันได้มาจากการค้นคว้า
5. เสนอชิ้นงานออกแบบจริง และข้อมูลเอกสารทั้งหมด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ความรู้ความเข้าใจในการออกแบบนิตยสารทั้งวิธีการคัดเลือกข้อมูล และนำเสนอ นิตยสารในรูปแบบการออกแบบที่น่าสนใจ เทคนิคการพิมพ์ ชนิดของกระดาษตลอดจนกระบวนการผลิตจนเป็นชิ้นงานสำเร็จจริง
2. เกิดการเรียนรู้กระบวนการคิดกระบวนการออกแบบสร้างสรรค์นิตยสารอย่างมีเหตุผล และการวางแผนด้วยขั้นตอนที่เหมาะสมในการทำนิตยสาร เช่น การคุมทิศทางการออกแบบเชิงศิลปะ การคัดเลือกข้อมูลที่ต้องในการนำเสนอ ผลงานและบทความผ่านนิตยสารนี้ และ ทุกๆ ฝ่ายในการทำงานนิตยสารใน 1 ฉบับนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. เมื่อผู้อ่านอ่านนิตยสารฉบับนี้แล้วจะได้รับความรู้ความเข้าใจ ทักษะ เทคนิคของการถ่ายภาพ แนวความคิดหลายๆด้านของการถ่ายภาพ และประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับการถ่ายภาพ บทสัมภาษณ์แนวความคิดทั้งหลายจากช่างภาพมืออาชีพของเมืองไทย เป็นต้น

4. ได้เรียนรู้ “กระบวนการคิด” ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของการศึกษาตลอด 4 ปีของข้าพเจ้านี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

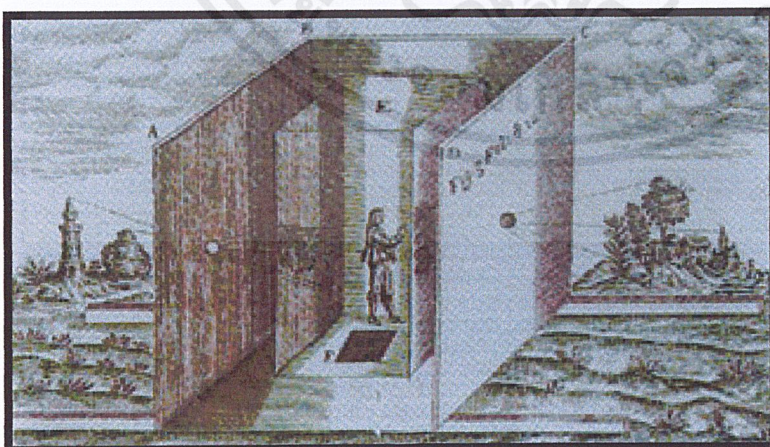
บทที่ 2

การรวบรวมข้อมูล

ประวัติการถ่ายภาพโดยสังเขป

วิชาการถ่ายภาพนั้น ได้มีการพัฒนาต่อเนื่องกันมาหลายร้อยปีโดยลำดับ ก่อนจะมีกล้องถ่ายภาพเพื่อบันทึกภาพให้เหมือนจริงนั้น มนุษย์ในสมัยโบราณ รู้จักใช้การวาดภาพเพื่อบันทึกความทรงจำและการสื่อความหมาย ซึ่งการวาดภาพดังกล่าวต้องใช้เวลาและไม่เหมือนจริงตามธรรมชาติ ตลอดจนปัญหาอื่น ๆ ทำให้มนุษย์พยายามคิดค้นหาวิธีการสร้างภาพโดยใช้เวลาให้น้อยลงและให้ได้ภาพที่สมบูรณ์เหมือนธรรมชาติมากที่สุด หลังจากที่มนุษย์ประสบความสำเร็จในการคิดค้นกระบวนการถ่ายภาพ จากผลของนักวิทยาศาสตร์ที่ได้พัฒนาความรู้จากศาสตร์ 2 สาขา คือ สาขาฟิสิกส์ได้แก่เรื่องของแสง กล้องถ่ายภาพ และสาขาเคมี ในส่วนที่เกี่ยวกับสารไวแสงและน้ำยาสร้างภาพ

การถ่ายภาพเป็นการรวมหลักการที่สำคัญ 2 ประการเข้าด้วยกันคือ การทำให้เกิดภาพจำลองของวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ปรากฏบนฉากรองรับได้และการใช้สื่อกลางในการบันทึกภาพจำลองของวัตถุนั้นให้ปรากฏอยู่ได้อย่างคงทนถาวร

ภาพวาดกล้องออบสคิวรา
โดย อธานาซิอุส ไคเซอร์
(Athanasius Kircher)
ชาวเยอรมัน ปี ค.ศ. 1646

ในหลักการข้อแรกคือการทำให้เกิดภาพจำลองของวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ปรากฏบนฉากรองรับได้นั้น อริสโตเติล (Aristotle) นักวิทยาศาสตร์ชาวกรีก ได้บันทึกไว้เป็นครั้งแรก เมื่อ 400 ปี ก่อนเอกละการนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นานนักก็หันไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คริสตศักราชว่า ถ้าเราปล่อยให้ลำแสงผ่านเข้าไปทางรูเล็กๆ ในห้องมืดแล้วถือกระดาษขาวให้ห่างจากรูรับแสงประมาณ 15 ซม. จะปรากฏภาพบนกระดาษ เป็นภาพหัวกลับ แต่ไม่ค่อยชัดเจนนัก

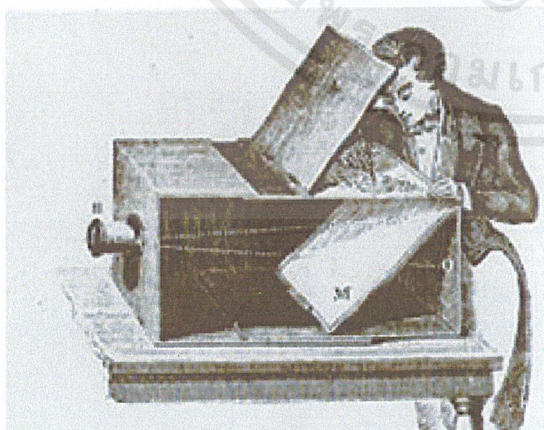
หลักการนี้ต่อมาได้มีการประดิษฐ์เป็นกล้องรูเข็ม และวิวัฒนาการมาเป็นกล้อง ออบสคูรา (Camera Obscura) ซึ่งเป็นภาษาลาติน แปลว่า ห้องมืด นักปราชญ์ชาวอาหรับชื่อ อัลฮาเซน (Alhazen) ได้บรรยายรูปร่างลักษณะของกล้องออบสคูราไว้ก่อนปี ค.ศ. 1039 ว่า มีลักษณะเป็นห้องมืดที่มีรูเล็กๆ ที่ฝาข้างหนึ่ง เมื่อแสงเดินทางผ่านรูเล็กๆ นี้แล้วสามารถทำให้เกิดภาพจริงหัวกลับบนฝาผนังด้านตรงข้ามได้

ปี ค.ศ. 1490 ลิโอนาโด ดา วินชี (Leonardo Da Vinci) นักวิทยาศาสตร์และศิลปะชาวอิตาลี ได้บันทึกคำอธิบายเกี่ยวกับหลักการ การทำงานของกล้องออบสคูราไว้อย่างสมบูรณ์ ทำให้คนเริ่มเข้าใจเรื่องของกล้องมากขึ้นโดยเฉพาะจิตรกร สนใจนำกล้องออบสคูราไปช่วยในการวาดภาพลอกแบบเพื่อให้ได้ภาพอย่างรวดเร็วและมีสัดส่วนเหมือนจริงแสงเงาที่ถูกต้อง

รูปแบบของกล้องออบสคูรา ได้พัฒนาคุณภาพให้ใช้งานได้สะดวกยิ่งขึ้นตามลำดับ เช่น เพิ่มเลนส์ในตัวกล้องทำให้สามารถมองภาพได้ชัดเจน กล้องมีขนาดเล็กลง น้ำหนักเบา เคลื่อนย้ายได้สะดวก

ค.ศ. 1550 กิโรลาโม การ์แดนโน (Girolamo Gardano) ชาวอิตาลี ได้สร้างเลนส์นูนและนำไปใส่ไว้ที่รูรับแสงของกล้อง ปรากฏว่าได้ภาพที่สว่างขึ้น แต่ยังไม่คมชัด

ค.ศ. 1568 แดนีล บาร์บาโร (Daniel Barbaro) ประดิษฐ์ม่านบังคับ รูรับแสง (Diaphragm) เพิ่มเติมในกล้องถ่ายภาพ ปรากฏว่าได้ภาพที่ชัดขึ้นกว่าเดิม

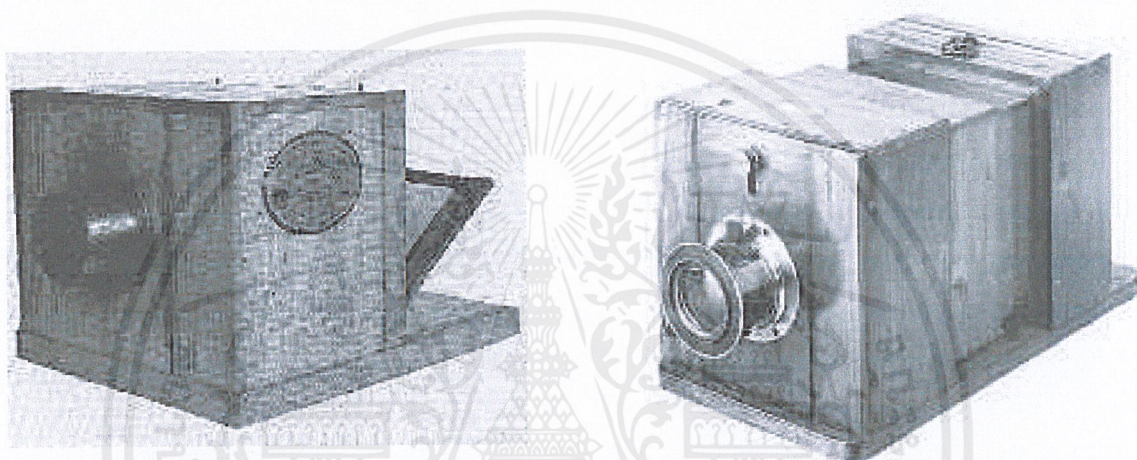
กล้องออบสคูรา ขนาดเล็กยาวประมาณ 23 นิ้ว มีกระจกสะท้อนแสงด้านหลังตรงข้ามกับเลนส์ ทำให้ได้ภาพหัวตั้งขนาดใหญ่ สร้างโดยโจฮัน ซาน (Johann Zahn) ชาวเยอรมัน ปี ค.ศ. 1685

ค.ศ. 1573 แดนติ (Danti) ได้แนะนำให้ใช้กระจกเว้าเพื่อช่วยในการมองเห็นภาพหัวตั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

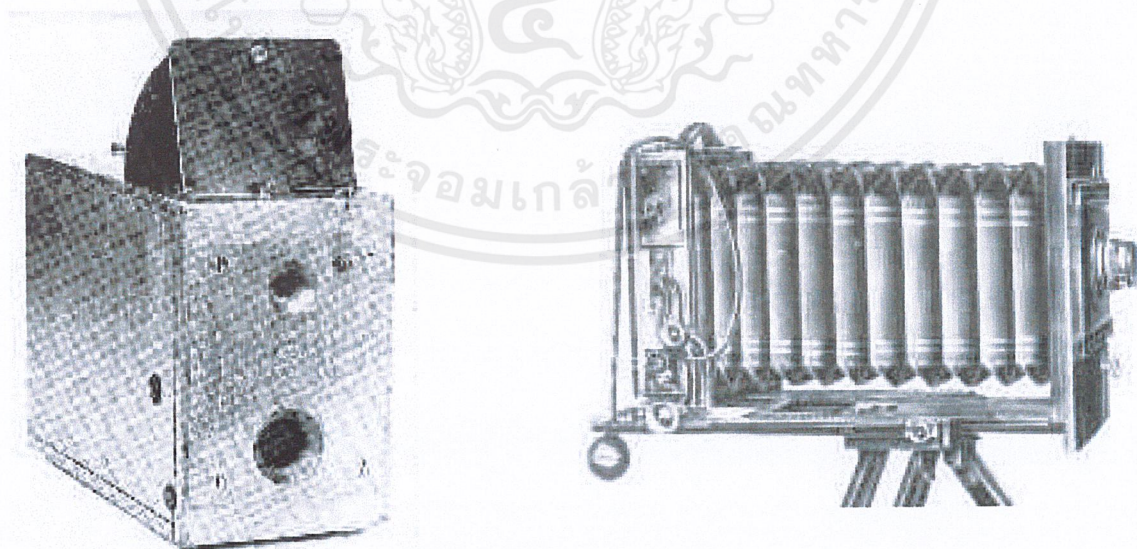
ค.ศ. 1676 โยฮานน์ สเตอรัม (Johann Sturm) ประดิษฐ์กล้องรีเฟล็กซ์ (Reflex Camera) กล้องแรกของโลก โดยใช้กระจกเงาตั้งให้ได้มุม 45 องศา เพื่อรับแสงแล้วสะท้อนเข้าจอรับภาพ ซึ่งจะได้ภาพหัวตั้ง สะดวกต่อการมองภาพของผู้ถ่ายภาพ

ค.ศ. 1839 ดาแกร์ (Dagurre) ประดิษฐ์กล้องถ่ายภาพเรียกว่า กล้องดาแกร์โรไทป์ (Daguerrotype Camera) มีลักษณะเป็นกล่อง 2 ใบซ้อนกล่องนอกเลื่อนเข้าออกได้เพื่อปรับระยะชัด ต่อมาปี ค.ศ. 1851 ได้พัฒนาเป็นกล่องเดี่ยว และมีเบลโล่ (Bellow) แทน

กล้องดาแกร์โรไทป์

กล้องดาแกร์โรไทป์แบบใช้เบลโล่

กล้องบิโอท บิโอท ทัลบอท ออบสคิวรา

กล้องแบบใช้เบลโล่ยุคแรก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

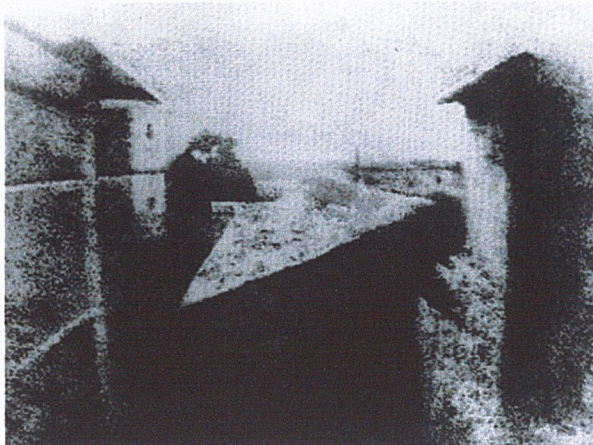
ค.ศ. 1840 ฟอกซ์ ทัลบอท Fox Talbot ผลิตกล้องคาไลไทป์ (Colotype Camera) และกล้องฟอกซ์ ทัลบอท ออบสคูรา (Fox Talbot's Box Camera Obscura)

หลังจากนี้นักวิทยาศาสตร์สาขาฟิสิกส์ได้พัฒนากล้องออบสคูรา จนสมบูรณ์แบบในต้นศตวรรษที่ 17 แล้วนักวิทยาศาสตร์สาขาเคมีก็ได้ค้นคิดสื่อกลางในการบันทึกภาพจำลองของวัตถุต่าง ๆ ให้ปรากฏอยู่ได้อย่างคงทนถาวร ตามลำดับดังนี้

ค.ศ. 1727 โยฮัน เฮนริช ชูลตซ์ (Johann Heinrich Schulze) ศาสตราจารย์ชาเยอร์มันพบว่าสารผสมของซอลต์กับเกลือเงินไนเตรท เมื่อถูกแสงแล้วจะทำให้เกิดภาพสีดำ

ค.ศ. 1777 คาร์ล วิลเลียม ซีล (Carl William Scheele) นักเคมีชาวสวีเดน พบว่าแสงสีน้ำเงินและสีม่วงของ Positive มีผลทำให้เกลือเงินไนเตรทและเกลือเงินคลอไรด์ เปลี่ยนเป็นสีดำได้มากกว่าแสงสีแดง

ค.ศ. 1826 โจเซฟ เนียพเพอร์ เนียพซ์ (Joseph Nicéphore Niépce) ชาวฝรั่งเศสได้ใช้แผ่นดีบุกผสมตะกั่วฉาบด้วยสารไวแสงบิทูเมนซึ่งมีสีขาว (White Bitumen) ใส่เข้าไปในกล้องออบสคูรา ถ่ายภาพทิวทัศน์จากหน้าต่างบ้านของเขาที่เมืองแกรส (Grass) โดยใช้เวลานานถึง 8 ชั่วโมง เมื่อนำแผ่นดีบุกผสมตะกั่วฉาบสารบิทูเมนไปล้างด้วยส่วนผสมของน้ำมันจากต้นลาเวนเดอร์ (Lavender) กับ White Petroleum แล้วทำให้ส่วนที่ถูกแสงที่เป็นส่วนของ Positive แข็งตัวส่วนของสารบิทูเมนที่ไม่ถูกแสงจะถูกชะล้างละลายออกไปหมดเหลือแต่ส่วนผิวของแผ่นดีบุกผสมตะกั่วซึ่งจะมีสีดำ เนียพซ์ ตั้งชื่อกระบวนการถ่ายภาพนี้มี เฮลิโอกราฟ (Heliograph) มีความหมายว่า "ภาพที่วาดโดยดวงอาทิตย์" ถือได้ว่าภาพถ่ายของเขาเป็นภาพถ่าย Positive ที่ถาวรภาพแรกของโลก แต่กระบวนการถ่ายภาพโดยใช้สารบิทูเมนนั้นยังไม่เป็นที่แพร่หลายเนื่องจากสารบิทูเมนมีความไวแสงต่ำ ภาพที่ได้มีคุณภาพยังไม่ดีพอ อย่างไรก็ตามวิธีการนี้นับได้ว่าเป็นผลงานต้นแบบที่นักวิทยาศาสตร์รุ่นหลัง ๆ ได้นำแนวคิดมาพัฒนาต่อไป

ภาพถ่ายถาวรภาพแรกของโลกของ เนียพซ์ ปี ค.ศ. 1826 ชื่อ

"Le point de vue de la feneter"

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โจเซฟ เนียพเพอร์ เนียพซ์

(Joseph Nicéphore Niepce) ชาวฝรั่งเศส

ค.ศ. 1826

ปี ค.ศ. 1837 หลุยส์ จากเคอร์แมนเดตาแกร์ (Louis Jacque Mande Daguerre) จิตรกรชาวฝรั่งเศสซึ่งเคยเข้าร่วมสัญญาดำเนินกิจการกับเนียพซ์ และหลังจากเนียพซ์ถึงแก่กรรมเขาประสบความสำเร็จในการคิดกระบวนการสร้างภาพที่เรียกว่า ดาแกร์โรไทป์ (Daguerreotype) โดยได้จดสิทธิบัตรไว้ที่ประเทศ

อังกฤษในปี ค.ศ. 1839 กระบวนการสร้างภาพระบบดาแกร์โรไทป์ได้รับชื่อเสียง เป็นที่นิยมใช้กันแพร่หลายทั่วโลก

กระบวนการสร้างภาพระบบดาแกร์โรไทป์จะใช้แผ่นทองแดงฉาบผิวหน้าด้วยเงิน (Silver) แล้วนำไปอังไอของไอโอดีน (Iodine) ซึ่งจะทำให้เกิดเกลือเงินไอโอดด์ (Silver Iodide) ที่มีคุณสมบัติไวแสงเมื่อนำแผ่นทองแดงไวแสงเข้ากล้องออบสคิวรา ถ่ายภาพโดยใช้เวลาประมาณ 30 นาที นำแผ่นทองแดงไวแสงที่ถูกแสงแล้วไปอังไอปรอท (Mercury Vapour) ซึ่งเผาที่อุณหภูมิ 150 องศา จนกระทั่งเห็นอนุภาคปรอทเล็ก ๆ ไปเกาะติดกับเงินในส่วนที่ถูกแสง ทำให้เกิดภาพที่ละน้อยจนเต็มที จากนั้นนำไปแช่ในน้ำเย็น เพื่อให้ผิวหน้าของภาพแข็งตัว และทำให้ภาพคงสภาพโดยนำไปแช่ในส่วนประกอบของเกลือแกงและไฮโป จนเกิดเป็นภาพถ่ายที่สมบูรณ์

ดาแกร์ ได้แสดงกระบวนการสร้างภาพดังกล่าวให้ประชาชนชมเมื่อวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1839 ที่แกรนด์ ไฮเลปารีส์ หนังสือพิมพ์นิวยอร์กสตาร์ ได้ส่งผู้สื่อข่าวมาสังเกตการณ์และนำไปเขียนเรื่องราวเผยแพร่ที่นิวยอร์ก ผู้สื่อข่าวกล่าวว่าในชีวิตการเป็นผู้สื่อข่าวของเขายังไม่เคยเห็นสิ่งทีวิเศษสมบูรณ์เช่นนี้มาก่อน เขาได้มีโอกาสเห็นสิ่งมหัศจรรย์ด้วยตาตนเองเป็นครั้งแรก

กระบวนการสร้างภาพระบบดาแกร์โรไทป์มีจุดเด่นคือระบบการถ่ายภาพจะใช้แผ่นโลหะ เช่น แผ่นทองแดง หรือแผ่นเงิน ฉาบน้ำยาไวแสงเมื่อนำไปถ่ายภาพทำปฏิกิริยากับแสงแล้ว ผ่านกระบวนการสร้างภาพและคงสภาพ จะได้ภาพที่ละเอียดคมชัด ลักษณะของภาพจะกลับซ้ายเป็นขวา เหมือนภาพที่มองในกระจกเงา ถ่ายภาพครั้งหนึ่งได้เพียงหนึ่งภาพ นำไปอัดขยายซ้ำหลาย ๆ ภาพไม่ได้ ในระยะแรก ๆ ผู้เป็นแบบถ่ายภาพต้องนั่งนิ่ง ๆ นานถึงครึ่งชั่วโมง เพราะความไวแสง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของน้ำยายังต่ำมาก ในระยะหลัง ๆ ได้พัฒนาให้มีความไวแสงสูงขึ้นตามลำดับ การสร้างภาพระบบดาแกร์โรไทป์ถือได้ว่าเป็นกระบวนการสร้างภาพสมัยใหม่ที่เข้าสู่การถ่ายภาพยุคปัจจุบัน

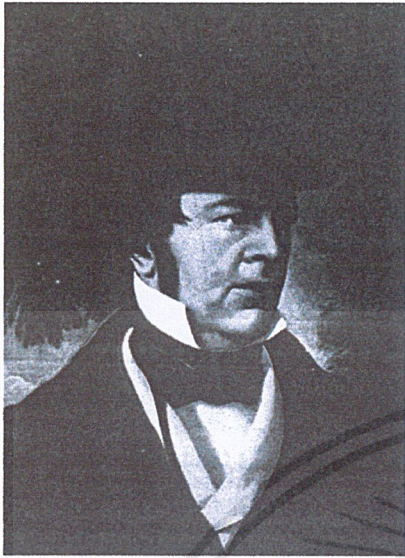
หลุยส์ จาคเคอร์ แมนเด ดาแกร์

(Louis Jacque Mande Daguerre) จิตรกรชาวฝรั่งเศส ปี ค.ศ. 1837

ค.ศ. 1840 วิลเลียม เฮนรี ฟอกซ์ ทัลบอท (William Henry Fox Tollbot) ได้วิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับการถ่ายภาพมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1833 โดยใช้แผ่นกระดาษชุบน้ำยาไวแสงในการถ่ายภาพผ่านกระบวนการสร้างภาพ และคงสภาพ จะได้ภาพเนกาตีฟ ต้องนำไปอัดลงในกระดาษผ่านน้ำยาสร้างภาพและคงสภาพ จึงจะได้ภาพโพสิตีฟ ในปี ค.ศ. 1840 ทัลบอท ได้พัฒนากระบวนการถ่ายภาพโดยถ่ายภาพเนกาตีฟลงบนกระดาษที่ชุบน้ำยาดัซซิลเวอร์ไอโอไดต์ หลังจากนำไปเข้ากล้องถ่ายภาพแล้ว นำกระดาษมาผ่านน้ำยาสร้างภาพ ซึ่งใช้ส่วนผสมของเงินไนเตรทกับกรดแกลลิก เขาเรียกน้ำยานี้ว่า แกลโลไนเตรทออฟซิลเวอร์ (Gallonitrate of Silver) จากนั้นภาพจะค่อย ๆ ปรากฏขึ้นที่ละน้อย เมื่อได้ความหนาบางของภาพพอดี จึงนำไปคงสภาพในน้ำยาโปตัสเซียมโบรไมด์ และไฮโปเมื่อได้ภาพเนกาตีฟแล้ว จึงนำไปอัดลงบนกระดาษที่ชุบน้ำยาดัซซิลเวอร์คลอไรด์ (Silver Chloride paper) เมื่อนำไปผ่านกระบวนการสร้างภาพ และคงสภาพแล้วจะได้ภาพโพสิตีฟที่สมบูรณ์

กระบวนการถ่ายภาพเนกาตีฟ-โพสิตีฟของทัลบอทนี้ เรียกชื่อว่า "แคลโลไทป์"(Calotype) ซึ่งหมายความว่า "ความประทับใจในภาพที่สวยงาม" ต่อมาภายหลังเรียกชื่อใหม่ว่า "ทัลโบไทป์" (Tallbotype) การถ่ายภาพระบบนี้สามารถอัดภาพได้หลาย ๆ ภาพตามต้องการ นับเป็นต้นแบบของการถ่ายภาพระบบเนกาตีฟ-โพสิตีฟ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

William Henry Fox Talbot

ทัลดบอท ได้นำใบไม้ ขนนก สายสร้อยและลายลูกไม้ มาวางทับแผ่นกระดาษไวแสง เมื่อนำไปถูกแสง และล้างใน น้ำยาสร้างภาพ น้ำยาคงสภาพ ตามลำดับแล้วจะได้ภาพดำ-ขาวของวัตถุต่าง ๆ เขาเรียกวิธีการนี้ว่า "โฟโต้เจเนติกดรออิง" (Photogenic Drawing) ซึ่งในปัจจุบันเรียกว่า - "โฟโต้แกรม" (Photogram)²

ค .ศ . 1839 เซอร์ จอห์น เฮอเชล (Sir. John Herschel) นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษได้ให้คำแนะนำแก่ทัลดบอทในการใช้คำทางการถ่ายภาพและสารเคมี เพื่อการคงสภาพของภาพถ่ายคือ คำ "Photogenic" ควรใช้

คำ "Photographed" แปลว่าซึ่งเกี่ยวกับการถ่ายภาพหรือ ซึ่งได้จากการถ่ายภาพและได้สร้างคำ "Photography" ใช้ในวงการถ่ายภาพแพร่หลายเป็นที่ยอมรับกับทั่วโลกจนถึงปัจจุบัน

- คำ "Reversed image" ควรใช้คำ "Negative"
- คำ "Re-reversed image" ควรใช้คำ "Positive"

นอกจากนั้น เฮอเชล ยังค้นพบว่าสารเคมีโซเดียมไธโอซัลเฟต (Sodium thiosulphate) หรือชื่อทางการค้าว่าไฮโป (Hypo) สามารถล้างละลายเกลือเงินแฮไลด์ได้

Frederick Scott Archer

ค .ศ . 1851 เฟรดเดอริค สก็อต อาร์เชอร์ (Frederick Scott Archer) ช่างแกะสลัก ชาวอังกฤษทดลองใช้ สารละลายโคโลเดียน (Colodion) ที่มีชื่อทางเคมีว่า เซลลูโลส ไนเตรต (Cellulose Nitrate) มีลักษณะเป็นของเหลวข้นฉาบ บนแผ่นกระจก ซึ่งใช้เป็นฐานรองรับ ซึ่งเรียกว่าเพลท (Plate) และนำไปแช่น้ำยาเงินไนเตรต (Silver Nitrate) ในห้องมืดเพื่อ ให้เป็นวัสดุไวแสงขณะที่แผ่นกระจกไวแสงยังเปียกอยู่ให้นำไป เข้มกล้องถ่ายภาพ จากนั้นนำไปสร้างภาพด้วยน้ำยาไพโรแกลลิก แอซิด (Pyrogallic acid) หรือเฟอร์รัส ซัลเฟต (Ferrous Sulphate) เมื่อภาพปรากฏสมบูรณ์แล้ว นำไปคง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สภาพด้วยน้ำยาไฮโป เนื่องจากกระบวนการนี้ต้องถ่ายภาพขณะที่เพลทไว แสงยังเปียกอยู่ จึงเรียกว่า "กระบวนการเพลทเปียก" (Wet Plate Process) หรือกระบวนการโคลโลเดียนบนแผ่นแก้ว 2 (Wet Collodion Process on - Grass) ได้รับความนิยมนานถึง 30 ปี การถ่ายภาพนอกสถานที่ ผู้ถ่ายภาพต้องนำกระโถมห้องมืด ขวดน้ำยา และอุปกรณ์จำเป็นอื่น ๆ ไปด้วย

Maddox

ค .ศ . 1871 ด ร . ริ ช า ร ์ ด ลี ช แม ด ด อ ก ก ษ์ (Dr. Richard Leach Maddox) นายแพทย์ชาวอังกฤษ ได้ทำเพลทไวแสง โดยใช้สารเจลาติน (Gelatin) แทนโคลโลเดียน ซึ่งมีกลิ่นเหม็นผสมกับเงินไนเตรต (Silver Nitrate) ฉาบบนแผ่นกระจก ผึ่งให้แห้งในห้องมืด เมื่อแห้งแล้วนำไปเข้ากล้องถ่ายภาพ แมดดอกซ์เรียกชื่อกระบวนการนี้ว่า "ทรายเพลท หรือเพลทแห้ง" (Dry Plate) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า "กระบวนการที่ปราศจากกลิ่น" (The Orderless process)

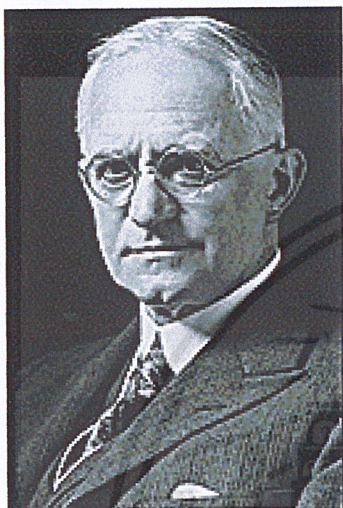
ค.ศ. 1978 ชาร์ล เบนนเนท (Charles Bennet) ได้ปรับปรุงเพลทแห้งให้มีความไวแสงสูงขึ้น สามารถถ่ายภาพโดยใช้ความเร็วชัตเตอร์ 1/25 วินาที ได้โดยใช้เวลาในการรับแสงน้อยกว่าเดิมถึง 50 - 60 เท่า นับเป็นจุดเริ่มต้นของการถ่ายภาพที่ทันสมัยที่สุด เป็นปัจจัยที่นำไปสู่การผลิตกล้องและเพลทแบบเจลาตินออกจำหน่ายอย่างแพร่หลาย

ค.ศ. 1873 เฮอ์แมน วิลฮีม โวเกล (Hermann Wilhelm Vogel) พบว่าสีย้อมทางเคมี (Dyes) บางอย่างเมื่อเติมลงไปใต้น้ำยาไวแสงที่ฉาบเพลท จะช่วยให้เพลทมีความไวในการรับแสงสีต่าง ๆ เพิ่มขึ้น การสร้างเพลทไวแสงในระยะแรกจะมีความไวในการรับแสงสีน้ำเงินเพียงสีเดียว เมื่อโวเกลทดลองเติมสารเพิ่มความไวแสง ซึ่งเป็นพวกสีอินทรีย์ลงไป ทำให้เพลทสามารถไวต่อการรับแสงสีทุกสีในสเปกตรัม เพลทนี้เรียกว่าแพนโครแมติก เพลท (Panchromatic plate) นับเป็นจุดเริ่มต้นของการค้นคิดกระบวนการผลิตภาพสีในเวลาต่อมา

ค.ศ. 1888 ยอร์จ อีสต์แมน (George Eastman) ชาวอเมริกันผู้สนใจการถ่ายภาพและเป็นช่างภาพสมัครเล่นรับจ้างถ่ายภาพ ได้ผลิตเพลทแห้งและกล้องถ่ายภาพออกจำหน่ายกล้องแบบมือถือรุ่นแรก ผลิตเมื่อ ค.ศ. 1888 มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยม เรียกว่า กล้องบ็อกซ์ โกดัก (Kodak Box Camera) มีฟิล์มเป็นกระดาษฉาบน้ำยาเจลาตินโบรไมด์ เป็นม้วนยาวบรรจุอยู่ในกล้องถ่ายภาพ ถ่ายภาพได้ 100 ภาพติดต่อกัน เมื่อถ่ายเสร็จต้องส่งกล้องพร้อมฟิล์มไปที่บริษัทเพื่อล้างและอัดภาพกล้องแบบนี้ ถ่ายง่าย สะดวกมีผู้นิยมใช้กันแพร่หลาย จนในปี ค.ศ. 1889 ได้

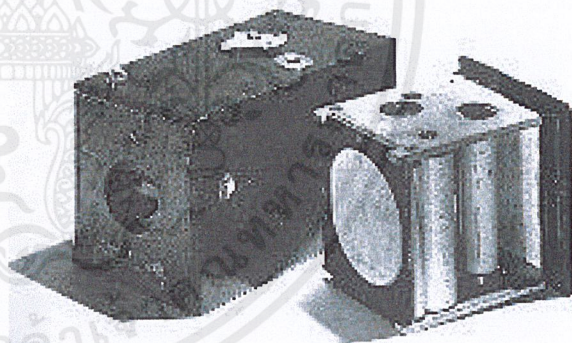
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พัฒนาฟิล์มเป็นวัตถุประเภทโปร่งแสง คือ เซลลูโลยด์ (Celluloid) แทนกระดาษ นับเป็นก้าวสำคัญในการผลิตฟิล์มในสมัยต่อมา และกล้องถ่ายภาพก็ได้พัฒนารูปแบบและการใช้งานให้สะดวกขึ้น ในปี ค.ศ. 1990 อีสต์แมน ได้แนะนำกล้อง Box Brownie จำหน่ายในสหรัฐอเมริกา กล้องละ 1 ดอลลาร์ และในอังกฤษกล้องละ 5 ชิลลิง จำหน่ายได้กว่า 100,000 กล้องในปีแรกที่ผลิต

. George Eastman ที่สมบูรณเป็นครั้งแรก

ขณะเดียวกันที่มีการผลิตกล้องออกจำหน่ายอย่างแพร่หลาย เลนส์ที่นำมาใช้กับกล้องก็มีการพัฒนาควบคุมมาโดยลำดับ เริ่มจากยุคแรก ๆ ที่กล้องใช้เพลาเคลือบสารไวแสง จะใช้เลนส์แบบง่าย ๆ มีรูรับแสงกว้างสุดเพียง $f/16$ จนปี ค.ศ. 1940 การผลิตเลนส์ก็มีการพัฒนาขึ้น เลนส์หนึ่งตัวอาจมีแก้วเลนส์หลายชั้น ทำหน้าที่ได้มากขึ้น ทำให้เลนส์มีคุณภาพในการรับแสงมากขึ้นและช่วยลดแสงสะท้อนให้น้อยลง

Frist camera of kodak

การมองภาพและการปรับความคมชัดของกล้องถ่ายภาพโดยใช้ระบบสะท้อนภาพ นับเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญและเป็นต้นแบบในการผลิตกล้องในปัจจุบัน โดยในปี ค.ศ. 1860 โธมัส ซัทตัน (Thomas Sutton) ช่างภาพชาวอังกฤษใช้กระจกเงาช่วยในการสะท้อนภาพให้ปรากฏบนจอมองภาพ และได้พัฒนาแนวคิดใช้ปริซึมห้าเหลี่ยม (Pentaprism) ทำหน้าที่สะท้อนภาพให้เห็นตามความเป็นจริงได้ในระดับสายตากล้องเลนส์เดี่ยวสะท้อนภาพขนาด 35 มม. กล้องแรก แนะนำในปี ค.ศ. 1937 คือกล้อง คิเน เอ็ก แทกต้า (Kine Exacta) และกล้องที่ใช้กับฟิล์ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3) Kine Exacta
 Begrenzte Produktion 1937
 Wie Modell (2), aber mit
 „Hamonzug“ „Exacta“ mit „c“-Schreibstiel
 Für Exporte nach Portugal und USA

(ด้านบน) กล้อง Hasselblad ผลิต

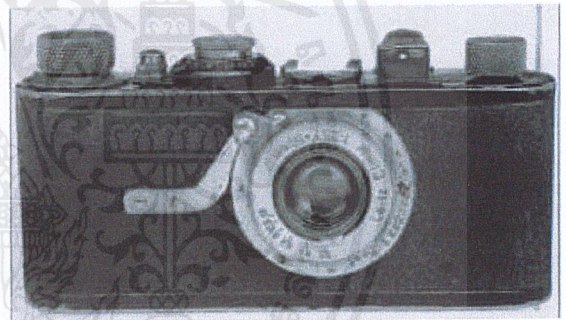
ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1950

กล้อง Kine Exacta ผลิตในปี ค.ศ. 1937

ขนาด 2 นิ้ว แนะนำครั้งแรกในปี ค.ศ. 1950

คือกล้อง ฮาสเซลเบลด (Hasselblad) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการผลิตกล้องเลนส์เดี่ยวสะท้อนภาพ (Single Lens Reflex-SLR) จนเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลกในปัจจุบัน

ผลจากการคิดค้นของนักวิทยาศาสตร์ในอดีตมากมายหลายท่านสืบต่อกันมาตามลำดับ จนถึงปัจจุบัน โดยใช้เวลานานนับศตวรรษ ทำให้เทคโนโลยีการถ่ายภาพได้เจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว ทำให้มีผลิตภัณฑ์เครื่องมือ และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับวงการถ่ายภาพ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลทันสมัยมากมาย กล้องถ่ายภาพมีระบบการทำงานก้าวหน้าด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ ใช้ระบบไฟฟ้าและคอมพิวเตอร์ควบคุมการทำงาน โดยอัตโนมัติสารพัดอย่างผู้สนใจการถ่ายภาพควรต้องแสวงหา ติดตามความก้าวหน้าเหล่านั้นตลอดเวลาเพื่อประโยชน์ในการเลือก การใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับกาลสมัย มาช่วยสร้างสรรค์งานถ่ายภาพให้มีประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์ของการทำงานในแขนงวิชาต่าง ๆ ต่อไป

กล้อง Leica 1 ปี ค.ศ. 1925

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การถ่ายภาพในเมืองไทยในยุคแรก

วิชาการถ่ายภาพ ได้พัฒนาก้าวหน้ามา โดยลำดับ โดยนักประดิษฐ์ชาวยุโรปและได้แพร่กระจายไปเกือบทั่วโลกสำหรับในประเทศไทย หนังสือเก่าเล่มหนึ่งคือ สยามประเทศ ฉบับลงวันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2444 กล่าวว่า เรามีช่างถ่ายรูปครั้งแรกในรัชกาลที่ 3 นั้นเอง (ร. 3 ครองราชย์ 27 ปี ระหว่าง พ.ศ. 2367 - 2394)

ก.ศ.ร. กุหลาบ เจ้าของหนังสือสยามประเทศได้เขียนเล่าในหนังสือสยามประเทศฉบับเดียวกันว่า ในครั้งนั้นพระยาไทยบุรี ได้ส่งพระบรมรูปสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถติดตอเรียแห่งกรุงอังกฤษ (สมัยนั้นเรียกว่า "รูปเจ้าวิลาต") ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายรัชกาลที่ 3 ว่าเป็นรูปถ่ายปรากฏว่า พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 3 ไม่ทรงเชื่อว่าเป็นรูปถ่าย รูปซั๊ก ทรงเห็นว่าเป็นเพียงรูปเขียนอย่างแต่ก่อนมาเท่านั้น "รูปเจ้าวิลาต" เคยแขวนไว้ที่ห้องพระโรงพระที่นั่งอมรินทรวินิจฉัยในสมัยนั้น ปัจจุบันไม่ปรากฏว่าได้พบรูปดังกล่าว

สังฆราชปาเลอกัว

พระวิสุตรโยธามาตย์ (นาย โหมด อมาตยกุล)
ช่างถ่ายรูปชาวสยามคนแรก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับช่างถ่ายรูปยุคแรกในรัชกาลที่ 3 นั้น ก.ศ.ร. กุหลาบได้เขียนเล่าต่อว่า " เพิ่งจะมีช่างถ่ายรูปครั้งแรกในรัชกาลที่ 3 นั่นคือ ท่านสังฆราชฝรั่งเศสชื่อ ปาเลอกัว เป็นผู้ถ่ายรูปแผ่นเงินในกรุงสยามก่อนมนุษย์ที่ 1 ภายหลังพระยากระสาปนิกิจโกศล (โหมด) แต่ยังเป็นมหาดเล็กอยู่นั่นได้ถ่ายรูปเป็นครั้งที่ 2 เป็นศิษย์สังฆราชด้วยพระยากระสาปนิกิจโกศล (โหมด) ผู้นี้เป็นช่างชุบแช่เงินทอง ก่อนมนุษย์ทั้งสิ้นในแผ่นดินสยามเป็นผู้ริชากะไหล่แช่ชุบเงินทองก่อนชาวสยามทั้งสิ้น ภายหลังพระปรีชาภคการ (ลำอาง) เป็นช่างถ่ายรูปครั้งที่ 3 ภายหลังหลวงอัคนีนฤมิตร (จิตร) เป็นช่างถ่ายรูปครั้งที่ 4"

ในปัจจุบันเชื่อกันว่าสังฆราชปาเลอกัว ชาวฝรั่งเศส เป็นช่างถ่ายรูปคนแรกในประเทศไทยในรัชกาลที่ 3 เพราะจากหนังสือ เล่าเรื่องเมืองสยามที่ท่านเขียนขึ้นและพิมพ์ที่ปารีส พ.ศ. 2397 มีรูปวาดลายเส้นประกอบเกือบ 20 รูป แต่ละรูปวาดได้เหมือนจริงไม่ผิดเพี้ยน เช่น รูปผู้หญิงไทยไว้ผมจุกปักปิ่น รูปชายไทยไว้ผมมหาดไทย รูปวัดเทพธิดาราม รูปพระปรางค์วัดอรุณ รูปเด็กชายขมและแก้วที่ท่านสังฆราชพาไปเรียนที่ฝรั่งเศส ฯลฯ ซึ่งน่าจะวาดจากต้นฉบับที่เป็นรูปถ่ายรวมทั้งมีเรื่อง "ถ้ำมอง" (Optique) ที่มีภาพอยู่ภายใน เป็นอุปกรณ์ช่วยในการเผยแพร่ศาสนาทำให้มีผู้คนให้ความสนใจมาก

สำหรับคนไทยที่เป็นช่างถ่ายรูปคนแรกนั้นคือ พระยากระสาปนิกิจโกศล หรือนายโหมด ต้นตระกูลอมตยกุล เพราะมีชื่อเสียงในการถ่ายรูปเป็นที่ยอมรับทั่วไปเช่น ในบทพระราชนิพนธ์เรื่อง "เรื่องการถ่ายรูปเมืองไทย" ของ ร. 5 จากหนังสือกุมารวิทยา ได้กล่าวชื่อนายโหมดว่าเป็นช่างถ่ายรูปยุคแรก ๆ ในประชุมพงศาวดารภาคที่ 29 เรื่องอธิบายเรื่องราวชาติไทยไปยุโรป โดยสมเด็จพระยาตำราจราชานุภาพ ก็ทรงกล่าวถึงนายโหมดว่า สนใจวิชาประสมธาตุศึกษาเรื่องเครื่องจักรและศึกษาเรื่องชักรูปจากฝรั่ง ในหนังสือสยามประเทศ เมื่อพูดถึงสังฆราชปาเลอกัวในกรณีการถ่ายรูป ก็ต้องก้าวโยงไปถึงนายโหมดด้วยทุกครั้งในฐานะเป็นศิษย์ ตลอดจนบทความที่เอนก นาวิกมูลได้รับจากสถาบันสมิธโซเนียนเมื่อปี พ.ศ. 2526 ชื่อ Photography in Siam พิมพ์ในหนังสือ Philadelphia Photographer พ.ศ. 2408 ปลายสมัยรัชกาลที่ 4 ก็กล่าวถึงขุนนางที่ชื่อพระยาวิสูตรโยธามาศย์ อันเป็นบรรดาศักดิ์ของนายโหมดก่อนจะมาเป็นพระยากระสาปนิกิจโกศลในภายหลัง

บทความกล่าวว่า ครั้งหนึ่งสมเด็จพระนางเจ้าวิคตอเรียแห่งอังกฤษได้ส่งอุปกรณ์กล้องถ่ายรูปครบชุดไปถวายรัชกาลที่ 4 พระยาวิสูตรโยธามาศย์ผู้ไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย ได้ขอให้ผู้อื่นช่วยแปลหนังสือคู่มือออกมาให้ ประกอบกับได้รับการแนะนำจากฝรั่งในคณะทูตปรัสเซีย ปรากฏว่าท่านสามารถสร้างรูปถ่ายจากกล้องถ่ายรูปชุดนั้นขึ้นมาได้สำเร็จ ซึ่งนับว่าน่าแปลกใจยิ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

นอกจากหนังสือและบทความต่าง ๆ ได้กล่าวถึงช่างถ่ายรูปไทยคนแรกที่ชื่อนายโหมต หรือพระยากระลาปน์กิจโกศลแล้ว ยังได้เอ่ยถึงช่างถ่ายรูปคนอื่น ๆ อีก เช่น พระปรีชาภักการ หรือนายล้ำอาจ อมาตยกุล ผู้เป็นลูกชายของนายโหมตหลวงอัคนีนฤมิตรหรือนายจิตร ต้นตระกูลจิตรราคนี่ และกรมหมื่นอลงกฎกิจปริชา เป็นต้น

ช่างถ่ายรูปที่มีผลงานเก็บรักษาไว้ที่หอจดหมายเหตุแห่งชาติเป็นจำนวนมากจนถึงปัจจุบันนี้ คือ หลวงอัคนีนฤมิตร (ขุนสุนทรสาทิศลักษณ์) หรือนายจิตร เป็นช่างภาพหลวงในสมัยรัชกาลที่ 4 และที่ 5 นับเป็นช่างถ่ายรูปคนแรกที่ตั้งร้านถ่ายรูป รับถ่ายรูปเป็นอาชีพ เมื่อ พ.ศ. 2406 ร้านอยู่ที่เรือนแพ หน้าวัดขวางตาครูช ตรงข้ามกับปากคลองตลาด มีผลงานปรากฏในลักษณะรูปถ่ายบุคคลตั้งแต่ชั้นพระมหากษัตริย์จนถึงคนสามัญและยังมีรูปถ่ายสถานที่ วัด วัง ตลอดจนรูปเหตุการณ์ต่าง ๆ อีกด้วย

ช่างถ่ายรูปในยุคต่อมาคือในสมัยรัชกาลที่ 5 มีเพิ่มหลายคนและปรากฏว่ามีร้านถ่ายรูปในกรุงเทพฯ มากกว่า 20 แห่ง ที่สำคัญยิ่งคือ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงสนพระทัยการถ่ายรูปเป็นอันมาก ทรงจัดให้มีการประกวดรูปและประชันรูปขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทยในงานไหว้พระพุทธรชินราช ณ วัด เบญจมบพิตร ในปี พ.ศ. 2477 และ 2488 ตามลำดับ

รูปที่รับเข้าแสดงมีทั้งรูปอัดลงกระดาษและรูปกระจกใสถ้ามองหรือที่เรียกว่า ดักลิไฟเต (Taxiphote) การประชันรูปคราวแรก มีผู้ส่งรูปถึง 140 คน มีรูปถ่ายทั้งสิ้น 1,184 รูป ทั้งรูปถ่ายธรรมดาและรูปถ่ายถ้ามอง

สำหรับวิธีการถ่ายรูปนั้น รัชกาลที่ 5 ทรงพระราชนิพนธ์เรื่อง "เรื่องการถ่ายรูปเมืองไทย" ไว้ในหนังสือกุมารวิทยานับที่ 22 วันจันทร์ที่ 3 เดือนกุมภาพันธ์ ร.ศ. 114 (พ.ศ. 2438) หน้า 156 - 157 ความย่อมีว่า วิธีการถ่ายรูปในปลายสมัยรัชกาลที่ 3 นั้นใช้ระบบดาแกรีโรไทป์ โดยใช้แผ่นเงินขัด ใช้เวลาถ่ายนาน ติดเห็นราง ๆ และถ่ายทีละรูปพิมพ์ต่อไม่ได้ จนถึงต้นรัชกาลที่ 4 ประมาณ พ.ศ. 2398 จึงใช้ระบบเวทเพลท คือใช้น้ำยาสด มีช่างถ่ายรูปคือ กรมหมื่นอลงกฎ กับนายโหมต ต่อมาก็มีนายจิตรหรือหลวงอัคนีนฤมิตรส่วนน้ำยาแห่งนั้นเข้ามาเมืองไทยประมาณ พ.ศ. 2423 ภายหลังวิวัฒนาการเป็นกระจกฉาบน้ำยาล้ำสำเร็จรูป ใช้สะดวกรวดเร็วขึ้น 2

เมื่อปี พ.ศ. 2450 รัชกาลที่ 5 เสด็จประพาสยุโรปครั้งที่ 2 ทรงมีกล้องถ่ายรูปคู่พระหัตถ์คือ "กล้องโกเด็กกอย่างโปสตัก้าด" ถ่ายโดยใช้ฟิล์มและฟิล์มถ่ายรูปสมัยรัชกาลที่ 5 ที่พบก็เป็นฟิล์มที่ถ่ายในช่วง พ.ศ. 2448 และปีใกล้เคียง จึงอนุมานว่าฟิล์มเซลลูลอยด์นั้นได้เข้ามาเมืองไทยประมาณ พ.ศ. 2448 หรือก่อนหน้านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประโยชน์ทางการศึกษาของภาพถ่าย

ในปัจจุบัน ภาพถ่ายได้เข้ามาเกี่ยวพันกับชีวิตประจำวันของมนุษย์มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากภาพถ่ายเป็นสื่อที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ข่าวสาร แนวความคิด ความรู้สึกไปยังบุคคลอื่นทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ แม้จะเป็นบุคคลต่างชาติต่างภาษา ทั้งนี้เพราะภาพเป็นภาษาสากล นอกจากนี้ภาพถ่ายยังเป็นสื่อสร้างสรรค์ความงาม จนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าภาพถ่ายเป็นศิลปะแขนงหนึ่งอีกด้วย

ตามประวัติการสื่อความหมายของมนุษย์พบว่า มนุษย์รู้จักการใช้ภาพในการติดต่อสื่อสาร ทำความเข้าใจระหว่างกันและกันได้ก่อนที่มนุษย์จะรู้จักการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน โยฮัน อมอส คอมินิอุส (Johann Amos Comenius) เป็นบุคคลแรกที่ได้นำภาพมาประกอบบทเรียนในหนังสือ Orbis Pictus ซึ่งถือได้ว่าเป็นหนังสือเล่มแรกของโลกที่มีภาพประกอบ จุดประสงค์ก็เพื่อให้ผู้อ่านได้มองเห็นภาพเป็นรูปธรรม เข้าใจในเนื้อหาสาระได้ถูกต้อง และรวดเร็วยิ่งขึ้น ดังคำกล่าวที่ว่า "ภาพหนึ่งภาพมีความหมายมากกว่าคำพูดหรือการเขียนนับพันคำ"

ประโยชน์ทางการศึกษาของภาพถ่ายพอสรุปได้ดังนี้

1. ภาพถ่ายสามารถดึงดูดความสนใจ และให้ความเข้าใจในการเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น และสามารถจดจำได้คงทนถาวร
2. ภาพถ่ายจะช่วยในการเปลี่ยนเจตคติของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงความเข้าใจ หรือรอยประทับใจที่ผิด ๆ ที่มีมาแต่เดิมได้
3. ภาพถ่ายจะเป็นสื่อช่วยครูในการนำเข้าสู่บทเรียน การสอนและการสรุปบทเรียน
4. ภาพถ่ายเป็นสื่อที่สามารถเอาชนะอุปสรรคทางธรรมชาติได้เช่น
 - 4.1 บันทึกรายการที่เกิดขึ้นในอดีตมาศึกษาได้ในปัจจุบันและอนาคต
 - 4.2 บันทึกรายการหรือสถานที่ ๆ อยู่ห่างไกลนักเรียน และนำภาพถ่ายมาให้ให้นักเรียนเรียนรู้ในชั้นเรียนได้
 - 4.3 บันทึกรายการที่เคลื่อนอย่างรวดเร็วที่สายตาคณเราไม่สามารถมองตามทันได้ และนำภาพนั้นมาศึกษาได้
 - 4.4 บันทึกรายการที่มีขนาดเล็กมาก ๆ หรือสิ่งที่มีขนาดใหญ่โต ที่สายตาคณเราไม่สามารถมองเห็นได้ และนำภาพนั้นมาประกอบการเรียนรู้
 - 4.5 บันทึกรายการที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในหรือที่ลับ สามารถนำมาให้นักเรียนศึกษาข้อเท็จจริงและรายละเอียดได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากประโยชน์ทางการศึกษาของภาพถ่าย ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ภาพถ่ายยังให้ประโยชน์อย่างกว้างขวางในกิจการแขนงต่าง ๆ เช่น

1. ด้านการศึกษาค้นคว้าวิจัยงานสาขาต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีการเกษตร การทหาร การแพทย์ การสื่อสาร การเศรษฐกิจ และการปกครอง เป็นต้น
2. ด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ซึ่งต้องใช้ภาพถ่ายเป็นสื่อหลักในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ สินค้า และการบริการ
3. ภาพถ่ายจะสามารถบันทึกเหตุการณ์เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อใช้เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญ
4. ใช้ภาพถ่ายประกอบหลักฐานและเอกสารที่สำคัญ ๆ เช่น บัตรประจำตัว ใบแสดงวุฒิทางการศึกษา ใบรับรองอื่น ๆ เป็นต้น
5. ด้านการสื่อความหมาย ภาพถ่ายจะสามารถถ่ายทอดความรู้ ข้อมูล ข่าวสารต่าง ๆ ไปยังผู้รับ โดยผ่านทางสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสือ ไปสเตอร์ สไลด์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น
6. ด้านศิลปะ ภาพถ่ายจะให้ประโยชน์ในทางสร้างสรรค์สิ่งสวยงามและจรรโลงใจ
7. งานถ่ายภาพสามารถให้ความเพลิดเพลินเป็นงานอดิเรกแก่ผู้รักงานถ่ายภาพ
8. งานถ่ายภาพสามารถยึดเป็นงานอาชีพอิสระได้ ซึ่งอาจแยกเป็นงานถ่ายภาพแขนงต่าง ๆ ได้หลายแขนงเช่น ภาพข่าว ภาพสารคดีประกอบเรื่อง ภาพถ่ายบุคคล ภาพโฆษณา ภาพแฟชั่น ภาพผู้ดี ตลอดจนงานถ่ายภาพเหตุการณ์บุคคล เช่น งานบวช งานมงคลสมรส งานศพ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การรวบรวมข้อมูล

ประวัติความเป็นมาของนิตยสารโดยสังเขป

คำว่า magazine (นิตยสาร) มาจากภาษาฝรั่งเศสว่า magasin ซึ่งความหมายเริ่มต้นของ magazine ก็คือโรงพัสดุ (storehouse) นิตยสารระยะแรก ๆ ในอังกฤษและยุโรปเป็นที่รวมของภาพวาด ร้อยกรอง ร้อยแก้ว และการเขียนเรื่องเกี่ยวกับเรื่องหลายประเภท

นิตยสารหมายถึงสิ่งพิมพ์ที่เย็บเล่มและมีปก โดยมีกำหนดออกเป็นประจำ

แฟรงค์ ลูเธอร์ มอทท์ (Frank Luther Mott) ให้ความหมายของนิตยสารว่าเป็น "เอกสารที่เย็บเล่มออกเป็นประจำ และมีเนื้อหาหลากหลาย"

พจนานุกรมในสหรัฐอเมริกาให้ความหมายนิตยสารไว้ว่า "คือสิ่งพิมพ์ที่โดยปกติเป็นปกอ่อนและบางครั้งมีภาพ ออกเป็นประจำตามระยะเวลาที่กำหนดและมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่อง, บทความ ฯลฯ โดยนักเขียนหลายคน และโดยปกติจะมีโฆษณาด้วย"

นิตยสาร (Magazine) คือสิ่งพิมพ์ที่ออกตามกำหนดฉบับหนึ่ง ๆ ประกอบด้วยเรื่องราว รูป ความเรียง และมักจะมีภาพประกอบด้วย ตั้งแต่ต้น ศ. ที่ 18 ก็ปรากฏมีสิ่งพิมพ์ลักษณะดังกล่าวอยู่แล้ว แต่เพิ่มจะในปี 1731 คำว่า Magazine ได้ถูกนำมาใช้ประกอบเป็นชื่อสิ่งพิมพ์ อย่างเช่น The Gentleman's โดย Edward Cave ซึ่งนิตยสารนี้ตั้งใจให้มีเนื้อหาแจ่มชัดและเสนอความบันเทิงแก่ผู้อ่าน

สิบปีต่อมา นิตยสารสองฉบับแรกของอเมริกันก็เกิดขึ้น ทั้งสองฉบับออกในฟิลาเดลเฟีย คือของ Andrew Bradford ชื่อ The American Magazine และของประเทศอเมริกาในรูปของข่าวสารต่อชาวอังกฤษ การออกแบบปกนิตยสารมีลักษณะคล้ายคลึงกับหน้า title page ของหนังสือ ในสมัย ศ. ที่ 18 ปกของ The American Magazine มีสารบัญชียูอยู่บนตัวปก นี่เป็นตัวอย่างแรก ๆ ของนิตยสาร สำหรับ The General Magazine ปรากฏมีภาพโฆษณาเรือเฟอร์รี่ข้ามฝั่งแม่น้ำ Potomac จาก Annapolis, รัฐ Maryland ไปยัง Williamsburg, รัฐ Virginia นิตยสาร The General Magazine มีอายุ 6 เดือน ส่วน The American Magazine มีอายุอยู่เพียง 3 เดือน เหตุผลก็คือมียอดจำหน่ายต่ำ ค่าใช้จ่ายสูง ผู้อ่านน้อยและมีจำนวนไม่แน่นอน นิตยสารอเมริกันฉบับแรกที่พิสูจน์ให้เห็นถึงความสำเร็จของสิ่งพิมพ์ประเภทนิตยสารคือ The American -

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Museum (1787 - 1792) ในอีก 40 ปีถัดมา, ในหน้าคำนำฉบับที่ 5 George Washington ได้พูดถึงความสำคัญของสิ่งพิมพ์ประเภทนิตยสารในรูปแบบของสื่อ เป็นการพูดถึงนิตยสารในฐานะ "สื่อ" แสดงวัฒนธรรมสามัญชน และเป็นสิ่งที่สะท้อนประวัติศาสตร์สังคมในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ ได้

ในระยะแรกของสิ่งพิมพ์ประเภทวารสารของอเมริกา ความคิดสร้างสรรค์มีข้อจำกัดด้วยเทคนิควิธีการ ไม่ว่าจะเป็น อักษรพิมพ์ การพิมพ์และกระดาษล้วนสั่งเข้ามาจากอังกฤษ โดยทั่วไปการพิมพ์และคุณภาพของการพิมพ์ภาพได้ผลไม่ดีนัก นิตยสาร The Royal American - Magazine (1774 - 1775) เป็นสิ่งพิมพ์ฉบับแรกที่ใช้ภาพประกอบอย่างสม่ำเสมอ มีการใช้แม่พิมพ์โลหะ (engraving) ในการทำภาพเพื่อพิมพ์ลงในนิตยสาร ในฉบับที่ 15 มีภาพที่ใช้แม่พิมพ์โลหะของ Paul Revere ถึง 22 ภาพ นี่เป็นจุดเริ่มต้นของการตระหนักถึง "ภาพประกอบ" (illustration) ในฐานะองค์ประกอบที่สำคัญของนิตยสาร

ในห้วงครึ่งแรกของ ศ. ที่ 19 นิตยสารที่เป็นตัวอย่างได้ดีของการใช้ภาพประกอบ คือ Graham's Magazine (1826 - 1858) และ Godey's Lady's Book (1836 - 1898) Graham's ใช้ภาพที่สร้างขึ้นเฉพาะแต่ละฉบับแทนที่จะใช้ภาพเก่าที่ใช้มาแล้วในฉบับเก่า ซึ่งเป็นวิธีการที่ปฏิบัติกันอยู่ทั่วไป ศิลปินที่สร้างภาพอาจได้ค่าตอบแทนมากกว่านักเขียนที่มีชื่อเสียงอย่าง Poe และ Longfellow ภาพที่ใช้ อย่างเช่นภาพเหมือน บุคคล ภาพทิวทัศน์ และภาพวาดแสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น ๆ รูปช่วยผ่อนคลายความรู้สึกเบื่อหน่ายในการที่จะอ่านเนื้อความได้มาก หนังสือ Godey's Lady's Book ได้รับความนิยมสำเร็จอย่างสูง มียอดจำหน่าย 150,000 ฉบับ สิ่งที่ทำให้ได้รับความนิยมเช่นนั้นคือภาพที่ใช้ในฉบับหนึ่งชุดรูปแพชั่นที่เป็นหน้าพับในเล่มจะเป็นภาพขาวดำทำเป็นสีด้วยการระบายด้วยมือ ซึ่งถูกให้ความสำคัญอย่างสูง

นี่เป็นพัฒนาการที่ก้าวมาไกลอย่างยิ่งเมื่อนึกถึงการคัดลอกและทำหนังสือของพวกเขา Benedictines

แต่ทว่าในช่วงนี้เองสิ่งที่เรียกว่า legibility ไม่ได้ถูกสนใจมากนัก อักษรตัวเล็ก ๆ ถูกอัดแน่น การแบ่งคอลัมน์มีน้อยและยังพิมพ์เต็มหน้ากระดาษจนอัดอัด บางทีเริ่มเรื่องใหม่ต่อเนื่องกันจากบรรทัดสุดท้ายของเรื่องเก่า รายละเอียดเกี่ยวกับตัวอักษร แบบตัววิธีการใช้ ไม่สามารถแก้ปัญหาความน่าเบื่อในหน้าหนังสือได้ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับเนื้อความ การโฆษณา มักใช้เนื้อหาของปกในหรือเป็นการพิมพ์มาเหนือใบใส่ ซึ่งก็มักเป็นกระดาษที่แตกต่างหรือโดดออกจากลักษณะหนังสือโดยรวม

ในช่วงปี 1860 Harper's Weekly รายงานเรื่องสงครามกลางเมือง โดยใช้ภาพพิมพ์โลหะของ Thomas Nast และ Winslow Homer ศิลปินทั้งสองเป็นแบบอย่างให้กับช่างภาพบันทึกเหตุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การณึ่งเชิงสารคดี (documentary photographer) ในเวลาต่อมาในขณะนั้นมิกำลังแล้วแต่ข้อจำกัดของการรับแสงของฟิล์ม ซึ่งต้องใช้เวลานานในการรับแสง ทำให้ไม่อาจใช้ได้กับการถ่ายภาพสงคราม

การปฏิวัติอุตสาหกรรมเป็นตัวเร่งการเปลี่ยนแปลงในอุตสาหกรรมการพิมพ์กระดาษที่ได้มาตรฐานทำให้การพิมพ์ความเร็วสูงเป็นไปได้ การทำแบบตัวอักษรด้วยตัวหล่อแบบเก่าถูกแทนด้วยเครื่อง "Linotype" ของ Ottmar Mergenthaler ซึ่งเรียงถ้อยคำและทำต้นแบบเพื่อพิมพ์ไปพร้อมกันในเรื่อง ในช่วงปลายศตวรรษ ฟิล์มที่ใช้ในการถ่ายรูปมีคุณสมบัติดีขึ้น ชาวสารที่แสดงด้วยภาพกลายเป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับนักออกแบบสิ่งพิมพ์ประเภทนิตยสารรายคาบต่างๆ ในปี 1910 National Geographic พิมพ์ภาพถ่ายสีภาพแรก การใช้ภาพถ่ายสีนี้ได้ผลดีก็เพราะการพิมพ์แบบใหม่ที่เรียกว่า photogravure และการพิมพ์ระบบทรงกระบอกหมุน องค์ประกอบอีกอย่างที่ทำให้กระบวนการพิมพ์สมบูรณ์ขึ้นไปอีก ที่ผิวกระดาษมีการเคลือบ หรือ coated paper ในตอนนี้มีองค์ประกอบครบถ้วนแล้วสำหรับการออกแบบสิ่งพิมพ์สมัยใหม่

ในเวลาเดียวกันนี้ นิตยสารก็เก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการที่มีผู้อ่านในวงกว้างขึ้นประชากรที่เพิ่มสูงขึ้น ผู้คนมีการศึกษา และมีเวลาว่างมากขึ้น

เมื่อผู้พิมพ์ต้องแข่งขันกันถึงความสนใจจากผู้อ่าน "ปก" ก็ทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น Will Bradley ใช้วิธีเปลี่ยนรูปปกทุกฉบับ ซึ่งวิธีนี้ต่อมาคนอื่น ๆ ก็ทำตาม ปกนิตยสารในเวลาอันเกิดจากศิลปะการเขียนอักษรที่เรียกว่า art-nouveau และแนวงานศิลปะที่ใช้ในงานโปสเตอร์ที่เรียกว่า poster art ก่อให้เกิดรูปแบบของปกนิตยสารที่มีตัวอักษรเป็นเอกลักษณ์สัมพันธ์ไปกับรูปที่มีสไตล์ อย่างในงานโปสเตอร์เป็นองค์ประกอบหลัก ซึ่งทำให้เกิดเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนิตยสาร (identities)

เทคโนโลยีและความก้าวหน้าแห่งทศวรรษที่ 10 และ 20 จุดประกาย ก่อให้เกิดความสนใจอย่างกว้างขวางในเชิงสร้างสรรค์ต่องานออกแบบสิ่งพิมพ์ Picabia, Picasso และ Braque ในฝรั่งเศส Malevitch Tatlin และ Altman ในรัสเซีย Marinetti, Boccioni และ Sevnenni ใน อิตาลี Klee, Bill และ Schwitters ในสวิสเซอร์แลนด์ Albers ในเยอรมันนี่ Nicholson ในอังกฤษและ Vasarely ในฮังการี ศิลปินเหล่านี้ได้ทำงานเชิงทดลองกับรูปทรง (Graphic elements) ในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งได้ก่อประโยชน์ต่องานออกแบบกราฟิกในเวลาต่อมา การใช้แสงเงาอย่างคลาสสิก, การสร้างความลึกบนพื้นผิวด้วยเทคนิคเปอร์สเป็คทีฟถูกละเลย แล้วหันมาให้ความนิยมต่อรูปทรงนามธรรม เราขาดคณิตแทน ตัวอักษร และกระดาษที่พิมพ์รูปต่าง ๆ เช่น สลากอาหารกระป๋อง ฯลฯ ถูกใช้เป็นสิ่งประกอบทำเป็นพื้นผิว - ลวดลาย มีการนำสีมาใช้ "เล่น" กับการมองเห็นของตาด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวางเคียงกันหรือด้วยลวดลายต่าง ๆ การปะ ปิดทับลงบนวัสดุ ภาพหรือ Superimposition ก็มีการปฏิบัติทดลองกันในงานที่เรียกตามเทคนิคที่ทำว่า คอลลาจ (Collage) ตัวอักษรเองก็ถูกนำมาใช้และแสดงออกเต็มที่ ทั้งหมดนี้กล่าวโดยสรุปได้ว่าเป็นแนวทางที่เน้น design มากกว่า meaning

แนวที่เน้นไปในการใช้อักษรทำนองที่กล่าวดำเนินต่อไปอีกเมื่อ Fige Magazine ก่อตั้ง Bauhaus ในเยอรมันนี้ แนวคิดของบาเฮาส์มีผลอย่างลึกซึ้งต่องานออกแบบสิ่งพิมพ์ Laszio Moholy Nagy จากฮังการีและ Herbert Matter จากสวิสฯ ร่วมมือกับ Gropius สร้างความงามของงานออกแบบอย่างใหม่ขึ้นมา ซึ่งสะท้อนให้เห็นโลกที่เจริญด้วยเทคโนโลยีเป็นความงามที่ต่างจากที่เคยพบมาอย่างสิ้นเชิง Dadaism, Cubism, Futurism และการคิดคำนวณในยุคจักรกลเป็นตัวกระตุ้น อักษรที่เป็นแท่งหรืออักษรที่เน้นที่ฟอร์มเชิงเรขาคณิตพัฒนาออกไปและถูกใช้อย่างกว้างขวาง แนวคิดที่เน้นประโยชน์ใช้สอยมาแทนที่แนวคิดที่มีลักษณะตกแต่ง และ คอน-สตรัคติวิสต์ซึ่งก็ได้รับความสนใจมากกว่าลักษณะแบบประเพณีนิยม ในเวลานี้เอง ความปั่นป่วนของเศรษฐกิจ และการเมืองในยุโรปผลักดันให้แนวความคิดเหล่านี้ "อพยพ" ไปอเมริกา

Mahemed Fehmy Agha (1929) และ Alexey Brodevitch (1930) ทั้งสองคนนี้ต้องเรียกว่าเป็นบิดาของงานออกแบบในอเมริกาเลยทีเดียว ทั้งสองคนเกิดและได้รับการศึกษาเบื้องต้นในรัสเซีย พวกเขาใช้ชีวิต - มีประสบการณ์ทางศิลปะในนครปารีสในห้วงทศวรรษที่ 20 Agha ทำงานให้ Conde Nast Publications ตั้งแต่ปี 1929 - 1943 ที่นี่เขาเป็นอาร์ตไดเรกเตอร์ของ Vogue อยู่จนถึงปี 1942 และเป็นดีไซเนอร์ให้กับ Vanity Fair และ Harper's basaar ระหว่างปี 1934 - 1958

เขาทั้งสองนำแนวคิดใหม่ ๆ มาสู่วงการออกแบบสิ่งพิมพ์นั่นคือ การใช้ช่างภาพอย่าง Edward Steichen, Man Ray, Cecil Beton, Martin Munkcasci, Henri Cartier - Bresson Ricard Avedon, Irving Penn ช่วงบุกเบิกสร้างการแสดงผลใหม่ ๆ ด้วยภาพ การมีภาพถ่ายสีช่วยให้รูปแบบของการวางหน้าหนังสือเปลี่ยนแปลงไปอย่างเช่น การบูรณาจนสุดขอบกระดาษ การปะติด (อย่างงานคอลลาจ) และการใช้อักษรด้วยวิธีที่แตกต่าง ภาพถ่ายถูกจัดภาพให้เกิดผลเชิงความรู้สึกมาก ๆ (Dramatic) การจัดจำหน่ายที่ต่อเนื่องเป็นชุดกลายเป็นสิ่งสำคัญในการออกแบบและจัดทำหนังสือ

ในทศวรรษถัดมา นักออกแบบชั้นนำอื่น ๆ ก็อพยพตาม Herbert Matter มาเมื่อปี 1936 ทำงานถ่ายภาพให้กับ Vogue, Harper's Bazaar และ สิ่งพิมพ์อื่น ๆ ใ้กับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Conde' Nast publications ก่อนจะหันไปทำงานโฆษณาซึ่งเขาเองมีส่วนสร้างความก้าวหน้าในเรื่องต่าง ๆ อย่างมาก

ถึงปี 1937 ชาวฮังการีชื่อ Gyorgy Kepes และ Laszlo Moholy - Nagy, คนหลังเขียนหนังสือชื่อ New Vision (1932) และ Vision in Motion (1947) ส่วน Kepes เขียน Language of Vision (1944) หนังสือเหล่านี้พูดถึงแนวคิดเชิงสุนทรียศาสตร์ในแนวคิดใหม่ Will Burtin และ Herbert Bayer มาจากเยอรมันนี่, Burtin นั้นเคยเป็นอาร์ตไดเรกเตอร์ของนิตยสาร Architectural Record แล้วต่อมาเป็นให้กับ Fortune ในปี 1945 - 1949 Bayer ผู้ออกแบบรูปลักษณะของสิ่งพิมพ์ให้กับ Bauhaus ทำงานสอน และเขียนหนังสืออธิบายแนวคิดใหม่ ๆ จากสถาบันนี้

1939, Leo Lionni ทำงานให้กับบริษัท The Container Corporation of America แล้วไปเป็นอาร์ตไดเรกเตอร์ให้กับ Fortune ในปี 1949, ซึ่งเขาเปลี่ยนแปลงแนวทางจากที่ Burtin ทำได้เสียใหม่ โดยการผสมผสานลักษณะงานอย่าง Journalism, photography และ illustration เข้าด้วยกัน แล้วนำเสนออย่างมีจังหวะต่อเนื่องที่เหมาะสม ผลก็คือ มันช่วยลดภาพลักษณะแข็ง ๆ อย่าง Bauhaus ลง และมีลักษณะเป็นรายงานในหน้าหนังสือ (editorial) มากขึ้น อันเป็นเอกลักษณ์ของนิตยสาร

ในกลุ่มนี้ยังมี Alexander Liberman อีกคนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อวงการออกแบบในอเมริกา ได้เข้ามาอเมริกาเมื่อปี 1940, มาเป็นอาร์ตไดเรกเตอร์ให้กับนิตยสาร Vogue ในอเมริกาเขาเป็นผู้ช่วยของ Agha พอปี 1942 เป็นอาร์ตไดเรกเตอร์เต็มตัว เขานำเอาความรู้สึกละเอียดเยือกและความสง่างามมาสู่ Vogue และกลายเป็นลักษณะสำคัญของนิตยสาร Vogue ตลอดทศวรรษที่ 60 Liberman ตอนนี้เป็น editorial director ให้กับ Conde' Nast publications.

ในห้วงที่แนวคิดต่าง ๆ "ย้าย" มาอเมริกานี้เอง นักออกแบบอเมริกันเองเติบโตขึ้นมา Paul Rand ตระหนักถึงอิทธิพลของ Bauhaus และแนวคิดใหม่ ๆ (avant - garde) จากยุโรป ในปี 1939 เขาเป็นอาร์ตไดเรกเตอร์ให้กับนิตยสาร Esquire และ Apparel Arts

William Goldin ทำงานให้กับ Agha ที่ Conde Nast Publications ก่อนจะไปทำที่ CBS ในปี 1937

ในตอนปลายทศวรรษที่ 30 Bradbury Thompson เป็นบรรณาธิการและออกแบบ Westvaco Inspirations ซึ่งเป็นวารสารของ West Virginia Paper and Pulp Company งานของเขาที่ให้กับ Westvaco ยังคงเป็นแรงบันดาลใจต่อนักออกแบบรุ่นหลัง ๆ ในแง่ของความคิดทดลองเชิงการออกแบบกราฟิกเสมอมา เขาผสมผสานลักษณะความพิถีพิถันเชิงศิลปะแบบอดีต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับความคิดแนวใหม่ (Avant - grade) เขาออกแบบแบบแสดมบี หนังสือ โปสเตอร์ฯ Thompson เอง ต่อมาเป็นคนกำกับแนวทงานออกแบบให้กับ Mademoiselle และ Art News

หนังสือสองเล่มที่แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าในแง่แนวคิดในวงการนิตยสารที่พัฒนาไปได้อีกอย่างมาก เล่มแรกคือ Life โดย Henry R. Luce ออกมาในปี 1936 นิตยสารภาพข่าว (Picture magazine) ไม่ใช่เรื่องใหม่ เคยมีมาแล้วในอังกฤษ ฝรั่งเศส และอเมริกาเอง แต่เจตนา รมณ์ความตั้งใจและความสำเร็จของ Life เป็นของใหม่ในวงการออกแบบสิ่งพิมพ์รายคาบต่าง ๆ ผู้ทำเองคือ Luce ได้ผลักดันพัฒนาเทคนิควิธีให้รองรับความคิดของเขา R. R. Donnelly ซึ่งต้องเป็นคนพิมพ์นิตยสารนี้ได้พัฒนากระดาษและหมึกที่ดีพอสำหรับการใช้พิมพ์ถึงหนึ่งล้านฉบับต่อสัปดาห์ นอกจากนี้ Life ยังใช้เทคโนโลยีการถ่ายภาพอย่างเต็มที่ กล้อง 35 มม. ของไลก้า ของเยอรมัน ซึ่งมีเลนส์ที่มีประสิทธิภาพยอดเยี่ยม ก่อให้เกิดการถ่ายภาพที่เรียกว่า "Candid" photography จากตรงนี้เองยุคใหม่ของภาพถ่ายเชิงข่าว (Photojournalism) ได้เกิดขึ้น

ตอนที่ Life พิมพ์ออกมาก็มีคำวิจารณ์ส่งมาถึง Luce ผู้เป็นเจ้าของนิตยสาร Paul Hollister เป็นผู้ส่งมา เขาเป็นผู้บริหารโฆษณาอยู่ที่ Macy ปรากฏว่า Hollister ถูกจ้างมาให้วางรูปแบบให้แก่นิตยสาร Life

มีรายละเอียดน่าสนใจเรื่องคำวิจารณ์ของ Hollister ถึง Luce ว่า ให้จ้างอาร์ตไดเร็คเตอร์ มาสักคน: "เขาเทปปิดปากเขาไว้เลย, เอาดัมมี่ให้ดู, เอารูปถ่ายที่ถ่ายมาจะลงหนังสือให้เขา, แล้วพยายามอย่าให้เขาทำอะไรนอก "แบบ" ที่ให้ไว้นะ นี่คือบอกว่าเลยเอาที่ไม่สำคัญนัก สำหรับ Life แล้ว "รูป" เป็นแก่นสาระของหนังสือ

ในปีถัดมา Gardner และ John Cowles ออกนิตยสาร Look ตามมา ทั้ง Life และ Look สร้างให้งานภาพถ่ายเชิงข่าวเป็นสิ่งโดดเด่นในห้วงเวลานั้น โดยอุทิศเนื้อที่ขนาดใหญ่ให้กับภาพถ่ายเพื่อแสดงตัวอย่างเต็มที่ อาร์ตไดเร็คเตอร์, บรรณาธิการภาพ และคนเขียนหรือทำงานร่วมกันในการสรรหาและการนำเสนอ ภาพถ่ายของผู้คน เหตุการณ์ มีผลกระทบตอล้านักของสาธารณะชนอย่างยากที่จะหลีกเลี่ยง

ในทศวรรษที่ 40 งานสิ่งพิมพ์รายคาบได้หันเหไปสู่ทิศทางและสู่ตลาดใหม่ Norman Rockwell กำลังอยู่ในจุดสูงสุดด้วยภาพของวิถีชีวิตอเมริกันชน ภาพเหล่านี้ให้เป็นภาพปกของนิตยสาร The Saturday Evening Post, นิตยสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวชื่อ Holiday ออกมาในปี 1946 แสดงให้เห็นการใช้ชีวิต การเดินทางของชนชั้นกลางที่มีไลฟ์สไตล์แบบหนึ่ง หนังสือสำหรับผู้หญิงอย่าง McCall's, Ladies Home Journal, Redbook และ Good Housekeep-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ing เติบโตขึ้น หนังสือเหล่านี้เสนอภาพประกอบชวนฝัน (Romantic) ภาพอาหารที่น่าเสนอลอยางสวยงาม นักร้องแบบในตอนนี้อาจจำเป็นต้องมีรสนิยมในการเลือกสรร, จัดรูปแบบ (Style) มีของประดับสวย ๆ ในการนำเสนอภาพและทันสมัยๆ

ถึงต้นทศวรรษที่ 50 เริ่มจะมีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่องานสิ่งพิมพ์และการออกแบบสิ่งพิมพ์เหล่านี้ ผู้หญิงเริ่มออกไปทำงานมากขึ้น โทไรทัศน์ออกอากาศส่งตรงถึงบ้านสิ่งทีปรากฏบนหน้ากระดาษต้องแข่งกับรายการในจอโทรทัศน์ เพื่อดึงความสนใจของคน ผู้พิมพ์และบรรณาธิการมองหาทางออกในการจะดึงส่วนแบ่งในตลาดผู้บริโภค พวกเขาหันไปพึ่งอาร์ตไดเร็คเตอร์ นักออกแบบที่มีความสามารถก็จะไปอยู่ตามนิตยสารต่าง ๆ : Henry Wolf ที่ Esquire, Allen Hurlburt ที่ Look, Otto Storch ที่ McCall's Alexey Brodivith ที่ Harper's - Bazaar" Alexander Liberman ที่ Vogue, Art Kan ที่ Seventeen, Arthur Paul ที่ Playboy ,Bradbury Thompson ที่ Mademoiselle, และ Frank Zachry ที่ Holiday

ที่ Esquire, Henry Wolf ใช้ภาพถ่ายและรูปประกอบสื่อความหมายของเนื้อหาในฉบับซึ่งการทำอย่างนี้ทำให้เกิดบุคลิกของตัวนิตยสาร รูปบนปกนี้ทำหน้าที่เสมือนถ้อยคำเพียงแต่มันเป็นภาพ

Allen Hurlburt ที่ Look ยกกระตักการใช้รูปมาบอกเรื่องให้เป็นงานศิลปะ เขาใช้ภาพถ่ายและภาพประกอบมาสร้างให้เกิดประเด็นการคิดและใช้มันแสดงความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมที่เป็นที่นิยมกัน, เหตุการณ์ทางสังคมและการเมือง ตัวอย่างเช่นเขามอบหมายให้ Norman Rockwell นำเสนอเรื่องโรงเรียนประถมทางใต้และให้ Irving Penn ถ่ายภาพพวก Hell's Angels, Otto Storch ออกแบบ McCall's ใหม่ (1958) ซึ่งเปิดโอกาสให้อาร์ตไดเร็คเตอร์มีบทบาทสูงขึ้นในการกำหนดรูปแบบของนิตยสาร อย่างเช่น คำบรรยายภาพถูกใช้สร้างเป็นภาพ แถวตัวอักษรถูกวางแบบในภาพเขียนอยู่ตรงปลายเท้า

ตลาดนิตยสารแสดงให้เห็นว่าเปลี่ยนแปลงไปสู่แนวที่เรียกว่า Visual thinking แง่มุมในการมอง "เรื่อง" และการกำกับทิศทางของแนวศิลปะจำเป็นต้องคิดใคร่ครวญมากขึ้น ทำให้นิตยสารแต่ละฉบับมีลักษณะเฉพาะ และภาพลักษณ์ (image) แตกต่างกัน

โลโก้ที่เป็นอักษรชื่อหนังสือถูกออกแบบให้สร้างผลกระทบที่ตรงประเด็น ตรงเป้าหมายและเป็นทีจดจำได้แม่นยำ (แยกตัวเองแตกต่างไปจากฉบับอื่น) ภาพถ่ายที่ใช้มีการเน้น (Dramatic) ยิ่งขึ้น ภาพประกอบแบบหวานซึ้ง Sentimental) เป็นวิธีการเก่า ๆ ที่ใช้ไม่ได้ผลแล้ว, อักษรที่เน้นให้รูปแบบ - ภาพถ่ายเชิงความคิด และการใช้พื้นที่ว่างแบบใหม่ ๆ จะเรียกร้องความสนใจให้อ่านเนื้อความได้ นิตยสารอย่าง Town, Nova, Vouge, Queen, Harper's Bazaar ในอังกฤษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Twen ในฝรั่งเศส เป็นตัวอย่างของแนวคิดกล่าว "ยุคทอง" ของสิ่งพิมพ์ที่เป็นของอาร์ตไดเร็คเตอร์นี้ ดำเนินมาจนถึงทศวรรษที่ 70

กลุ่มผู้บริโภคเดียวกันนี้ ตอนนี้พวกเขามีสื่ออีกอย่างเพิ่มขึ้นมานั่นคือ โทรทัศน์หน้ากระดาษ เทียบไม่ได้เลยกับจอทีวี โทรทัศน์ส่งข้อมูลและให้ความบันเทิงได้รวดเร็วกว่า คนนิยมนิตยสารน้อยลง ผู้พิมพ์หาหนทางแก้ปัญหา ขนาดหน้าหนังสือ และพื้นที่ที่ให้กับเรื่องต่าง ๆ ถูกลดลง และโฆษณาขยับเข้ามาอยู่ตรงส่วนที่เป็นเนื้อหามากขึ้น ในตอนนี้อาร์ตไดเร็คเตอร์ต้องพยายามทำให้ส่วนที่เป็นเนื้อหาดูดีกว่ารอบโฆษณา นิตยสารดนตรีอย่าง Rolling Stone ที่เด่นในแง่การใช้ภาพถ่ายเชิงแนวคิด (Conceptual photography) ภาพประกอบ และการใช้อักษรพิมพ์ (Typographic), Milton Glaser และ Walter Bernard ทำนิตยสาร New York Robert - Hallock ทำ Lithopinion, Dugald Stermer ทำ Ramparts ส่วน Herp Lubalin ได้สร้างสีสันให้กับงานออกแบบด้วยการใช้อักษรพิมพ์ เขาเป็นคนแรก ๆ ที่ใช้อักษรมาติดกัน เอามาต่อกันบางที่ก็ทับกัน รวมถึงการเอาความหมายของคำนั้น ๆ มาเล่นเป็นภาพ เขาใช้วิธีการนี้มาทำเป็นเครื่องหมายการค้า ทำเป็นสัญลักษณ์ งานที่เขาทำอย่างเช่น Eros, Fact และ Avant - Garde.

นิตยสารไม่กี่เล่มที่ยังใช้พื้นที่ในหน้ากระดาษได้อย่างฟุ่มเฟือย การจัดหน้าที่รัดกุมโดยการใช้ "กริด" กลับมานิยมกันอีก (แต่ก่อนนี้จะใช้กริดกับการออกแบบหนังสือที่เนื้อหาเยอะ ๆ อย่างตำราฯ) กริดช่วยให้สามารถกำหนดรูปแบบการจัดหน้าได้เสร็จตามกำหนด - ซึ่งนิตยสารมักมีเนื้อหาเปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมา มีเรื่องราวหลากหลาย และมีเวลาทำสั้น

และในที่สุดเทคโนโลยีใหม่ที่ส่งผลกระทบต่ออย่างมากต่ออุปลักษณะของสิ่งพิมพ์ - คอมพิวเตอร์ จอคอมพิวเตอร์มาแทนหน้ากระดาษที่ใช้สำหรับจัดรูปเล่ม, คอมฯ มีอักษรรูปแบบต่าง ๆ และวิธีที่จะทำให้มีรูปแบบต่าง ๆ ให้เลือกใช้อย่างรวดเร็ว และแทบไม่มีข้อจำกัด และคอมฯ ยังทำให้การทำงานของบรรณาธิการกับผู้ออกแบบหนังสือสะดวกมากขึ้นในฐานะเครื่องมือคอมพิวเตอร์ทำให้งานเกี่ยวกับการออกแบบราบรื่น เช่นหากไม่แน่ใจก็ทำดูผลของมันก็จะทราบและคิดแก้ไขต่อไป แต่มิใช่ว่าการแก้ปัญหาทางออกแบบจะเป็นเรื่องสำเร็จรูปไปได้ เทคโนโลยีให้ "ตัวเลือก" หลายๆ อย่างกับเราแต่มันไม่สามารถตัดสินใจแทนเรา

สำหรับนิตยสารในประเทศไทยนั้น นิตยสารฉบับแรกของคนไทยคือ ดรุณาวาทของพระองค์เจ้าเกษมสัตโสภาคย์ ออกในระหว่างปี พ.ศ. 2417 - 2418 เป็นนิตยสารรายสัปดาห์ มีเนื้อหาเกี่ยวกับราชการบ้าง เรื่องต่างประเทศบ้าง มีสุภาพชนสนใจ บทกวี โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน บทละคร นิทาน รวมทั้งแจ้งความโฆษณาสินค้าด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อปี พ.ศ. 2533 มีหนังสือพิมพ์รายวันในประเทศไทยจำนวน 21 ฉบับ ทั้งภาษาไทย อังกฤษ และจีน ฉบับที่มีผู้อ่านกันอย่างแพร่หลายได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน สยามรัฐ แนวหน้า บ้านเมือง Bangkok Post และ The Nation ส่วนนิตยสารมีถึง 220 ฉบับ สาเหตุที่มีนิตยสารมากมายเนื่องจากแต่ละฉบับมีเนื้อหาเฉพาะเช่น ผู้หญิง ผู้ชาย เด็ก วัยรุ่น ธุรกิจ การเมือง การท่องเที่ยว ภาพถ่าย ศิลปวัฒนธรรม สุขภาพ มวย ฟุตบอล กอล์ฟ รถยนต์ ดารา เพลง ทีวี บ้าน ฯลฯ

ประเภทของนิตยสาร

โดยทั่วไปแล้วนิตยสารแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ นิตยสารทั่วไป (Consumer or - General Interest Magazines) กับนิตยสารเฉพาะด้าน (Specialized Magazines)

1. นิตยสารทั่วไป

เป็นนิตยสารที่มีเนื้อหากว้างขวางเป็นที่สนใจของคนทั่วไป อย่างไรก็ตามนิตยสารทั่วไปยังสามารถแบ่งย่อยออกไปได้อีกตามลักษณะความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งแม้จะดูเหมือนว่ามีลักษณะเฉพาะ แต่ก็เป็นเรื่องที่คนทั่วไปสนใจ มีผู้อ่านจำนวนมากนิตยสารทั่วไป แบ่งออกได้ดังนี้

- 1.1 นิตยสารผู้หญิง (Women's) ตัวอย่างเช่น ดิฉัน, เบรียว, แพรว, สตรีสาร, สกุลไทย, แฟชั่นรีวิว ฯลฯ หรือ McCall's ของสหรัฐอเมริกา
- 1.2 นิตยสารผู้ชาย (Men's) ได้แก่ แมน, สะบัดข้อ, ระทึก, ทีเด็ด หรือ Playboy และ Penthouse ของอเมริกา
- 1.3 นิตยสารสมัยใหม่ (Sophisticated) เช่น The New Yorker
- 1.4 นิตยสารคุณภาพ (Quality) เช่น Harper's
- 1.5 นิตยสารเปิดเผยข้อเท็จจริง (Confess) เช่น True Story
- 1.6 นิตยสารข่าว (News) เช่น สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์, มติชนสุดสัปดาห์ หรือ Time และ News Week ของสหรัฐอเมริกา
- 1.7 นิตยสารกีฬา (Sports) เช่น ฟุตบอลสยาม, มวยโลก, เวิลด์ชอกเกอร์, สตาร์ชอกเกอร์ หรือ Sports illustrated ของสหรัฐอเมริกา
- 1.8 นิตยสารท่องเที่ยว (Travel) เช่น เพื่อนเดินทาง, อนุสาร อ.ส.ท. หรือ Holiday ของสหรัฐอเมริกา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1.9 นิตยสารการสำรวจ (Exploration) เช่น National Geographic ของสหรัฐอเมริกา
- 1.10 นิตยสารขำขัน (Humor) ได้แก่ Mad ของสหรัฐอเมริกา
- 1.11 นิตยสารบ้าน (Shelter) เช่น ตกแต่ง, บ้านในฝัน, บ้านและสวน หรือ Better, Homes and Gardens ของสหรัฐอเมริกา
- 1.12 นิตยสารบันเทิง (Entertainment) เช่น ดาราภาพยนตร์, ภาพยนตร์ บันเทิง หรือ T.V. Guide ของสหรัฐอเมริกา

2. นิตยสารเฉพาะด้าน

เป็นนิตยสารที่มีเนื้อหาเฉพาะด้านอย่างแท้จริง มุ่งที่ผู้สนใจในเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะมีจำนวนจำหน่ายน้อยเนื่องมาจากมีผู้อ่านไม่มากนัก นิตยสารเฉพาะด้านแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 นิตยสารเกี่ยวกับเด็ก (Juvenile) เช่น Child Life
- 1.2 นิตยสารการ์ตูนเรื่อง (Comic)
- 1.3 นิตยสารวรรณกรรมขนาดเล็ก (Little literary) Prairie Schooner
- 1.4 นิตยสารวรรณกรรม (Literary) ตัวอย่างได้แก่ Hudson Review
- 1.5 นิตยสารวิชาการ (Scholarly) เช่น Journalism Quarterly, Public Opinion Quarterly ในประเทศไทยได้แก่ วารสารทางวิชาการต่าง ๆ เช่น วารสารนิเทศศาสตร์ วารสารสังคมศาสตร์ ฯลฯ
- 1.6 นิตยสารการศึกษา (Educational) เช่น The Instructor
- 1.7 นิตยสารธุรกิจ (Business) เช่น Business Week เมืองไทยอาจได้แก่การเงิน การธนาคาร, ธุรกิจไทย, ธุรกิจการเงิน
- 1.8 นิตยสารศาสนา (Religious) เช่น Christian Century
- 1.9 นิตยสารอุตสาหกรรมหรือบริษัท (Industrial or Company) ได้แก่ The Craftsman
- 1.10 นิตยสารการเกษตร (Farm) เช่น The Missouri Farmer
- 1.11 นิตยสารการขนส่ง (Transportation) เช่น Railway Age
- 1.12 นิตยสารวิทยาศาสตร์ (Science) เช่น Scientific American

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.13 นิตยสารการโต้แย้งหรือความคิดเห็น (Discussion of Opinion) เช่น
The Nation ของสหรัฐอเมริกา

หลักเบื้องต้นในการจัดทำนิตยสารก็เพื่อตอบสนองผู้อ่าน ในเรื่องสำคัญ ๆ 3 ประการคือ

1. รสนิยม (Taste) ของผู้อ่าน
2. ความสนใจ (Interests) ของผู้อ่าน
3. ทักษะคติ (Attitudes) ของผู้อ่าน

และมีนโยบายเบื้องต้นในการจัดทำ 3 ประการ คือ

1. เพื่อจะบอกข่าวคราวความรู้ (to Inform)
2. เพื่อจะแนะนำแนวทางต่าง ๆ (to Guide)
3. เพื่อจะให้ความบันเทิงใจ (To entertain)

รูปแบบของนิตยสาร

ในการจัดทำนิตยสาร มักจะมีรูปแบบเป็นพื้นฐานรูปแบบของนิตยสาร หมายถึง แนวคิดในการจัดทำนิตยสาร รูปแบบนี้จะปรากฏออกมาในลักษณะของเนื้อหาสาระ รวมทั้งการออกแบบด้วยการที่นิตยสารจะประสบความสำเร็จและติดตลาดได้ รูปแบบของนิตยสารจะต้องมีเอกลักษณ์ของตนเองและเป็นที่ยอมรับ เมื่อรูปแบบได้รับความสนใจ ผู้อ่านก็จะซื้อนิตยสารเพื่อติดตามเนื้อหา

องค์ประกอบในการกำหนดรูปแบบโดยทั่วไปมีดังนี้

1. จุดประสงค์ของการจัดทำนิตยสาร
2. ตลาดสำหรับนิตยสาร
3. มาตรฐานการครองชีพของผู้อ่านและอำนาจของซื้อ
4. ความรู้และพื้นฐานการศึกษาของผู้อ่าน
5. รูปแบบของนิตยสารคู่แข่ง
6. การพิจารณาและทดลองรูปแบบที่เป็นอยู่ โดยดูจากยอดการจำหน่ายและรายได้ของนิตยสาร
7. ความต้องการและความคิดเห็นของผู้อ่าน
8. งบประมาณ

รูปแบบของนิตยสารเป็นสิ่งที่ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาสาระที่เสนอและจะเป็นแนวคิดที่เกี่ยวกับการบรรณาธิการในระยะยาวของนิตยสารแล้ว โดยกลับกันเป็นรูปแบบของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นิตยสารก็จะเป็นตัวกำหนดเนื้อหาที่จะเสนอในนิตยสาร และจะแยกประเภทนิตยสารให้เด่นชัดในสายตาของผู้อ่านแบบของนิตยสารก็จะเป็นตัวกำหนดเนื้อหาที่จะเสนอในนิตยสาร และจะแยกประเภทนิตยสารให้เด่นชัดในสายตาของผู้อ่าน

การออกแบบนิตยสาร

ตามร้านค้าต่าง ๆ มีนิตยสารมากมายหลายฉบับ ในผู้ที่สนใจได้เดินมาเลือกซื้อ การออกแบบเป็นเสมือนสิ่งที่สื่อความหมายให้แก่ผู้ที่เลือกซื้อว่าสอดคล้องกับความต้องการของตนหรือไม่ ทั้งนี้รวมไปถึงว่ามีเนื้อหาที่น่าสนใจหรือไม่ด้วย เนื้อเรื่องภายในถูกใจเพียงไร กระบวนการออกแบบกราฟิกภายในจะเป็นตัวส่งเสริมความหมาย และส่งเสริมเนื้อหาให้ชัดเจนขึ้น ซึ่งลักษณะการจัดจำหน่าย และเนื้อหาภายใน จึงเป็นอิทธิพลต่อการออกแบบในขั้นพื้นฐาน

นอกจากนี้กลุ่มเป้าหมายก็เป็นอิทธิพลหนึ่งเพราะคือกลุ่มที่เราสื่อสารด้วย ให้สอดคล้องกับความต้องการและวิถีชีวิตของกลุ่มนั้น

หัวนิตยสาร

โลโก้ ก็คือ เครื่องหมายการค้าของสิ่งพิมพ์นั้น จะเป็นสัญลักษณ์ที่จะนึกถึงเป็นอย่างแรก เมื่อนิตยสารนั้นถูกอ้างอิง มันจะไม่เพียงถูกใช้แค่บนปกเท่านั้น มันจะเป็นวัตถุติดอื่น ๆ เช่น เพื่อการโปรโมท, สเตชันนารี ชื่อของนิตยสารจะได้รับการรับรู้ในของ Logo โดยจะบ่งบอกถึงภาพลักษณ์ทางด้านการมองเห็นเฉพาะตัว ส่วนหัวเรื่องในส่วนต่าง ๆ ควรใช้ตัวอักษรที่อยู่ในกลุ่ม (family) เดียวกันกับชื่อนิตยสารเพราะจะเป็นส่วนสร้างบุคลิกของนิตยสารให้เด่นชัดขึ้น และสร้างความเป็นหนึ่งเดียวของนิตยสาร

ตำแหน่งของโลโก้โดยทั่วไปจะอยู่ส่วนบนของปก หรือมุมบนด้านซ้ายด้วยเหตุผลทางการจัดจำหน่ายบนแผงหนังสือ ที่จะมีกรวางทับ ๆ กัน แต่หากนิตยสารนั้นเป็นประเภทจัดส่งให้เฉพาะทางไปรษณีย์ก็ยอมจัดวางไว้ในตำแหน่งอื่นได้ หรือ ขึ้นอยู่กับการออกแบบเฉพาะของนิตยสารนั้น

ปก

ปก ถือเป็น "ขนวน" ให้ผู้อ่านชื่อนิตยสารส่งผลให้นิตยสารนั้นประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับ เป็นสิ่งแรกที่คนทั่วไปเห็นเป็นองค์ประกอบสำคัญที่แสดงถึงภาพลักษณ์ (Image) และรูปแบบของนิตยสารสามารถคาดเดาได้ถึงเนื้อหาภายในและสามารถแสดงถึงคาร์แลคเตอร์ได้เช่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เดียวกับหน้าสารบัญ เป็นสัญลักษณ์ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างบรรณาธิการกับผู้อ่าน ผู้อ่านย่อมคาดเดาและหวังจะได้รับนิตยสารฉบับถัดมาอย่างคุ้นเคย ใ้วางใจ การออกแบบปกต้องมีเอกลักษณ์ที่คงอยู่ในทุก 1 ฉบับ แม้ว่ารายละเอียดปลีกย่อยของแต่ละฉบับจะเปลี่ยนแปลงไปก็ตาม จากที่กล่าวมาดูเหมือนว่ามีจุดประสงค์มากมาย สำหรับหน้ากระดาษเดียว ซึ่งต้องแข่งขันกันบนแผงหนังสือ

ปกประกอบด้วย

1. รูปแบบพื้นฐาน เป็นการจัดการกับปกในทุก ๆ เล่ม
2. ชื่อ นิตยสารและรายการ เช่น ฉบับที่ ปีที่ เดือน ราคา
3. ภาพและการจัดการกับกราฟิก
4. สารบัญเรื่องในเล่ม

ในการจัดภาพเพื่อขึ้นปกนิตยสารขึ้นอยู่กับว่า รูปที่ได้มานั้นดีเพียงไรเกณฑ์ในการจัดทำปกมักใช้หลักการเช่นเดียวกับโปสเตอร์ ดังนั้นภาพจึงควรมีสะกดตา (IMPACT) ภาพควรจะเป็นภาพที่แปลกออกไป โดยการจัดการในด้านต่าง ๆ แล้วแต่กรณีของนิตยสารการจัดการในเชิงสัญลักษณ์ (SYMBOLIC TREATMENT) ดีกว่าในแง่การสร้างความปลอดภัยในขณะที่การใช้ภาพจริง ๆ จะแสดงถึงอารมณ์ในแบบชีวิต (A TRULY REALISTIC SITUATION CAN BE SHOWN IN A - DRAMATIC MAY)

แต่การใช้สัญลักษณ์ง่ายต่อการสร้างแรงกระตุ้น หรือปลุกความรู้สึกของผู้อ่าน ส่วนการใช้ภาพถ่ายหนึ่งของการรวมวัตถุที่ไม่คาดคิดก็มักจะมีผลเสมอ ทั้งหมดนี้สำคัญอยู่ที่การใช้ความคิดสร้างสรรค์ของผู้ออกแบบ

การออกแบบหน้าสารบัญ

เมื่อผู้อ่านได้เปิดนิตยสารเขาจะมีพฤติกรรมอยู่ 3 แบบ ดังนี้

1. จะมองผ่าน ๆ ไปตลอดทั้งเล่ม ไข่มือพลิกไปจะหยุดในที่ ๆ สะกดตาเขา
2. จะเปิดตรงไปยังเรื่องที่ลงบนปก
3. จะตรวจดูที่หน้าสารบัญว่าสมควรแก่การให้เวลาด้วยหรือไม่ ดังนั้นหน้าสารบัญ ก็จะเป็นเครื่องมือให้ผู้อ่านเหล่านี้ไปสู่เรื่องราวภายในฉบับ

หน้าสารบัญที่ประสบความสำเร็จจะต้องชัดเจน ง่ายที่จะเข้าใจไม่สร้างความสับสนต่อการทำความเข้าใจ และมีผู้อ่าน 3 ประเภทในการเปิดใช้หน้าสารบัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. รู้อยู่แล้วว่าต้องการหาอะไรภายในฉบับ และใช้หน้าสารบัญในการเปิดหาหน้าสารบัญ ควรจะมีการจัดการอย่างชัดเจน และไม่ยุ่งยาก เพื่อจะได้หาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ต้องการจะรู้ว่ามีอะไรอยู่ภายในเล่มบ้าง ควรจะมีการดึงดูดในอย่างทันทีและชัดเจน การใช้หัวเรื่องเป็นสิ่งสำคัญและควรมีหัวเรื่องรองมาสนับสนุนเรื่องราวว่าเรื่องราวที่น่าสนใจเป็นแง่มุมใด
3. ต้องการรู้ใจความย่อ โดยมีต้องอ่านเนื้อความทั้งหมดใช้เป็นรายงานในเนื้อความ สำหรับเขาหน้าสารบัญควรจัดหาเรื่องราวย่อ ๆ ในแต่ละหัวเรื่อง หน้าสารบัญนั้น ประกอบไปด้วยข้อมูลมากมายที่ต้องจัดการและคำนึงถึง อาทิ
 - ตารางสารบัญ ซึ่งประกอบด้วย หัวเรื่องหลัก รูปภาพ เครดิตต่าง ๆ
 - โลโก้
 - สโลแกนของนิตยสาร
 - รายการนิตยสาร
 - อื่น ๆ แล้วแต่นิตยสาร

สิ่งเหล่านี้ ผู้ที่กำกับศิลป์ของนิตยสารฉบับนั้น ๆ ต้องจัดการให้ได้บรรลุจุดประสงค์ของหน้าสารบัญ การใช้พื้นที่และพื้นที่ว่าง (white space) เป็นสิ่งสำคัญในหน้าที่อย่างมาก เพราะจะเป็นตัวแบ่งแยกส่วนต่าง ๆ และจัดลำดับความสำคัญต่าง ๆ ที่ประกอบกัน

ระบบกริด (Grid System)

ระบบกริด ถือเป็นแนวทางการปัญหาทางด้านการมองและรับรู้ โดยใช้จัดการกับพื้นที่ ตัวอักษร ภาพ และองค์ประกอบอื่น ๆ องค์ประกอบทางการมองเห็นจะถูกตัดทอนลงเป็นรูปแบบและขนาดเดียวกัน มารวมกันใช้เป็นระบบกริด ซึ่งจะแนะนำถึงลำดับการออกแบบ ที่เพิ่มความเข้าใจและความเชื่อถือของข่าวสารเนื้อหา เนื้อหาที่ถูกนำเสนอด้วยความชัดเจน ได้เสนอหัวเรื่อง หัวเรื่องรอง เนื้อความ ภาพประกอบและคำอธิบายภาพไม่เพียงแค่อ่านได้เร็วและง่ายเท่านั้น แต่เนื้อหานั้นจะสามารถเข้าใจได้ทันทีและสามารถจำได้ด้วย

ขนาดกระดาษ

งานพิมพ์ส่วนใหญ่ต้องขึ้นอยู่กับระบบกระดาษมาตรฐาน DIN ซึ่งการเลือกใช้ขนาดของหน้ากระดาษที่เป็นมาตรฐานที่มีอยู่ ซึ่งมีชุดกระดาษ A, B, C และ D เพื่อสะดวกในการพิมพ์งาน แต่ละขนาดจะใหญ่ขึ้น 2 เท่า เช่น A4 จะใหญ่เป็น 2 เท่าของ A5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอักษร

มาตรฐานที่ใช้กับตัวอักษร มีมาตราเป็น point size (p.) ซึ่งสามารถเลือกขนาดและรูปแบบได้หลากหลาย การเลือกหน้าหนึ่งของคอลัมน์ (width of column) ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 อย่างคือ การออกแบบ และความสามารถในการอ่านได้ ผู้อ่านจะอ่านเนื้อความได้ง่าย และสะดวก ขึ้นอยู่กับการเลือกขนาดของอักษร ความยาวของบรรทัด ระยะห่างระหว่างบรรทัด (leading) ทั้งนี้ผู้ออกแบบต้องพิจารณาขึ้นอยู่กับลักษณะงานที่ออกแบบสิ่งที่มีผลใกล้ชิดต่อหน้าหนึ่งของคอลัมน์ ก็คือ ระยะห่างระหว่างบรรทัด ความรู้สึกที่ว่าบรรทัดนั้นสั้นไป ยาวไป ระยะห่างที่มีผลต่อพื้นที่ของตัวหนังสือและการอ่าน เช่น ถ้าระยะห่างระหว่างบรรทัดแคบมาก ผู้อ่านก็ไม่สามารถเชื่อมโยงบรรทัดถัดมาได้

โครงสร้างของพื้นที่ตัวอักษร

margin proportions คือ พื้นที่ที่กำหนดใช้ในการทำงาน เช่น บรรทัดตัวอักษร ซึ่งจะเข้ามาจากริมกระดาษ ตัวอักษร จะได้ไม่ถูกตัดออกไปเวลาเข้าเล่ม อีกเหตุผลหนึ่งของการกำหนด margin คือ สัดส่วนที่ดี ย่อมสร้างความพึงพอใจในการอ่าน ส่วนการกำหนดรูปแบบของตัวอักษรก็ขึ้นอยู่กับปัญหาแต่ละแบบ และองค์ประกอบที่ต้องจัดการ

จิตวิทยาในการออกแบบ

“การดูภาพ” ก่อนจะทำกรออกแบบ ผู้ออกแบบต้องรู้ว่างานที่ออกแบบนั้นมีวัตถุประสงค์อะไรต้องการเน้นส่วนใดเป็นหลัก เน้นภาพหรือข้อความ ความสำเร็จของการถ่ายทอด ข้อมูลข่าวสารคือ ผู้ดูภาพสามารถรับรู้ เข้าใจสื่อนั้นอย่างชัดเจน สนใจ ใช้เวลาน้อยที่สุดในการสื่อความหมาย

- ทิศนภาพ (Vision)

คือการมองเห็นภาพของผู้ดู ภาพที่ปรากฏจะแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกในทางการรับรู้ ภาพที่ปรากฏอาจแสดงถึงลักษณะแบบภาพเป็น 2 มิติ หรือ 3 มิติ

- แฟรงค์ เอม ยัง (Frank M. Young) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยและองค์ประกอบเกี่ยวกับการเห็นที่ นักออกแบบกราฟิกควรได้รับการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ของภาพและพื้นเป็นแนวคิดเบื้องต้นของการทำงานออกแบบดังนี้

- พื้น (Ground) โดยทั่วไปมีพื้นที่ขนาดใหญ่หรือพื้นที่ที่จัดกระจายสามารถมองเห็นได้ชัดเจน จากกการมองเห็นภาพจะรู้สึกว่ส่วนพื้นจะอยู่เป็นส่วนหลังของภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การเห็นภาพเกี่ยวกับส่วนโค้งที่มีลักษณะโค้งออกภายนอก (Convex shapes) เรามักจะเห็นเป็นส่วนของภาพ และส่วนโค้งที่มีลักษณะเว้าเข้าไปจะเป็นส่วนของพื้นภาพ
- รูปร่างที่ไม่แบ่งแยกกัน (Unbroken shapes) จะถูกเห็นเป็นภาพและส่วนที่กระจัดกระจายจะเป็นคุณค่าเป็นพื้น
- ส่วนใดของภาพแสดงถึงจุดเด่นของภาพ (point of interest) จากการเห็นเรียกว่าเป็นส่วนของภาพ ส่วนประกอบเป็นส่วนพื้นภาพ
- ส่วนที่มีความเข้มมากกว่าคือส่วนที่เป็นภาพ ส่วนที่มีสีอ่อนจะเป็นส่วนพื้น
- พื้นระนาบที่ถูกปิดล้อมคือส่วนของภาพ และส่วนที่เป็นตัวปิดล้อมคือส่วนพื้น
- การวางตำแหน่งของรูปร่างไว้ส่วนบนหรือส่วนล่างของแนวระนาบพื้นส่วนหน้าสามารถเห็นได้เป็นทั้งส่วนภาพและพื้นเท่ากัน
- ภาพและพื้นที่มีขนาดพื้นที่ใกล้เคียงกัน ถ้าอยู่ชิดติดกันอาจเกิดความรู้สึกของภาพเป็น 2 นัย ส่วนภาพและพื้นอาจเกิดขึ้นในทิศทางสลับกันได้เป็นลักษณะของภาพแบบปริศนา

ขนาดของภาพ

จากการศึกษาและวิจัยพบว่า ภาพที่มีขนาดใหญ่ได้รับความสนใจมากที่สุดลักษณะภาพที่นำมาใช้ แบ่งได้เป็น 3 ชนิดด้วยกันคือ

- 1) ภาพที่ถ่ายทอดตามความเป็นจริง (Realistic)
เป็นภาพที่ดูแล้วเหมือนวัตถุจริงในธรรมชาติมีการเน้นลักษณะรูปร่าง รูปทรงแสง และเงา การใช้สีให้เหมือนจริงมากที่สุดได้แก่ ภาพถ่ายเหมือนจริง ภาพเขียนเหมือนจริง
- 2) ภาพที่ถ่ายทอดด้วยลักษณะการตัดทอน (Distortion)
เป็นภาพที่พยายามดัดแปลงจากความเหมือนจริงโดยเสริมแต่งตัดทอนใหม่ลดรายละเอียดบางอย่างภายในภาพออกไป และขณะเดียวกันก็ยังคงไว้ซึ่งเค้าเดิมให้ผู้ดูทราบว่สิ่งเหล่านั้นเป็นอะไร เช่น ภาพการ์ตูน ภาพถ่ายบิดเบือน
- 3) ภาพที่ถ่ายทอดความรู้สึก (Abstraction)
เป็นภาพที่ไม่พรรณนาเรื่องราวตามความเป็นจริง แต่เมื่อมองลึกลงไปในความรู้สึกภายในวัตถุ หรือเกิดจากอารมณ์ส่วนลึกที่ผู้สร้างได้ถ่ายทอดออกมาเป็นเพียงสัญลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ภาพที่จะดีสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของผู้เขียนภาพได้อย่างตรงไปตรงมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะของภาพที่จะนำมาใช้จะต้องพร้อมที่จะสร้างหรือบั่นทอนความรู้สึกของผู้ดูให้เกิดอารมณ์คล้ายตาม ภาพจะสร้างให้ผู้ดูสะท้อนความรู้สึกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ ภาพที่ดูแล้วเกิดความสบายใจ (Positive Feeling) ภาพที่ดูแล้วเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ (Negative Feeling) และภาพที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกอะไร (Neutral Feeling) ความสนใจของผู้ดูภาพจะให้ความสนใจภาพที่มีลักษณะง่ายมากกว่าแต่จะไม่ดูนาน ส่วนภาพที่มีลักษณะยุ่งยากคนจะไม่ค่อยดู แต่ถ้าดูแล้วก็จะดูภาพลักษณะนี้เป็นเวลานาน

หลักการ การออกแบบหนังสือ

ส่วนสัดส่วน (Proportion)

งานชิ้นแรกของการออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์ คือ การกำหนดสัดส่วนของรูปแบบของงานที่จะออกแบบเพื่อเป็นแนวทางในการใส่องค์ประกอบลงไปให้เหมาะสม การกำหนดกรอบ ขอบเขต หรือขนาดได้ ก็เป็นการกำหนดสัดส่วนอย่างหนึ่ง

ความสมดุล (Balance)

การจัดวางขององค์ประกอบต่าง ๆ ในภาพให้มีน้ำหนักเท่ากัน ทำให้ไม่เกิดความรู้สึกว่าองค์ประกอบของภาพนั้นหนักไปทางใดทางหนึ่งน้ำหนักของภาพนั้นขึ้นอยู่กับขนาดรูปร่าง ความเข้ม และสี

- ความสมดุลชนิดซ้าย-ขวาเหมือนกัน (Symmetrical Balance) ได้แก่การจัดวางองค์ประกอบของภาพไว้กับตำแหน่งที่ซีกซ้ายและซีกขวามีภาพที่มีลักษณะเหมือนกัน
- ความสมดุลชนิดซ้าย-ขวาไม่เหมือนกัน (Aymmetrical Balance) เป็นการจัดวางองค์ประกอบของภาพที่ใช้วิธีจัดให้องค์ประกอบที่มีน้ำหนักต่าง ๆ กันไว้ในตำแหน่งซ้ายขวาที่เมื่อมองรวมกันแล้ว จะให้ค่าน้ำหนักของภาพเท่ากับรอบจุดกึ่งกลางของสายตา (optical center)

ความแตกต่าง (Contrast)

การสื่อข้อความจะต้องมีการเน้นให้เห็นความสำคัญของข้อความใด ข้อความหนึ่งมากกว่าข้อความอื่นเพื่อแสดงจุดสำคัญของเรื่อง ซึ่งอาจทำได้โดยการใช้น้ำหนัก รูปร่าง สี และทิศทางที่แตกต่างไปจาก องค์ประกอบอื่น ๆ ที่อยู่โดยรอบเพื่อให้เกิดความเด่นชัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลีลา (Rhythm)

ลีลาในการออกแบบสามารถกำหนดได้ 2 วิธี คือ

- โดยการกำหนดให้มีองค์ประกอบที่มีรูปแบบเดียวกันเรียงกันซ้ำๆ
- โดยการใช้เส้นเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงลีลาของภาพว่ามีทิศทาง หรือลีลาของการเคลื่อนไหวขององค์ประกอบไปทางทิศใด

ความมีเอกภาพ (Unit)

องค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบที่นำมาใช้ในการออกแบบอาจมีความแตกต่างออกไป แต่เมื่อนำมาประกอบกันเข้าเป็นภาพรวมแล้ว จะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันและกันและจุดประสงค์ร่วมของการออกแบบทั้งหมดเพื่อมุ่งให้เกิดผลอย่างเดียวกันหรือเอกภาพขึ้นในการออกแบบ

ความผสมผสานกลมกลืน (Harmony)

การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์นั้นผู้ออกแบบจะต้องจัดให้องค์ประกอบของภาพมีความกลมกลืนกัน และได้ผลตามความต้องการหลัก 2 ประการ คือ

- รูปแบบที่ออกมาจะต้องสะดุดตาผู้ชม
- ในขณะที่เดียวกันภาพรวมทั้งหมดจะต้องสื่อความหมายหรือให้ผลในการมองเป็นสิ่งเดียว

การจัดวางรูปร่าง (Lay-Out Shape)

การจัดวางองค์ประกอบของภาพหากจัดให้เป็นบล็อกสี่เหลี่ยมหรือเป็นรูปทรงใดรูปทรงหนึ่งที่ชัดเจนเกินไปจะทำให้เป็นที่น่าสนใจน้อยกว่าการจัดให้อยู่ในรูปแบบที่ไม่แน่นอนแต่อย่างไรก็ตามรูปแบบที่ไม่มีขอบเขตแน่นอนนั้นจะต้องมี 1 จุด ที่สัมผัสกับกรอบของภาพแต่ละด้าน (4 ด้าน) เพื่อให้อยู่ในขนาดและขอบเขตที่เป็นไปได้ ตามข้อกำหนดของแผ่นภาพนั้น

ความต่อเนื่องของหนังสือ

ความต่อเนื่อง คือ การสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงเรื่องราวหรือภาพที่จะเปลี่ยนไปให้ดำเนินไปอย่างนิ่มนวลไม่สะดุดความรู้สึก โดยใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเกี่ยวเนื่องกันเป็นตัวสร้างความสัมพันธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสร้างความต่อเนื่องเชิงกราฟิกให้กับหนังสือ คือ การสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงแต่ละหน้าด้วยลักษณะองค์ประกอบต่าง ๆ คือ จุด เส้น สี รูปร่าง พื้นผิว โครงสร้างของกริด Motif การสร้างมิติของหนังสือโดยการนำไปใช้ด้วยวิธีการออกแบบซ้ำกัน (Repetitive) การออกแบบสลับไปมา (Alternative) การออกแบบเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (Progressive) การออกแบบให้ลื่นไหล (Flowing) การสร้างความสัมพันธ์ต่อเนื่องของหนังสือเพื่อควบคุมรูปแบบที่ กระจัดกระจายบนหน้ากระดาษแต่ละหน้าให้คงความเป็นเอกภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การวิเคราะห์ / สรุปข้อมูล

ศึกษานิตยสารที่มีลักษณะใกล้เคียง

นิตยสารที่มีลักษณะใกล้เคียงในปัจจุบัน ข้าพเจ้าได้คัดเลือกตัวอย่างนิตยสารที่มีลักษณะใกล้เคียงกับโครงการออกแบบนิตยสารไว้เป็นตัวอย่าง เพื่อหาจุดติดจุดต่อเพื่อนมาเป็นฐานในการสร้างงานนิตยสารในวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าดังนี้

1. American Photo 6 ฉบับ/ปี

ราคา : 275 บาท

เนื้อหาและรูปแบบ

American Photo : Editor David Schonauer มีเนื้อหาเกี่ยวกับการถ่ายภาพ ของช่างภาพที่มีความโดดเด่นน่าสนใจด้วยรูปแบบและวิธีการของช่างภาพนั้นๆ มีคอลัมน์สัมภาษณ์ ช่างถ่ายภาพที่ได้ถูกคัดเลือกนำเสนอในนิตยสาร รูปแบบ เป็นแบบเรียบง่าย ซึ่งจะเน้นแสดงเนื้อหาของภาพถ่ายมากกว่าการดึงดูดด้วยลักษณะการออกแบบ และแนวทางของนิตยสาร American Photo พิมพ์สี่ทั้งเล่ม ข้อเสียของนิตยสาร American Photo คือ เนื้อหาน้อยมาก ส่วนใหญ่จะ

เป็นหน้าโฆษณาซึ่งมีมากกว่าเนื้อหาถึง 3 เท่า ถึงจะเป็นข้อดีต่อรายได้ของนิตยสารก็ตามแต่ควรมีการจัดการเลือกหน้าโฆษณาและจัดวางแบ่งเป็นส่วนให้เป็นระเบียบ เพราะเนื่องจากการวางอย่างไม่เป็นระเบียบทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสนต่อการเปิดอ่านเนื้อหาของนิตยสารได้ง่าย

2. Shutter Photography รายปี

ราคา : 100 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อหาและรูปแบบ

Shutter Photography : บรรณาธิการ ประสิทธิ์ จันเสีกร มีเนื้อหาเกี่ยวกับการถ่ายภาพ โดยใช้หลักการและกระบวนการทางการถ่ายภาพโดยเฉพาะ ไม่เน้นถึงการถ่ายภาพเชิงสร้างสรรค์ (อาจจะเป็นแนวความคิดหลักของนิตยสาร Shutter Photography อยู่แล้ว) ซึ่งมีข้อเสียก็คือ ทุกอย่างจะเป็นธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายต่อผู้อ่านในสไตลด์ภาพถ่ายที่คล้ายๆกันทุกฉบับ เนื้อหาโดยรวมเน้นการตั้งค่างของกล้องถ่ายภาพในหลักการ และเน้นไปทางเทคนิคอุปกรณ์เสียเป็นส่วนใหญ่ รูปแบบของนิตยสาร มีการออกแบบจากหลักการออกแบบนิตยสารด้วยลักษณะเดิมๆ ทำให้สีสันของนิตยสารนั้นมีน้อย (อาจรวมถึงกระบวนการผลิตนิตยสารด้วย เพราะเนื่องจากงบประมาณในการจัดพิมพ์ สีในเฉพาะหน้าที่เป็นรูป และหน้าขาว-ดำ ด้วยกระดาษโรเนียว ทำให้ลักษณะของนิตยสารไม่เป็นสากลมากเท่าใดนัก)

3. Phototech รายปักษ์

ราคา : 60 บาท

เนื้อหาและรูปแบบ

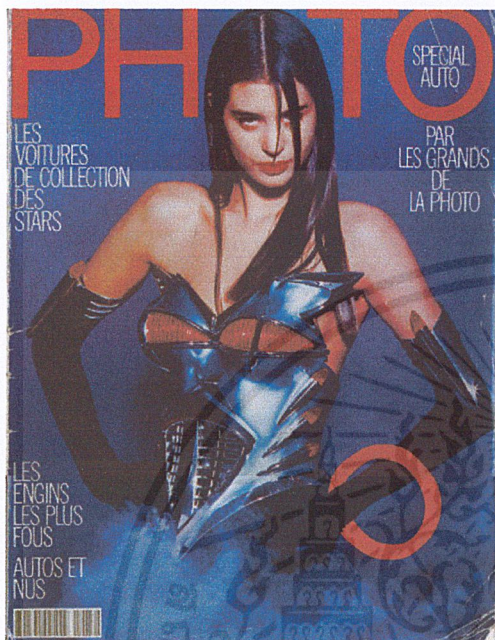
Phototech : บรรณาธิการ เกียรติจิตร มิตรยอดวงศ์ เป็นนิตยสารเพื่อวิทยากรและเทคโนโลยีด้านการถ่ายภาพโดยตรง ดังนั้นจะไม่เห็นลักษณะของภาพถ่ายระดับโลกแน่นอน เพราะทางนิตยสาร Phototech มุ่งเน้นไปทางด้านเทคโนโลยี คือการเลือกซื้อกล้อง การใช้เลนส์ การใช้กล้อง การเปรียบเทียบกล้องแต่ละรุ่นให้ผู้อ่านและผู้สนใจได้เลือกหาอ่าน ข้อเสียของนิตยสาร Phototech ที่เห็นได้ชัดคือไม่มุ่งเน้นการออกแบบนิตยสารเลย มีการพิมพ์สีในฉบับไม่เกิน 10 แผ่นกระดาษ การจัดวางตัวอักษรเน้นความเรียบง่ายจนขาดความสวยงาม ส่วนข้อดีก็คือ ผู้อ่านจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ากล้องแต่ละรุ่น เลนส์แต่ละชนิดมีข้อดีและข้อเสียอย่างไรตามการวิเคราะห์ของผู้เขียนในนิตยสาร Phototech นี้

ผู้อ่านจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ากล้องแต่ละรุ่น เลนส์แต่ละชนิดมีข้อดีและข้อเสียอย่างไรตามการวิเคราะห์ของผู้เขียนในนิตยสาร Phototech นี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. Special Auto PHOTO รายปักษ์

ราคา : \$ 3.75

เนื้อหาและรูปแบบ

Special Auto PHOTO เป็นนิตยสารที่รวมผลงานภาพถ่ายของช่างภาพจากหลายๆมุมบนโลกเอาไว้ในเล่มเดียว ข้อดีของนิตยสารที่เห็นได้ชัดๆคือ มีงานถ่ายภาพมากมายให้ผู้อ่านได้เห็น แต่ข้อเสียที่เห็นได้ชัดก็คือ มีเนื้อหาให้อ่านน้อยมากนอกจากภาพถ่ายมากมาย การออกแบบ เนื่องจากเป็นนิตยสารที่ต้องการโชว์ผลงานภาพถ่ายต่างๆ จึงมีพื้นที่เหลือให้นักออกแบบได้สร้างสไตล์ออกแบบน้อยมาก เพราะรูปภาพจะบังคับรูปแบบของนิตยสารโดยปริยาย

จากการที่ข้าพเจ้าได้วิเคราะห์และสรุปข้อมูล ทั้งทางด้านการคัดเลือกงานการถ่ายภาพและการวางทางด้านการทำนิตยสารแล้ว ในขั้นแรก ข้าพเจ้าคิดว่าการจัดทำนิตยสารควรเริ่มจากการวางโครงสร้างและเนื้อหาที่จะนำเสนอให้มีความชัดเจนมากที่สุดก่อนสิ่งอื่นใด จากนั้นจึงเริ่มคิดชื่อนิตยสาร และวางแนวทางในการออกแบบส่วนต่างๆในนิตยสารเป็นส่วนถัดมา

แนวความคิดแรกในการวางแนวทางของนิตยสาร ข้าพเจ้าคิดว่าจะเริ่มจากสิ่งที่ช่างถ่ายภาพรุ่นใหม่สนใจ และสิ่งที่นิตยสารฉบับอื่นยังขาดสิ่งที่น่าสนใจในคอลัมน์ต่างๆอยู่ โดยจะขอแยกเป็นส่วนๆในเบื้องต้นดังต่อไปนี้

การเลือกวางคอลัมน์ ครั้งที่ 1

- Column History

ประวัติศาสตร์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับกล้องถ่ายภาพ ใน เล่มที่ 1 ออกมานี้ : เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศของการเปิดตัวจึงพูดถึงประวัติศาสตร์การเกิดภาพภาพแรกของโลก (ประมาณ 2 หน้า)

- Column Interview

บทสัมภาษณ์นักถ่ายภาพขึ้นชื่อของเมืองไทย : บทนี้เป็นการพูดถึงแนวคิดในการถ่ายภาพของช่างถ่ายภาพชั้นนำของเมืองไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Column Social

สังคมของคนถ่ายภาพ ตีพิมพ์ลงในนิตยสาร

- Column let's pic (ถ่ายภาพง่ายนิดเดียว, มาถ่ายภาพกันเถอะ)

วิธีการใช้เทคนิคการสร้างสรรภาพถ่ายภาพง่ายๆ (เช่นการถ่ายภาพหน้าตัวเองผ่านจากแก้วน้ำ ใบบิใหญ่ๆ ทำให้เกิดภาพแปลกๆได้ หรือการถ่ายภาพโดยใช้สติ๊กเกอร์หรือกระจกสะท้อนเงาหน้าตัวเองหลายๆหน้า)

- Column Student Work

- (Column Hall of frame แจกซีดี *****)

- Column Student Homework

คอลัมน์แสดงงานนักเรียนตามสถาบันต่างๆของไทย เช่นสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร และผู้ที่สนใจ เป็นต้น และส่งการบ้านครั้งต่อไป เพื่อนำมาคัดเลือกตีพิมพ์แสดงใน นิตยสาร No.2

- Column Technic

วัสดุจากการถ่ายภาพ สามารถนำมาใช้ได้อีกครั้ง (ตำราเกิดเล็กเกิดน้อยจากวัสดุของการถ่ายภาพ ฉบับนี้จะพูดถึงการทอานเฟอร์ โพลาลอยด์ ด้วยน้ำอุ่น และเมื่อเสร็จตามขั้นตอนแล้วยังใช้กรอบพลาสติกโพลาลอยด์มาเป็นกรอบรูปขนาดจิ๋วได้อีก) วัสดุจากการถ่ายภาพ สามารถนำมาใช้ได้อีกครั้ง

- Column Classroom

ห้องเรียนถ่ายภาพวันนี้ : Column นี้จะพูดถึงการถ่ายภาพ ตั้งแต่การเตรียมอุปกรณ์ จนกระทั่งการถ่ายภาพให้เสร็จ อธิบายทุกขั้นตอนขณะถ่ายภาพ

จากนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มคิดชื่อของนิตยสารว่าจะใช้ชื่ออะไรจึงจะเหมาะสมและน่าสนใจ เรียบง่ายต่อการจดจำมากที่สุดข้าพเจ้าจึงเริ่มคิดชื่อโดยกำหนดบทบาท วิเคราะห์ และสรุปไว้ดังนี้

การตั้งชื่อและการออกแบบสัญลักษณ์ของนิตยสาร

ชื่อนิตยสารและหน้าปกถือเป็นส่วนที่เป็นหน้าตาของนิตยสาร ซึ่งเมื่อผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาเห็น จำเป็นที่จะต้องเกิดการจดจำว่านี่คือนิตยสารการถ่ายภาพ ที่เรา(ผู้ที่สนใจทั้งหลาย)จะต้องติดตามว่าแล้วฉบับหน้าจะออกมาด้วยเนื้อหาและรูปแบบใด ดังนั้นการตั้งชื่อนิตยสารถือว่าเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ล้ำค่าอย่างยิ่งในการนำเสนอ ข้าพเจ้าคัดลอกคำที่จะนำมาเป็นชื่อของนิตยสารก่อนที่จะเลือกใช้ว่า 3 2 1 The Photography Magazine ดังนี้

1. Niepce เป็นชื่อของผู้ที่คิดค้นกระบวนการสร้างภาพถ่ายคงสภาพคนแรกของโลก และในอีกความหมายหนึ่งคือสื่อถึงความ “เนียบ” ความตั้งใจของช่างถ่ายภาพที่กว่าจะสร้างงานภาพถ่ายออกมาได้แต่ละชิ้นที่จะต้องใช้เวลาละเอียด

2. 3 2 1 snap เป็นอาการนับถอยหลังของช่างถ่ายภาพ เพื่อหยุดความสนใจของผู้ที่จะถูกถ่ายไว้ชั่วขณะหนึ่ง

3. A Viewfinder ช่องมองภาพ : ตั้งใจจะสื่อถึงมุมมองแต่ละมุมมองของการถ่ายภาพของช่างถ่ายภาพทั้งในและต่างประเทศรวมถึงมือสมัครเล่นอีกด้วย ซึ่งจะได้เห็นมุมมองใหม่ๆจากการถ่ายภาพตลอดทุกฉบับ

4. test polaroid เทส โพลาลอยด์ คำนี้ตั้งใจจะสื่อถึงช่างภาพรุ่นใหม่ที่กำลังทดลองงานการถ่ายภาพ

5. macro จะสื่อถึงการเจาะลึกรายละเอียดทั้งหมดของการถ่ายภาพ

6. THE PROTO โดยตรงตัว O จะเป็นสีแดงทั้งสองตัวเพื่อสื่อความหมายถึงลูกตาทั้งสองในมุมมองต่างๆ

และอื่นๆเช่น lens hood, PHOTY, Lens to Eye, Depth, Y_Y, F STOP, LET's PHOTO, - PHOTy, ภาพไม่นิ่ง, แซะๆๆๆ, ตาที่ 3, wink, TAKE OVER TAKE PHOTO, Photo Stock, - eye wind shot, NeGATIVE

The Concept : สรุปเลือกชื่อมาตั้งชื่อของนิตยสารก็คือ 3 2 1 snap เนื่องจากเป็นอาการนับถอยหลังของช่างถ่ายภาพ หลายๆระดับ ในทุกๆที่ และยังเป็นอาการนับถอยเพื่อหยุดความสนใจจากจุดอื่นเพื่อมองเข้ามาที่กล้องถ่ายภาพด้วยเสี้ยวเวลาเล็กน้อย ในอีกความตั้งใจเดียวกันจะสื่อถึง การหยุดมองนิตยสาร 3 2 1 the photography magazine และข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการดีที่เลือกใช้คำนี้เนื่องจาก ไม่ว่าจะช่างถ่ายภาพระดับไหนก็จะสามารถเข้าใจได้ง่าย ซึ่งเป็นการดีที่จะทำให้ผู้สนใจได้รับรู้และจดจำชื่อของนิตยสารไว้ได้ไม่ยากเมื่อพบเจอ 3 2 1 the photography magazine บนแผงนิตยสาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบสัญลักษณ์ของนิตยสาร

(ส่วนนี้จะเขียนไว้ใน บทที่ 5 ขั้นตอนการออกแบบ)

จากแนวความคิดที่เลือกใช้คำว่า 3 2 1 เป็นชื่อของนิตยสารแล้ว จึงออกแบบสัญลักษณ์ของนิตยสารให้มีความน่าสนใจในตัวของมันเองทั้งแนวความคิดและรูปแบบดังนี้

แบบร่างสัญลักษณ์ครั้งที่ 1

(แบบร่างสัญลักษณ์ เขียนไว้ในส่วนของขั้นตอนการออกแบบในบทที่ 5)

เมื่อสรุปได้ชื่อและรูปสัญลักษณ์ของนิตยสารทำให้เห็นภาพ หรือหน้าตาของนิตยสารมากขึ้น จึงทำให้ข้าพเจ้าได้มองย้อนกลับไปข้อมูลที่ในส่วนของคนอื่นต่างๆ ว่าควรจะมีการปรับปรุงในบางส่วนเล็กๆน้อยๆ เพื่อให้นิตยสารเกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

จากการเลือกคอลัมน์และการตั้งชื่อคอลัมน์ในความคิดแรกนี้ยังรู้สึกว่ามีอะไรโดดเด่นมากนัก (ที่จะแตกต่างจากนิตยสารการถ่ายภาพทั่วไปได้) ข้าพเจ้าจึงพยายามคิดคำที่จะสามารถนำมาเป็นหัวคอลัมน์ที่น่าสนใจกว่าแบบเดิม แต่ในส่วนของเนื้อหาบางคอลัมน์ที่น่าสนใจในตัวของมันเองแล้วอาจเพียงแต่ปรับปรุงหรือเพิ่มรายละเอียดที่น่าสนใจเล็กๆน้อยๆลงไปเพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงกันระหว่างนิตยสารกับผู้ซื้อเช่น จัดให้มีการส่งผลงานเข้ามาร่วม เพื่อที่ทางนิตยสารจะได้นำผลงานของท่านที่มีแนวความคิดตรงกับคอนเซ็ปต์ของนิตยสารในแต่ละฉบับได้ ข้าพเจ้าจึงปรับเปลี่ยนและปรับปรุงการออกแบบคำที่จะนำมาใช้เป็นหัวคอลัมน์ และปรับเปลี่ยนคอลัมน์ที่จะนำเสนอเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในการนำเสนอและการตอบสนองจากผู้ซื้อมากที่สุดและสรุปเลือกเนื้อหาและการวางคอลัมน์ที่จะนำตีพิมพ์ในนิตยสารฉบับที่หนึ่งทั้งหมดดังนี้

สรุปเนื้อหาและการวางคอลัมน์ของนิตยสาร 3 2 1 The Photography Magazine No.1

เนื้อหาของนิตยสาร 3 2 1 The Photography Magazine No.1 แบ่งออกเป็น 9 คอลัมน์ได้แก่

1. World of Photograph : Think of Pic
2. Interview : A view finder with Mr. Amat Nimitpark

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. History : The first world's of photography
4. Students : Ladkrabang's student
5. Come in studio
6. Technics : Emulsion transfer
7. How : How to create the photograph?
8. New Technology
9. Classic Camera

1. World of Photograph : Think of Pic

เป็นคอลัมน์ที่นำเสนอผลงานถ่ายภาพจากช่างภาพที่มีชื่อเสียงของโลกที่กำลังได้รับความสนใจในขณะนี้ นำแสดงผลงานบทสัมภาษณ์เล็กๆน้อยๆ พร้อมเนื้อความเกี่ยวกับแนวความคิดของการสร้างภาพของช่างภาพ และเทคนิคการสร้างภาพ (โดยให้นำข้อมูลมาจากหนังสือ ภาพจาก website หรือนิตยสารจากต่างประเทศ หรือสัมภาษณ์โดยตรง) สำหรับนิตยสารฉบับที่ 1 นี้ นำเสนอผลงานถ่ายภาพของ David LaChapelle ช่างภาพที่แสดงความคิดในภาพถ่ายของเขาได้อย่างมีความน่าสนใจ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว เหมาะเจาะกับแนวความคิดของนิตยสารฉบับที่หนึ่ง

2. Interview : A view finder with Mr. Amat Nimitpark

เป็นคอลัมน์สัมภาษณ์นักถ่ายภาพชื่อดังของเมืองไทยหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการการถ่ายภาพที่กำลังได้รับความสนใจอยู่ในขณะนี้ในบทสัมภาษณ์จะเน้นถึงมุมมองของการถ่ายภาพทั้งหลาย ทั้งด้านงานถ่ายภาพที่เป็นเอกลักษณ์ของช่างภาพคนนั้นๆ และมุมมองของช่างภาพที่มีต่อการถ่ายภาพในปัจจุบัน : ฉบับนี้นำเสนอแนวความคิดในการถ่ายภาพของ คุณ อมาตย์ นิมิตพากย์ นักถ่ายภาพชั้นแนวหน้าของเมืองไทย ซึ่งเป็นบรรณาธิการภาพถ่ายแฟชั่นของนิตยสาร Image

3. History : The first world's of photography

เป็นคอลัมน์ที่นำเสนอประวัติศาสตร์ของการถ่ายภาพที่น่าสนใจในแต่ละยุค เพื่อให้เข้ากับฉบับปฐมฤกษ์ของนิตยสาร ทางนิตยสารจึงนำเสนอประวัติศาสตร์การกำเนิดการถ่ายภาพ จวบจนกระทั่ง การกำเนิดภาพถ่ายคงสภาพภาพแรกของโลก ซึ่งถูกคิดค้นโดย โจเซฟ นีเพอฟอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(Joseph Nicépce ค.ศ. 1765-1833) ชาวฝรั่งเศสเป็นคนแรกที่สามารถคงสภาพภาพถ่ายได้สำเร็จใน ค.ศ. 1827

4. Students : Ladkrabang's student

คอลัมน์แสดงงานนักเรียน สถาบันต่างๆในประเทศไทย เช่น นักศึกษา สาขาการถ่ายภาพ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มหาวิทยาลัยศิลปากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือผู้ที่มีความสนใจการถ่ายภาพ (ข้อแม้คือทำงานด้านการถ่ายภาพไม่เกิน 2 ปี) มีผลงานที่โดดเด่นน่าสนใจเหมาะกับแนวความคิดของนิตยสาร เป็นต้น พร้อมจัดให้มีการโต้ตอบกันระหว่าง นิตยสารสารกับผู้ที่สนใจการถ่ายภาพคือ ให้มีการส่งผลงานที่น่าสนใจของตัวเอง (ทุกฉบับจะผลัดเปลี่ยนกันไป นำเสนอผลงานที่โดดเด่นที่สุดของแต่ละฉบับ) เข้ามายังบริษัท 3 2 1 snap โดยทางบริษัทจะนำตีพิมพ์ให้แบบไม่คิดมูลค่าใดๆทั้งสิ้น

5. Come in studio

เป็นคอลัมน์ที่จะนำพาผู้ที่สนใจการถ่ายภาพได้ทราบถึงกระบวนการอื่นที่ไม่ใช่การถ่ายภาพแบบธรรมชาติ ในคอลัมน์ Come in studio นี้ จะอธิบายอุปกรณ์การถ่ายภาพ ทุกชนิดก่อนการใช้งานของช่างภาพที่ถูกคัดเลือกลงในนิตยสาร 3 2 1 นี้ พร้อมบอกเทคนิคเล็กๆน้อยๆเกี่ยวกับการเข้าไปถ่ายภาพในสตูดิโอ เช่น การสร้างสรวงงานถ่ายภาพในสตูดิโอ ค่าใช้จ่าย การจ้างนางแบบ การเลือกวัสดุอุปกรณ์ การวัดแสง การจัดไฟ ฯลฯ เป็นต้น (นางแบบของฉบับนี้คือ เขมอัปสร ศิริศุภขระ (เขอริ้)

6. Technics : Emulsion transfer

คือคอลัมน์สำหรับนักประดิษฐ์ หรือผู้ที่สร้างโดยนำวัสดุที่ยังคงใช้งานได้จากการถ่ายภาพในแต่ละครั้งมาใช้อีก โดยฉบับนี้จะเป็นการทำ Emulsion transfer (ทรานสเฟอร์โพลาลอยด์ด้วยน้ำอุ่น และเมื่อเสร็จตามขั้นตอนแล้ว ยังสามารถสร้างกรอบรูปง่ายๆจากกล่องฟิล์มโพลาลอยด์) ทุกฉบับจะผลัดเปลี่ยนไปตามความเหมาะสมของตัวนิตยสาร

7. How : How to create the photograph?

เป็นคอลัมน์ที่จะอธิบายให้เข้าใจ หรือไขข้อข้องใจต่างๆ ซึ่งทางนิตยสารจะเป็นผู้เลือกนำเสนอให้ผู้อ่านได้เข้าใจในจุดเดียวกัน ในคอลัมน์นี้ทุกฉบับจะเปลี่ยนลักษณะของคำถามเพื่อให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เข้าใจในทางเดียวกัน เช่น ฉบับนี้ใช้คำว่า How to ฉบับหน้าจะเปลี่ยนเป็นการใช้คำถามหรือหัวข้อคอลัมน์ที่ว่า Why : Why must use the Polaroid? เป็นต้น

ซึ่งในคอลัมน์นี้จะเป็นคอลัมน์ที่มีการตอบรับกับผู้อ่านนิตยสารคือผู้ที่สนใจสามารถส่งภาพถ่ายตามการบ้านที่ทางนิตยสารกำหนด ซึ่งทางนิตยสารจะทำการคัดเลือกผลงานที่โดดเด่นที่สุดเพื่อคัดผลงานดี ๆ มาแสดงในนิตยสาร No. 2

8. New Technology

มุ่งเข้าไปที่ด้านของอุปกรณ์และเทคโนโลยีด้านการถ่ายภาพ เป็นคอลัมน์ที่นำเสนอเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น เลนส์ กล้องดิจิทัล เครื่องพิมพ์สี ขาว-ดำ เป็นต้น ฉบับนี้นำเสนอกำลัง Canon EOS-1D เทคโนโลยีใหม่ของกล้อง Canon Digital Camera

9. Classic Camera

และอีกส่วนหนึ่งคือ Classic Camera (กล้องชั้นเอก) คอลัมน์นี้จะนำเสนอกล้องเก่าที่มีค่า หรือที่มีความน่าจดจำทางประวัติศาสตร์ (ที่ให้มีคอลัมน์นี้ เพื่อที่จะดึงกลุ่มคนที่เกี่ยวกับการถ่ายภาพให้ได้มากที่สุดในทุกๆระดับ ทุกๆคนที่สนใจเกี่ยวกับ การถ่ายภาพ เกี่ยวกับกล้องเก่า เป็นต้น) นำเสนอ Graphix Camera กล้องที่นักข่าวสมัยก่อนใช้กันในการถ่ายภาพ

และสิ่งที่จะขาดไม่ได้สำหรับการสร้างงานนิตยสารคือ การให้หน้าโฆษณา เพื่อเป็นการสนับสนุนทางการเงินให้กับนิตยสาร นิตยสารฉบับนี้แบ่งเป็น 3 Ads. ซึ่งแต่ละ Ads. จะมีความสัมพันธ์กับการถ่ายภาพทั้งสิ้น เพื่อทั้งให้เข้ากับบรรยากาศของการถ่ายภาพ และการทำนิตยสารซึ่งเกี่ยวกับการถ่ายภาพกับงานโฆษณา (ซึ่งจริงๆแล้วการหา Ads. ลงนิตยสารเป็นส่วนสำคัญมาก เพราะเป็นเหมือนกำไรส่วนเบื้องต้นของคนทำงาน ยิ่งได้ Ads. มากยิ่งได้กำไรมาก แต่อย่างไรก็ตามรายได้อีกส่วนหนึ่งที่จะได้จากการทำนิตยสารคือ การจัดงาน การออกบูทต่างๆ และการสมัครเป็นสมาชิกนิตยสาร เป็นต้น)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การกำหนดรูปแบบของนิตยสาร

การจัดวางและการกำหนดรูปแบบของนิตยสาร 3 2 1 ไม่เป็นที่แน่นอนตายตัว ในทุกๆเล่ม จะมีลักษณะของสี เส้น กรอบ ที่เปลี่ยนๆไป แต่จะยังคงสไตล์ที่การนำเสนอด้วยรูปแบบที่สอดคล้องกับ theme ของนิตยสารแต่ละฉบับ แต่ยึดความเป็นเอกลักษณ์ที่กำหนดให้ลักษณะของตัวอักษรจะสามารถอ่านจากหลายๆมุมได้ (ซึ่งอาจต้องพลิกหนังสือไปมา) และลักษณะของตัวอักษร ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ในทุกๆครั้งที่ปรับแนวทางและรูปแบบของนิตยสาร (อาจประมาณ 1 - 5 - 10 ปี)

การใช้ลักษณะตัวอักษรในแต่ละคอลัมน์

ข้าพเจ้าได้กำหนดการเลือกใช้แบบตัวอักษรตามส่วนต่างๆของนิตยสารไว้เพื่อให้เป็นแนวในทิศทางเดียวกันของนิตยสารแต่ละฉบับดังนี้

แบบตัวอักษรที่ใช้มีทั้งหมด 5 แบบ คือ

1. -DB Fongnam
2. -JS Mookravee
3. -JS Thanapornas
4. Oracle
5. Helvetica

เนื้อหา

ตัวอักษรภาษาไทยและตัวอักษรภาษาอังกฤษ หน้าสารบัญและหน้า Editorial ใช้ Font : -DB Fongnam ส่วนเนื้อหาด้านในทั้งหมดใช้ Font -JS Thanapornas โดยกำหนด Size : 14 Points และ Leading : 14 points (ยกเว้นหัวเรื่อง)

หัวคอลัมน์

หัวคอลัมน์เป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งหมด กำหนดวางอยู่มุมด้านบน ทางซ้ายในหน้ากระดาษด้านซ้ายและทางมุมขวาด้านบนในหน้ากระดาษด้านขวา โดยให้ใช้ลักษณะตัวอักษรคือ Font : -JS Mookravee โดยกำหนด Size : 30.03 Points

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวเรื่อง

หัวเรื่องใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งหมด ด้วย Font : Oracle โดยกำหนด Size : ไม่ต่ำกว่า 45.5 Points

เลขหน้า

เลขหน้ากำหนดอยู่ที่มุมบนด้านขวาหรือซ้าย เลขหน้าจะแสดงขึ้นต่อเมื่อ หัวคอลัมน์ได้แสดงในหน้าเปิดคอลัมน์ และอีกด้านหนึ่งเลขหน้าจะแสดงขึ้นจนจบคอลัมน์ โดยกำหนดเลขหน้าด้วย Font : -DB Fongnam โดยกำหนด Size : 29.63 Points วางอยู่บนไฟในลักษณะต่างๆ ตามแต่ละคอลัมน์ของนิตยสาร

ตั้งค่าน้ำกระดาษ

Size	: 24 x 30.05 cm.
Inside	: 2 cm
Top	: 1 cm
Outside	: 1.5 cm
Bottom	: 1 cm

หัวนิตยสาร

กำหนดให้วางเพียงมุมบนซ้ายด้านเดียวเท่านั้น เนื่องจาก การวางนิตยสารบนแผงนิตยสารจะถูกวางซ้อนทับกันไปเรื่อยๆ จะเหลือไว้เพียงด้านซ้าย หรืออีกลักษณะหนึ่งก็คือ จะวางซ้อนกันเหลือให้เห็นเพียงหัวนิตยสารเท่านั้น

สัญลักษณ์ของหัวนิตยสาร 3 2 1 The Photography Magazine นี้จะเปลี่ยนสีให้เกิดความน่าสนใจในทุกๆฉบับ เพื่อให้เป็นความเข้าใจเดียวกันของผู้เลือกหา เลือกร้านนิตยสาร สัญลักษณ์หลักคือรูปฟิล์มขนาด 4x5 รูปนิ้วมือ และตัวอักษรจะยังคงวางในรูปแบบเดิมเสมอ (เปลี่ยนเพียงสีเท่านั้น)

คอลัมน์

การวางรูปแบบคอลัมน์ของนิตยสารจะสร้างรูปแบบให้เกิดความน่าสนใจและสอดคล้องกับชื่อคอลัมน์ต่างๆ โดยจะให้กรอบ เส้น ลายกราฟิกที่เรียบด้วยเส้นและพื้น แต่มีสีสรรที่น่าสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่อการมองตามหลักจิตวิทยาของสี และรูปแบบที่น่าสนใจที่สร้างขึ้นมาเพื่อใช้คุณลักษณะเฉพาะของคอลัมน์ต่างๆในแต่ละฉบับ เช่น คอลัมน์ The History รูปแบบของนิตยสารก็จะเป็นความเป็นประวัติศาสตร์อยู่โดยจะให้สีเป็นโทน ขาว-ดำ กรอบจะสร้างรูปแบบด้วยเส้นใหญ่เส้นเล็ก จะนำกรอบของภาพสมัยโบราณมาใช้ หรือ อีกหนึ่งตัวอย่างเช่นคอลัมน์ Students ก็จะทำลักษณะของกรอบรูปมาสร้างความน่าสนใจในการจัดวางให้เข้ากับการแสดงผลงานตามงานแสดงของนักศึกษาและสีของภาพกับพื้นที่ใช้ จะเลือกสีที่มีลักษณะใกล้เคียงกับงานภาพถ่ายในคอลัมน์ Students เป็นต้น

หน้าปก

กำหนดการจัดวางตัวอักษรด้านหน้าปกนิตยสาร สิ่งที่ต้องมีในทุกฉบับคือ เรื่องของนิตยสารแต่ละฉบับ จะวางอยู่ที่มุมบนด้านขวา คาดสีตามสัญลักษณ์ของนิตยสาร ส่วนเลขกำกับบอกว่าฉบับที่เท่าไรและรายละเอียดที่บอกว่าในเนื้อหาของนิตยสารฉบับนี้มีอะไรที่น่าสนใจบ้างจะจัดวางตัวอักษรให้มีความน่าสนใจในจุดต่างๆในหน้ากระดาษเสมอ

ฉบับปฐมฤกษ์เป็นรูปกล่อง 120 ด้านหน้า (ส่วนปกหลังกล่องจะเป็นรูปกล่อง 120 ด้านหลัง พร้อมตัวอักษรที่กลับด้านเสมือนเวลาที่มองในช่องมองภาพของกล่อง 120 จริง)

หน้าบรรณาธิการ

วางอยู่คู่หน้าที่สองของนิตยสารเสมอ เป็นข้อความจากกองบรรณาธิการ ที่พูดถึงความรู้สึกและการทำนิตยสารฉบับนั้นๆ เป็นต้น

หน้าสารบัญ

วางอยู่คู่หน้าที่สามของนิตยสารเสมอ (ทางนิตยสารจัดทำหน้าสารบัญเป็นคู่) จะมีรูปและเลขหน้ากำกับกันไว้ เพื่อแนะนำให้ผู้อ่านเลือกอ่านคอลัมน์ที่ตนเองสนใจ

ใบสมัครสมาชิก และใบแสดงความคิดเห็น

ใบสมัครสมาชิก จัดทำเป็นแบบธุรกิจตอบรับ เป็นหน้ากระดาษ 1 หน้า สามารถฉีกออกจากตัวนิตยสารได้ ในหน้ากระดาษนั้นจะมีการเล่นตัวอักษรกับหน้ากระดาษให้สามารถมองได้สองด้านพลิกกลับไปมาได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หน้าปกหลัง

ปกหลังจริงๆ แล้วข้าพเจ้าตั้งใจจะกำหนดให้ด้านปกหลังของนิตยสารนี้เป็นหน้าโฆษณา เนื่องจากปกหลังเป็นหน้าโฆษณาที่ค่าโฆษณาแพงมากที่สุดของนิตยสาร แต่ข้าพเจ้ายังคงต้องการกำหนดให้ปกหลังของนิตยสารฉบับแรกคงอยู่ในแนวความคิดดังที่ข้าพเจ้าได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว ตามแนวทางของนิตยสารและฉบับหน้าจึงค่อยเปลี่ยนปกหลังให้เป็นหน้าโฆษณาต่อไป

ฉบับปฐมฤกษ์ปกหลังเป็นรูปกล่อง 120 ด้านหลัง พร้อมลักษณะตัวอักษรที่กลับด้าน เสมือนเวลาที่มองในช่องมองภาพของกล้อง 120 จริง (ส่วนปกหน้าเป็นรูปกล่อง 120 ด้านหน้า)

หน้าโฆษณา

การโฆษณาในหน้าโฆษณาของนิตยสารเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งจะทำให้นิตยสารฉบับนี้คงอยู่ต่อไป เพราะจะเป็นรายได้ประการแรกที่นิตยสารจะได้รับ

ในส่วนของหน้าโฆษณาของนิตยสาร 3 2 1 The Photography Magazine นี้ ทางนิตยสารจะนำมาจัดทำขึ้นใหม่โดยเฉพาะ เพื่อให้เข้ากับความเป็นนิตยสารฉบับนี้ (ซึ่งในความเป็นจริงอาจเป็นไปได้ยาก หรืออาจไม่ได้เลย เนื่องจาก Ads. โฆษณาส่วนใหญ่ลูกค้าต้องการให้ทุกอย่างถูกต้องอย่างที่แผนการโฆษณาของบริษัทเจ้าของสินค้าวางแผนการขายเอาไว้) ที่ข้าพเจ้าเลือกทำเช่นนี้เพราะต้องการให้นิตยสารออกมาอย่างที่นิตยสารควรจะเป็น ตามที่ได้กำหนดอย่างแนวความคิดที่ได้ตั้งไว้

ราคา

กำหนดราคาของนิตยสาร 3 2 1 ตั้งไว้ที่ 100 บาท

ตัวอย่างเนื้อหาที่นำตีพิมพ์ในนิตยสาร

PLANET

LACHAPELLE (ดาวของ/โลกของลาซาเพล)

เขาเป็นคนที่ควบคุมโลกใบนี้ที่เต็มไปด้วยดาวยั่ว ฟาสต์ฟู้ดห่วยๆ ดาราเพลงร็อกยอเดสเลียว และแฟชั่นที่เปลี่ยนไปตามกระแส แม้แต่ Pamela Anderson เองก็เชื่อว่าเขาเป็นทางออกของสิ่งห่วยๆ จำพวกนี้ แต่ว่า.. สำหรับ David แล้ว โลกที่เต็มไปด้วยคนพวกนี้เป็นเพียงสถานที่ประหลาดเล็กๆ ที่เขาเรียกว่า "บ้าน" เท่านั้นเอง

David เติบโตขึ้นที่ Connecticut และ เมื่อวัย 20 ต้น ๆ เขาอยู่ที่ East Village of Manhattan ที่ ๆ เป็นส่วนหนึ่งของ New York ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ US แต่ lower Manhattan ไม่เหมือนกับ America ที่ปรากฏอยู่ที่ข้างล่างทางขอบของตะวันตกของแม่น้ำ Hudson. "มันเหมือนกับผมเป็นคนบ้านนอกเมื่อผมไปที่นั่น สายตาของผมสื่อถึงสิ่งที่ผมเห็นจากคนฝรั่งเศส หรือคนญี่ปุ่น อะไรเทือกนั้น. New York เป็นสีดำกับสีขาว ถ้าคุณหิว มีสถานที่ๆ คุณสามารถบรรเทาความหิวได้เต็มไปหมด ยกเว้น McDonald's แต่ที่อื่น ๆ ใน America มีแต่สีประหลาด ๆ ทางควน สถาปัตยกรรมตามกระแสและ McDonald's เป็นร้านอาหารเพียงร้านเดียวที่มี" ในการเริ่มต้นอาชีพช่างถ่ายภาพของเขานั้น เขาพบว่า America บ้านห่อ สามารถเป็นแหล่งกำเนิดแรงบันดาลใจได้ ความหลงใหลใน fast-food pre-fab? วัฒนธรรม pop ที่ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว สาเหตุทั้งหมดนี้นำพาให้เขาเกิดมุมมองของจักรวาล ซึ่งจะเป็เหมือนกับบ้าน ให้กับคนในยุค MTV(หมายถึงวัยรุ่นที่ชอบดู MTV?)---ที่ ๆ ดาราเพลงร็อก และดาวยั่วได้อยู่ร่วมกันกับแฟชั่นและศิลปะ โดยปราศจากความพยายาม งานทั้งหมดของ LaChapelle ก็เป็นเหมือนยี่ห้อสินค้าที่อำให้คนรู้จัก และ ในปี 1996 เขาได้ทำหนังสือ LaChapelle Land และ Hotel LaChapelle ในปี 1999 ซึ่งหนังสือทั้งสองเล่มนั้นถูกจัดว่ามีความคลาสสิกในตัวเอง เนื่องจากความหลุดออกจากกรอบธรรมดาด้วยความคิดที่โลดโผนอยู่ราวกับมีเครื่องเล่นทั้งหมดจากแดนเนรมิตกำลังให้บริการในสมองของเขา. Andy Warhol คือบุคคลสำคัญสำคัญคนหนึ่งที่คุณพบ LaChapelle และสนับสนุนในการทำงานของเขา จากนิตยสาร Interview , Rolling Stone, Vanity Fair และ Vogue ของฝรั่งเศส ที่เขาเป็นช่างภาพอยู่ เมื่อปี 1980 เขาได้เริ่มงานทำปกของนิตยสาร The Face นอกจากนี้ยังมีงานจากนิตยสารอังกฤษที่ชื่อว่า Arena ซึ่งกำลังต้องการเนื้อหาเกี่ยวกับแฟชั่นในบ้าน LaChapelle ก็ไม่ลังเลที่จะรับงานนี้ ซึ่งเขาได้ตั้ง title ว่า "Diary of a Mad Housewife" ซึ่งมีเนื้อหาเป็นมากกว่าหลักการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของธรรมชาติ และในปี 2002 งานนิทรรศการเกี่ยวกับผลงานล่าสุดของเขาจะถูกจัดที่ Tony Shafrazi Gallery ใน New York ซึ่งนอกจากจะมีงานของเขาแสดงแล้วยังจะมีการตีพิมพ์ภาพถ่ายตัวจริงของเขาด้วย

บทสัมภาษณ์

ถาม - เมื่อโตขึ้นคุณอยากเป็นอะไร?

ตอบ - ศิลปิน ...ผมไม่ใช่เด็กที่โดดเด่นนัก ผมจะชอบใช้เวลาในการวาดรูป หรือระบายสี มากกว่าที่จะไปวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ โดยส่วนสำคัญที่ทำให้ผมไม่เคยท้อในการแสดงจินตนาการคือ แม่ของผม ท่านมีความคิดสร้างสรรค์อย่างไม่สิ้นสุด จะว่าไปท่านก็เปรียบเสมือนกับ art director ประจำตัวผมเลยทีเดียวนะ ส่วนงานชิ้นแรกของผมก็คือการถ่ายภาพแสงและเงาในแบบ abstract ธรรมดา ๆ ผมถ่ายไปได้ 3-4 รูป แต่หลังจากเฟรมที่ 19 ผมถ่ายรูปเพื่อนวัย 14 ปี เปลือยในห้องของผม หลังจากนั้นชิ้นนั้น ก็ทำให้ผมได้พบว่า ทุกคนยอมทำทุกอย่างหน้ากล้อง

ถาม - คุณหมายความว่า?

ตอบ - การเป็นช่างภาพนั้นเป็นการแสดง. สำหรับนักแสดงหรือนักร้อง การแสดงเป็นแค่ส่วนประกอบ หรือการ entertain คนดูเท่านั้น แต่สำหรับการ entertain ที่แท้จริงคือการเก็บภาพนิ่งของความสนุกสนานนั้นไว้. Marilyn Monroe , James Dean หรือ Marlon Brando ก็เข้าใจถึงวิธีการที่จะทิ้งโลกไว้ซึ่งความนิ่ง นักแสดงเดี่ยวนี้นักไม่ค่อยเข้าใจช่างภาพสักเท่าไร พวกเขาชอบคิดว่าช่างภาพเป็นพวกอ่อน ซึ่งเจ้าคนพวกนี้จะเจอพวกอ่อนจริง ๆ ก็เมื่อต้องกระชกเท่านั้น งานนี้เป็นงานที่จริงจัง การแข่งแข่งเวลา

ถาม - คุณมาเป็นช่างภาพอาชีพได้อย่างไร?

ตอบ - เมื่อเรียนจบเมื่อปี 1982 ผมมาที่นิวยอร์กแล้วได้พบกับ Andy Warhol เขาบอกว่าผมคงจะเป็นนายแบบ แล้วผมก็บอกว่า ผมเป็นช่างภาพ เขาจึงขอภาพถ่ายฝีมือของผมไปดู แล้วดูท่าทางเขาชอบใจใหญ่ แล้วเขาก็พูดว่า รูปพวกนี้เจ๋งดี ผมแอบยิ้มแล้วนึกในใจว่า "พระเจ้า Andy Warhol ชมว่ารูปเราเจ๋ง" เพราะ Andy Warhol ก็นับเป็นศิลปินคนหนึ่งในดวงใจของผมเช่นกัน ผมชอบงาน Gold Marilyn ของเขามาก ผมได้ดูเมื่อตอนผมอยู่เกรด 4 ตอนนั้นผมคิดว่างานชิ้นนี้รวมความรู้สึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลาย ๆ อย่างไว้ ทั้งเช็ทซี่ สกปรก และมีเสน่ห์ไปพร้อม ๆ กัน สิ่งที่ผมคาดไม่ถึงก็คือ เขาคิดว่าทุกอย่างจะยิ่งไปหมด

ถาม - คุณสร้างสีที่จุดขาดเหล่านั้นได้อย่างไร?

ตอบ - I shoot color negative film. ผมมีปริ้นเตอร์ที่ใช้คนเดียว ผมใช้เวลามากมายในห้องมืด พิมพ์สีดำและสีขาว แล้วผมก็สอนตัวเอง to color print. และนั่นทำให้ผมรู้ว่าผมชอบ hyper-real quality of saturated color.

รูปของผม(รูปที่ผมถ่าย)เป็นผู้หลบหนี โลกนี้สามารถเป็นแผลเหวอะหะ มืดและน่าเกลียด ผมรู้ดี เพราะเมื่อผมอายุ 18-19 ปี ผมเสียเพื่อนไปหลายคนเลยทั้งจากการใช้ยา และเป็นเอดส์ตายไปก็มี มีช่างภาพหลายคนเก็บภาพเหล่านั้นไว้ ผมนับถืองานของพวกเขา แต่สำหรับผมแล้ว รูปของผมคงเกิดจากความเพ้อฝันประหลาด ผมคิดว่าช่างภาพที่ดีจะต้องใช้การต่อสู้ในความคิดของตัวเอง และผมก็ไม่เชื่อด้วยว่า สิ่งที่จะมีค่าได้จะต้องเป็นสิ่งที่น่าเกลียดเสมอไปนะ

ถาม - รูป bodybuilders ที่คุณถ่ายก็เป็นตัวอย่างที่ดีนะ

ตอบ - ผมอยู่ใน Cape Canaveral เพื่อไปค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สเตอรอยด์ BodyBuilding นับว่าเป็นเรื่องใหญ่เหมือนกันในช่วงนั้น นักกีฬาบางคนก็ใช้เพื่อสร้างกล้ามเนื้อ แต่เราก็ไม่ได้ต้องการขนาดนั้น. ไม่ว่าจะเป็จรวด สีแดง เด็กผู้ซึ่งเป็นอนาคตของชาติ สีน้ำเงิน สีขาว รูปเหล่านั้นเป็นเพียงความคิดประหลาดควบหนึ่งที่จะทำให้คุณกลายเป็นยักษ์ตัวโตได้

ถาม - การที่คุณเติบโตขึ้นมาในยุคของ TV นั้น มีผลอย่างไรกับการทำงานของคุณหรือเปล่า?

ตอบ - ผมว่าภาพยนตร์มีอิทธิพลกับผมมากกว่าทีวีนะ แต่จริง ๆ แล้วทุกอย่างที่ผมเห็นก็มีอิทธิพลกับงานของผมทั้งนั้น คนมักจะถามผมว่า "งานส่วนตัวของผมอยู่ที่ไหน?" "นี่ไง ผมไม่สนใจที่จะถ่ายภาพเพื่อที่จะนำไปแสดงที่แกลเลอรี ผมชอบเก็บภาพวัฒนธรรมปัจจุบัน และฮีโร่ของมัน ทั้ง Leonardo DiCaprios, Drew Barrymores และ Pamela Andersons ก็เป็นหัวข้อของงานส่วนตัวของผม ช่างภาพมากมายทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างงานส่วนตัวกับงานที่ออกขายพังไม่มีชิ้นดี เพราะเขาจะมีลักษณะเป็นพ่อค้าภาพมากกว่าเป็นช่างภาพ ผมว่าช่างภาพที่ดีควรจะนำเสนองานในรูปแบบที่ไม่มีใครนำเสนอมาก่อนมากกว่านะ"

ถาม - คุณ storyboard (แต่งเรื่อง?วาดเนื้อเรื่องคร่าว ๆ?) ก่อนจะถ่ายภาพหรือเปล่า?

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอบ - ผมวาดทุกรูป โดยเฉพาะงานใหญ่ ๆ แต่จริง ๆ แล้วผมไม่เคยรู้สึกถูกกักไว้(ทางความคิด)ในการวาดรูปเลยนะ ผมว่าผมคงจะเป็นคนแรกแหละที่บอกให้ผู้ช่วยเอาไฟออกไป แล้วพูดว่าวันนี้เราจะไม่ใช่ไฟหลอดแต่จะใช้ไฟจากแสงอาทิตย์ ผมชอบความโกลาหลของผู้ร่วมงานตอนที่ผมถ่ายภาพนะ ผมว่ามันสร้างพลังงานให้ผมและทำให้ทุกสิ่งไม่ดูมีค่ามากจนเกินไปนัก

ถาม - คุณใช้คำกล่าวของ Truman Capote: "รสนิยมดีเป็นความตายของศิลปะ" คุณจะถือว่าอะไร?

ตอบ - มันมีการครอบงำความคิดทางด้านรสนิยมดี ๆ ซึ่งผู้คนมักใช้เป็นระยะห่างระหว่างพวกเขา กับรสนิยมระดับกลาง แต่เดี๋ยวนี้รสนิยมที่ดี คือ สวนหม้อดินเผาในวันพຽງนี้ และ สัญญาซื้อขายห้องใต้ถุนของวันมะรืน ทุกคนสามารถทำกำแพงบ้านให้เป็นสีขาว มีพื้นไม้ และมีเทียนไขฟุ้งที่มุมหนึ่งของบ้าน แล้วก็พูดว่า ฉันมีรสนิยมดี ส่วนตัวแล้วผมเกลียดคำว่ามีรสนิยมมาก คำว่า"รสนิยม" มันเอามาใช้กับศิลปะไม่ได้หรอก

ถาม - มีช่างภาพคนไหนที่คุณรู้สึกเคารพเขาบ้าง?

ตอบ - ผมเคารพทุกคนที่เป็น original พวกเขาไม่ได้เติบโตบนต้นไม้ แต่ทุก ๆ ยุคก็มีพวกเขาอยู่ Helmut Newton , Guy Bourdin , Diane Arbus , Nan Goldin , Larry Clark , Joel-Peter Witkin, Deborah Turbeville. พวกเขาเป็น originals สำหรับผมแล้วพวกเขาเป็นคนที่มองเห็นมุมมองใหม่ ๆ ของมนุษย์

ผมรู้สึกว่ามีโชคที่จะทำสิ่งใด ๆ ที่ผมชอบ เพราะในตอนนี้มีคนที่ต้องดิ้นรนเพื่อชีวิตอีกมากมาย มันก็ใช้เวลานานเหมือนกันนะ กว่าที่ผมจะเผชิญหน้ากับตัวเอง ลุกขึ้นแล้วพูดว่า เอาละฉันจะไปถ่ายภาพแล้ว. - Mark Edward Harris

บทที่ 4

ขั้นตอนการออกแบบ

จากการวิเคราะห์และสรุปข้อมูลทำให้แนวทาง รูปแบบ เนื้อหา และทุกๆส่วนต่างๆก่อรูปอย่างชัดเจน ในส่วนของขั้นตอนการออกแบบนี้ ข้าพเจ้าแบ่งไว้เป็นส่วนดังนี้ การออกแบบชื่อของนิตยสาร เพื่อนำมาซึ่งการสร้างสัญลักษณ์ให้เป็นเอกลักษณ์ของนิตยสาร การเลือกคอลัมน์ต่างๆ ซึ่งคัดเลือกตามเหตุผลและตามแนวความคิด การวางหน้าโฆษณา การเลือกรูปแบบใบสมัครสมาชิก การออกแบบปกหน้าและปกหลัง การเลือกรูปแบบของซองที่ใส่นิตยสารเพื่อป้องกันนิตยสารต่างๆ และขั้นตอนการทำงานไว้ดังต่อไปนี้

แนวความคิด

นิตยสาร Three Two One The Photography magazine ในฉบับที่ 1 มีแก่นสารคือการนำเสนอภาพถ่ายเชิงสร้างสรรค์ โดยรูปแบบในการนำเสนอของนิตยสาร ข้าพเจ้าเลือกการหยิบยืมความเป็นการถ่ายภาพต่างๆ มาสร้างเป็น format ในหน้ากระดาษ เพื่อให้เกิดรูปแบบที่น่าสนใจ ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์และแนวของนิตยสารก็จะเกิดอย่างชัดเจน

ลักษณะของนิตยสาร

ให้ความรู้ นำเสนอแนวความคิดของช่างภาพรุ่นใหม่ๆ และสามารถส่งผลงานเข้ามาร่วมแสดงในนิตยสารฉบับต่อไปได้

การออกแบบสัญลักษณ์ของนิตยสาร

จากแนวความคิดที่เลือกใช้คำว่า 3 2 1 เป็นชื่อของนิตยสารแล้ว จึงออกแบบสัญลักษณ์ของนิตยสารให้มีความน่าสนใจด้วยตัวของมันเองในแนวความคิดและรูปแบบดังนี้

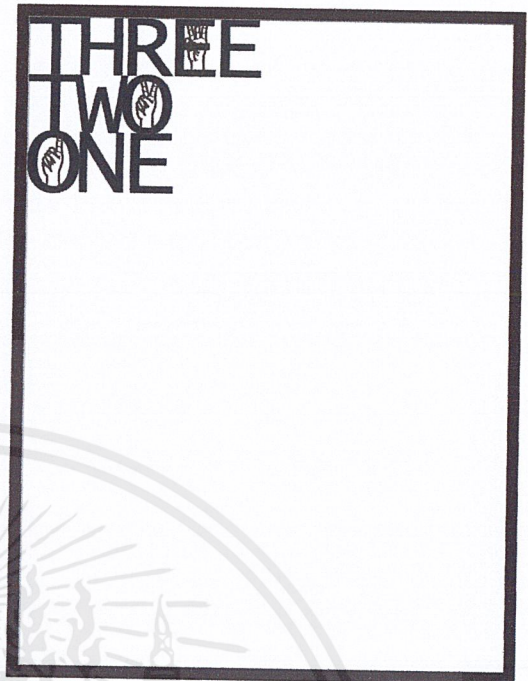
แบบร่างสัญลักษณ์ครั้งที่ 1

ความตั้งใจของการออกแบบคือ ต้องการใช้ตัวอักษรบวกกับคำว่า 3 2 1 หรือ three two one ประกอบกับ idea ที่จะประกอบกับคำดังกล่าว วางพาดหัวนิตยสาร เพื่อให้มีความโดดเด่นเมื่อวางอยู่บนแผงของนิตยสาร จึงทำแบบร่างเพื่อนำแบบไปพัฒนาต่อดังนี้

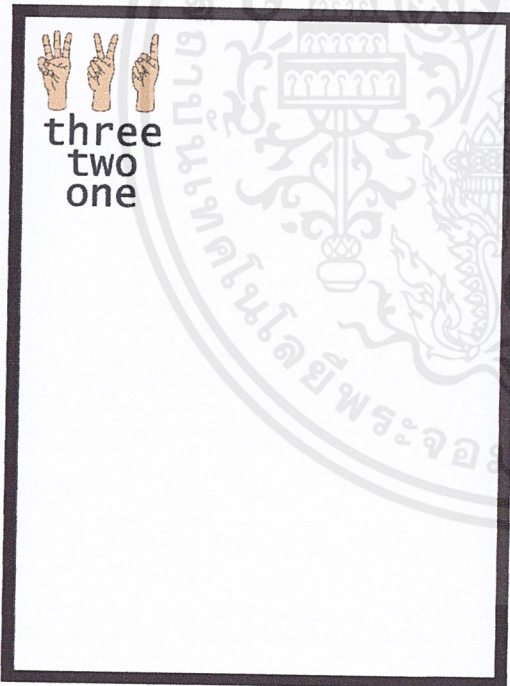
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

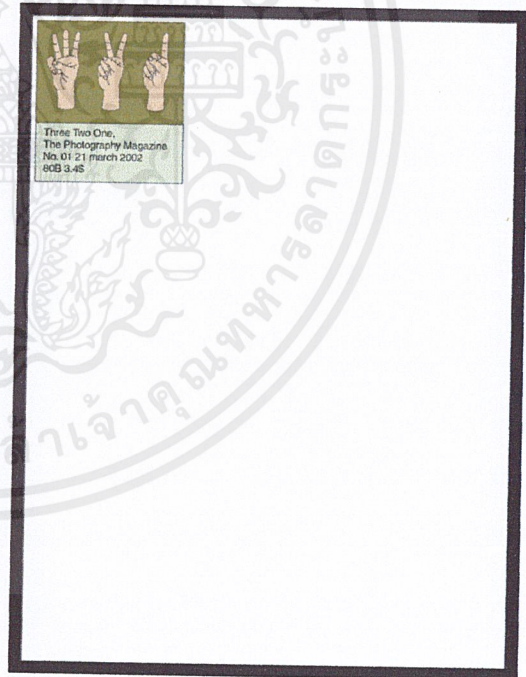
ภาพประกอบที่ 1.1

ภาพประกอบที่ 1.2

ภาพประกอบที่ 1.3

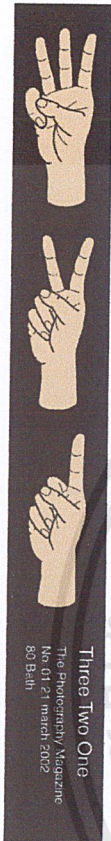

ภาพประกอบที่ 1.4

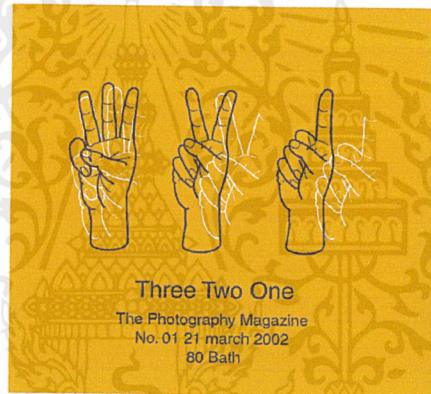
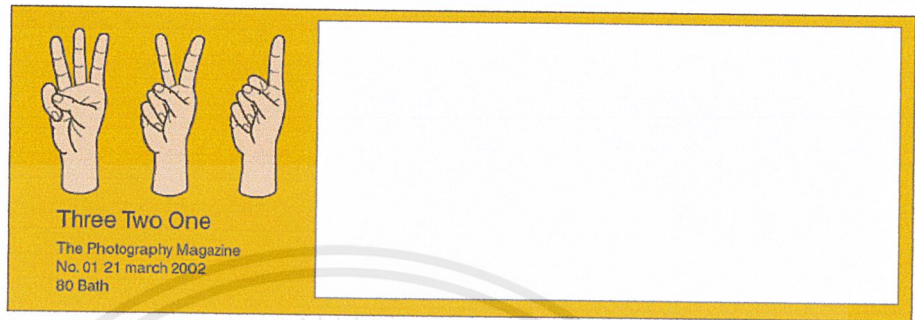
จากการออกแบบหัวนิตยสารครั้งที่ 1 ทำให้แนวความคิดที่จะใช้ตัวอักษรดังเช่นนิตยสารต่างๆ เริ่มเปลี่ยนไป เนื่องจากรูปมือทั้ง 3 2 1 เป็นท่าทางของช่างถ่ายภาพในการนับแสดงให้ผู้ถูกถ่ายหยุดนิ่งขณะหนึ่งที่จะถูกบันทึกภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้าพเจ้าจึงเลือกนำอาการของมือทั้ง 3 มาพัฒนาต่อในแบบร่างสัญลักษณ์ครั้งที่ 2 ดังนี้
แบบร่างสัญลักษณ์ครั้งที่ 2

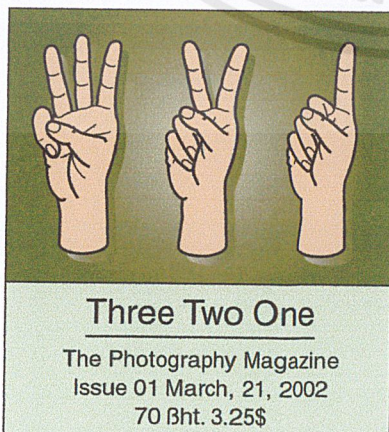

ภาพประกอบที่ 2.1

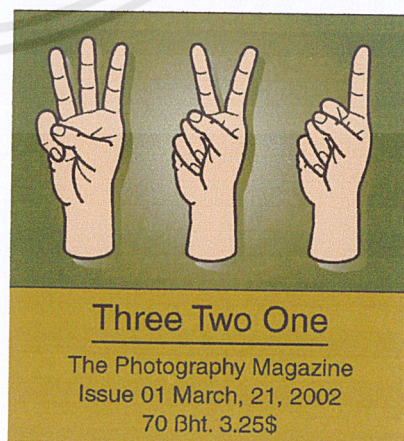

ภาพประกอบที่ 2.2

ความคิดต่อมาเป็น คือการใช้ขนาดฟิล์มของกล้อง 4x5 เป็นแผ่นหลังของสัญลักษณ์

ภาพประกอบที่ 2.3

ภาพประกอบที่ 2.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

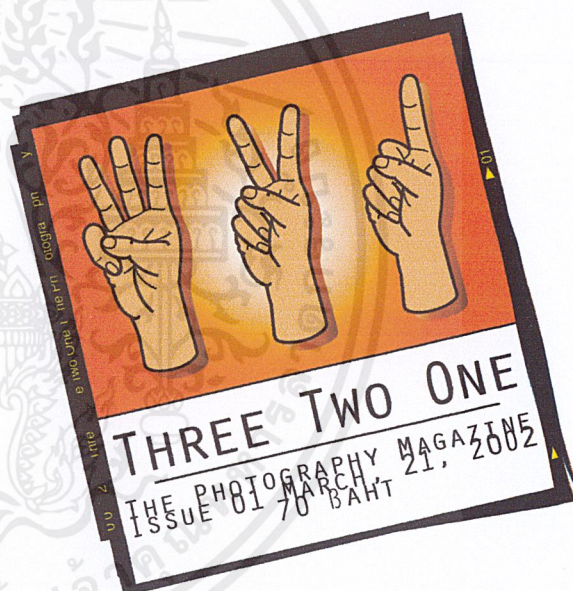
ภาพประกอบที่ 2.5

ภาพประกอบที่ 2.6

ภาพประกอบที่ 2.7

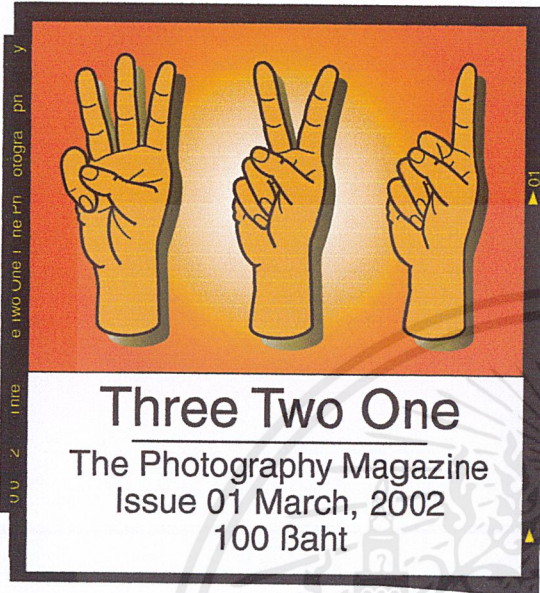

ภาพประกอบที่ 2.8

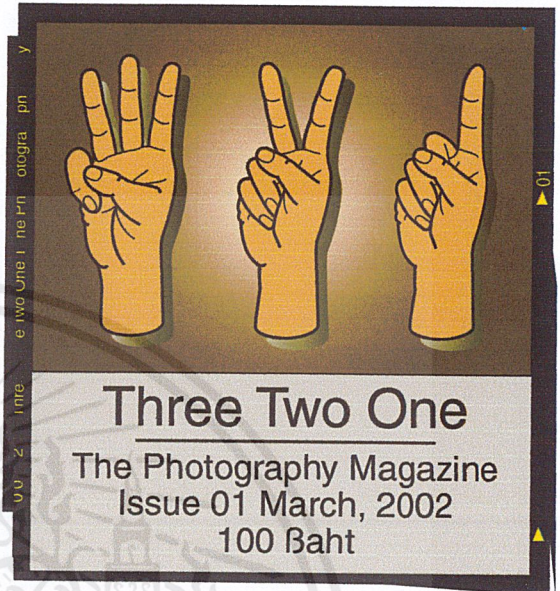
ตั้งใจจะทำให้เป็นแบบของชื่อของชาย เวลาซื้อสินค้าในร้านถ่ายภาพที่จะสังเกตเห็นได้ทั่วไป (ยังคงใช้ขนาดฟิล์มของกล้อง 4X5 อยู่) แต่คิดว่าสัญลักษณ์ของห้วงนิตยสารเริ่มมีรายละเอียดเยอะเกินไป จึงเลือกพัฒนาแบบร่างต่อไปซึ่งจะเห็นได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสัญลักษณ์

ภาพประกอบที่ 3.1

ภาพประกอบที่ 3.2

สรุปแบบร่างสัญลักษณ์

ที่เลือกสัญลักษณ์สุดท้าย (ภาพประกอบที่ 3.1) เนื่องจากมีความโดดเด่นทางสีสรรค์ แนวความคิดและรูปแบบของความเป็นหัตถ์ยสาร (รูปสัญลักษณ์) แต่อาจต้องใช้ระยะเวลาในการจดจำ เนื่องจากหัตถ์ยสารส่วนใหญ่ มักนิยมใช้คำ (ตัวอักษร) มากกว่าภาพ

แบบร่างส่วนต่างๆในนิตยสาร

ส่วนต่างๆหรือส่วนที่เป็นรายละเอียด เป็นส่วนสำคัญไม่น้อยไปกว่าจุดใดๆนิตยสารเลย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงให้ความสำคัญต่อการออกแบบโดยจะแสดงให้เห็นรายละเอียดของการออกแบบตลอดจนการเลือกรูปแบบที่คิดว่าเหมาะสมกับแนวทางเชิงรูปแบบของนิตยสารมากที่สุด

โดยจะจำแนกให้เห็นลักษณะและขั้นตอนการออกแบบดังนี้

- หัวคอดัมน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปและเลือกแบบหัวคอลัมน์

- แบบร่างเลขหน้า

สรุปและเลือกแบบเลขหน้า

- แบบร่างใบสมัครสมาชิก

สรุปและเลือกแบบใบสมัครสมาชิก

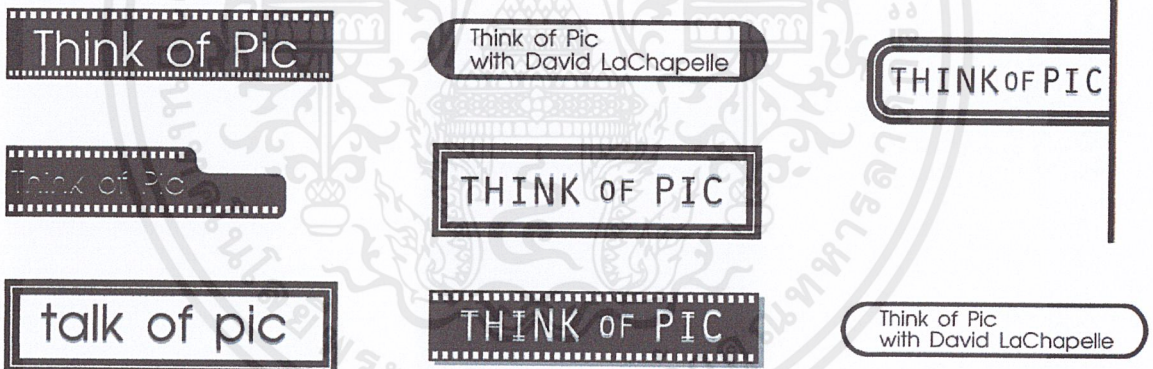
- แบบร่างคอลัมน์ต่างๆ

และรวมถึง ปกหน้า หน้า Editorial, Contents, และหน้าโฆษณา ใบสมัครสมาชิก ปกหลัง เป็นต้น

สรุปและเลือกแบบคอลัมน์

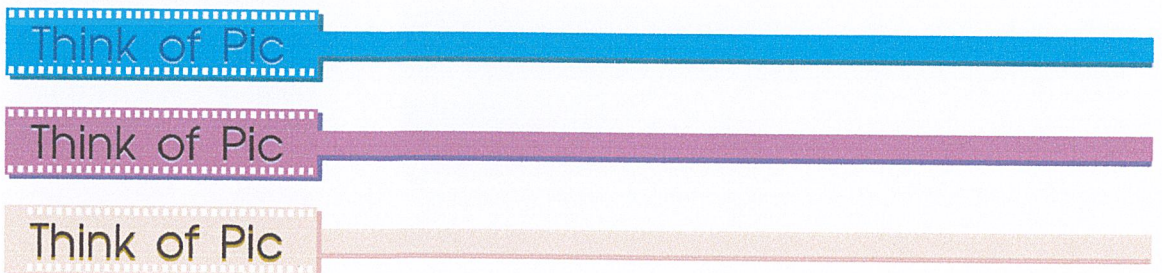
(หัวนิตยสารในส่วนที่ผ่านมาแล้วข้างต้น)

แบบร่างหัวคอลัมน์

ภาพประกอบที่ 4.1 (ด้านบน)

ภาพประกอบที่ 4.2 (ด้านล่าง)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

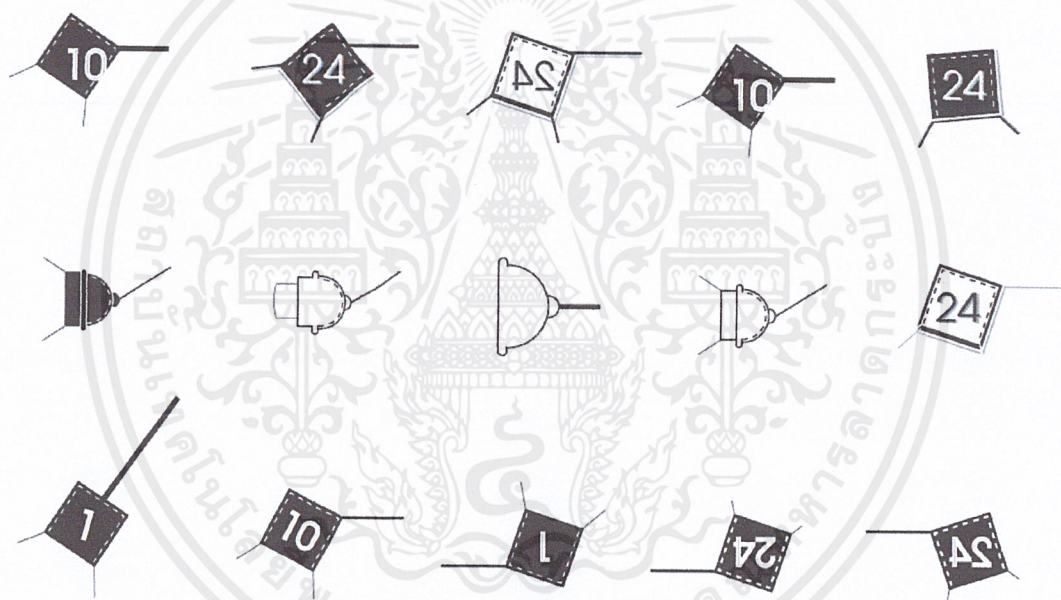
แบบหัวคอลัมน์

สรุปเลือกแบบนี้เพราะว่าลักษณะของหัวคอลัมน์มีความเหมาะสมกับการวางกราฟิกคอลัมน์ต่างๆในนิตยสาร

แบบร่างเลขหน้า

ภาพประกอบที่ 4.3

เลขหน้ากำหนดการวางไว้บนหัวด้านขวาของนิตยสารเป็นหลักแต่เมื่อด้านขวาเป็นรูปหรือมีสามารถวางได้ จะสามารถวางหัวนิตยสารในด้านซ้ายแทนได้

แบบเลขหน้า

แบบเลขหน้าสามารถใช้ได้ 2 แบบ แบบเบอร์ 15 จะใช้ในคอลัมน์ สัมภาษณ์ ส่วนแบบที่ 19 ใช้ในคอลัมน์ ทั่วๆไปของนิตยสาร

ภาพประกอบที่ 4.4

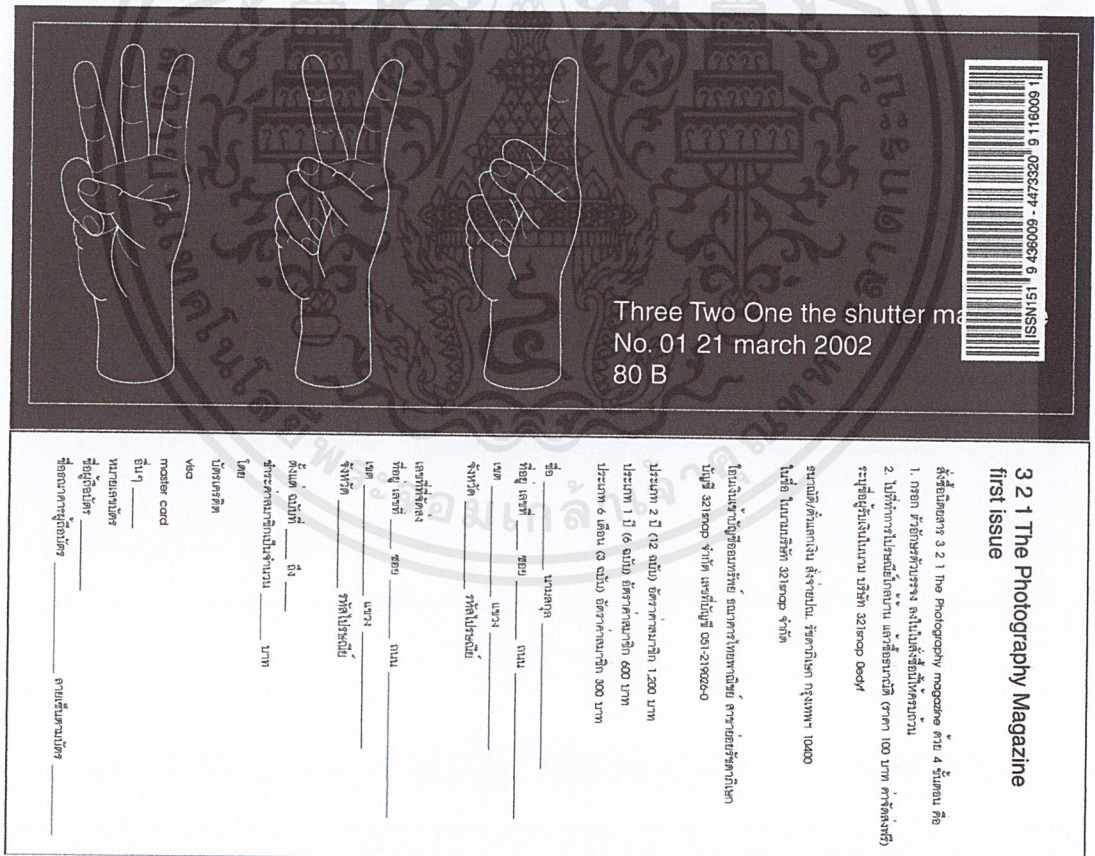
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบร่างใบสมัครสมาชิก

ภาพประกอบที่ 4.5

ภาพประกอบที่ 4.6

ภาพประกอบที่ 4.7

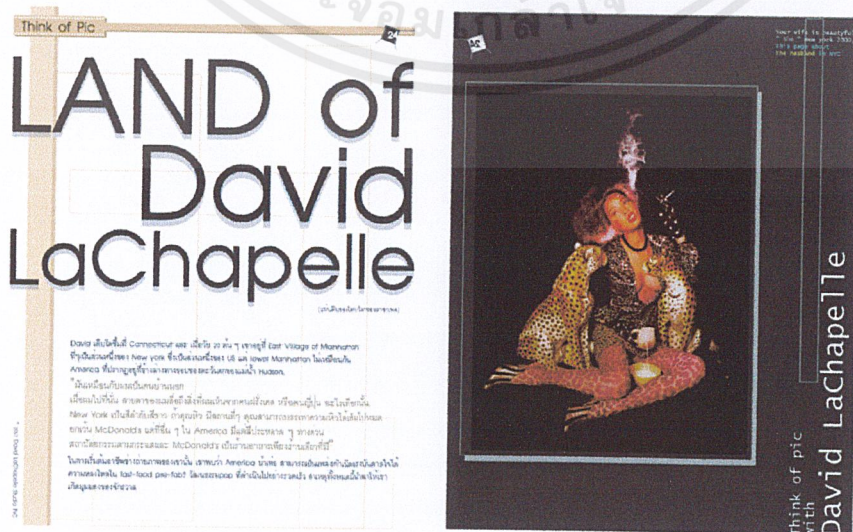
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบใบสมัครสมาชิก

ภาพประกอบที่ 4.8

เลือกทำให้เป็นแบบที่มีมาตรฐาน เนื่องจากจะมีความเป็นไปได้ยากในการปรับมาตรฐานที่ไปรษณีย์ใช้ในปัจจุบัน อีกประการคือเป็นเรื่องยากที่นักออกแบบจะเปลี่ยนแปลงฟอร์มดั้งเดิม บางประการ เป็นต้น

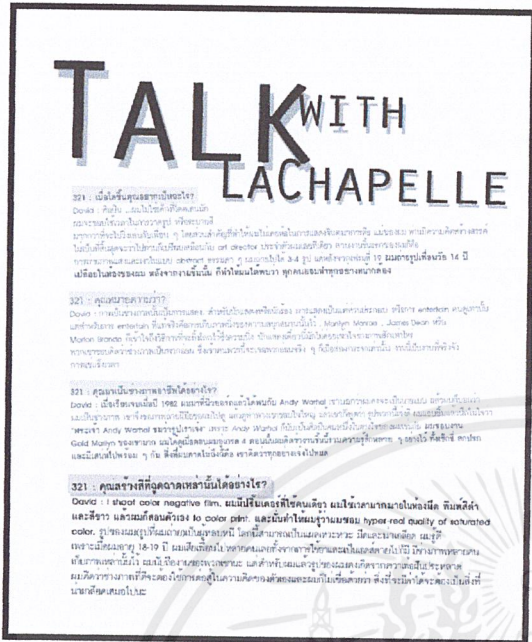
ตัวอย่างแบบร่าง lay out

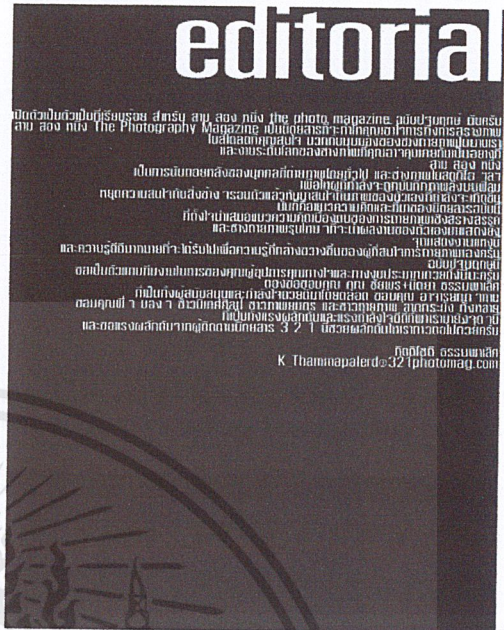
ภาพประกอบที่

5.1

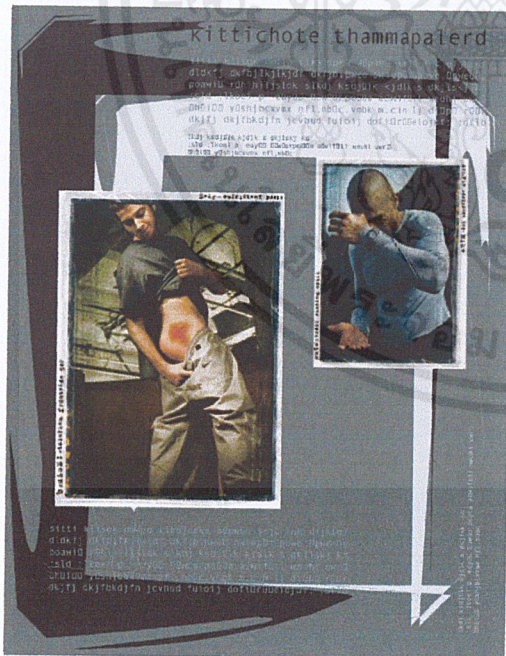
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 5.2

ภาพประกอบที่ 5.3

ภาพประกอบที่ 5.4

ภาพประกอบที่ 5.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปแบบร่าง lay out

ตัวอย่างการวาง lay out ของนิตยสาร Three Two One นี้ เห็นได้ชัดว่าไม่มีหลักการวางอย่างเช่นนิตยสารทั่วไป เนื่องจากต้องการหลีกเลี่ยงรูปแบบ และแนวความคิดในการนำเสนออย่างเช่นงานนิตยสารในอดีต

ข้าพเจ้าคิดว่า ควรวาง lay out ให้มีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ชื่อคอลัมน์ จวบจนกระทั่งการใช้ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ของนิตยสาร จึงเลือกออกแบบตามหลักการออกแบบดังที่กล่าวมาแล้วในบทข้างต้น โดยจะแสดงในส่วนของผลงานการออกแบบ

ผลงานการออกแบบ

จากแบบร่างข้าพเจ้าได้ปรับปรุงพัฒนาและสรุปจนนำมาสร้างเป็นผลงานการออกแบบจริง ซึ่งข้าพเจ้าได้เลือกวางแนวทางให้ Format ในแต่ละหน้าให้มีความสนใจยิ่งขึ้นโดยการหยิบยืมลักษณะของการถ่ายภาพต่างๆมาใช้ การใช้ลูกเล่นตามแนวความคิดของนิตยสารสร้างภาพด้วยตัวของมันเอง การใช้รูปภาพที่มีผลที่น่าสนใจต่อกลุ่มผู้อ่าน การใช้ตัวอักษรน่าสนใจและขนาดที่ถูกต้องตามหลักการอ่าน การใช้สีที่มีผลกระทบต่างๆ จวบจนกระทั่งขนาดที่พอเหมาะต่อการจับถือการอ่าน เป็นต้น ในการออกแบบเพื่อให้ตรงกับจุดประสงค์ของการออกแบบ ตลอดจนความสมบูรณ์ในความเป็นนิตยสาร ซึ่งลักษณะบางประการอาจมีความเป็นไปได้ยากในการทำจริงเนื่องจากการออกแบบมักเน้นการวาง Lay-out เป็นคู่ โดยการวางทั้ง 2 หน้า ซึ่งในหน้าที่มีตัวอักษรชั้นอยู่ตรงกลางของรอยต่อพอดี เช่นหน้า Editorial Interview เป็นต้น เมื่อเย็บเล่มอาจจะทำให้ตัวอักษรตกหล่น ดังนั้นกระบวนการสร้างเป็นผลงานจริงอาจมีวิธีที่แตกต่างจากหนังสือ หรือนิตยสารทั่วไป และงบประมาณในการจัดทำจะสูงขึ้นอีกด้วยเป็นเงาตามตัว (แต่ปัจจุบันโรงพิมพ์ในบางประเทศสามารถพิมพ์งานในลักษณะเช่นนี้ได้ เช่น นิตยสาร Western Eastern ในประเทศจีน เป็นต้น)

และข้าพเจ้ารวบรวมผลงานการออกแบบทั้งหมด ของงานนิตยสาร "Three Two One - The Photography Magazine No.1" ไว้ดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานการออกแบบ

ภาพที่ 1 : บรรจุกุภัณฑ์ (ซองพลาสติก) ป้องกันตัวนิดยสารไม่ให้เสียหายในขณะขนส่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2 : บรรจุภัณฑ์ #2 สำหรับส่งให้ผู้ที่มีสมัครสมาชิกถึงบ้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3 : ปกหน้าของนิตยสาร ดาย-คัท ในส่วนกลางตรงเลนส์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

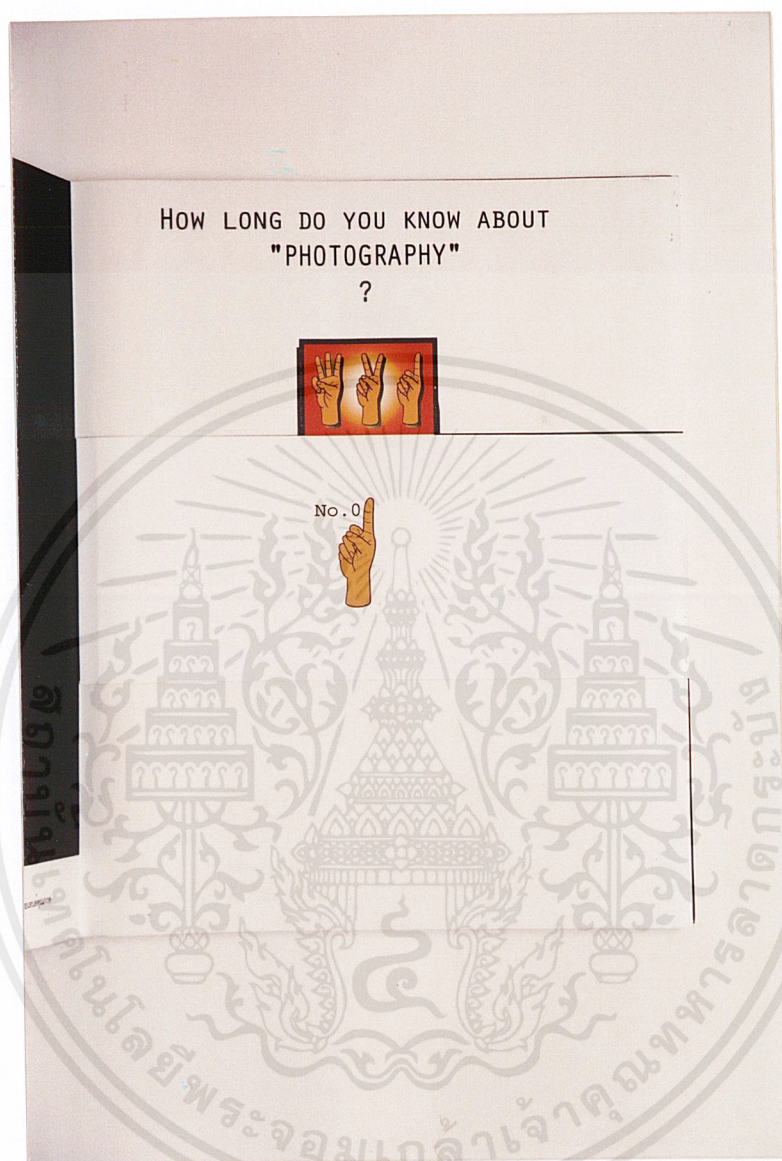
ภาพที่ 3 : ปกหน้าของนิตยสาร ดาย-คัท ในส่วนกลางตรงเลนส์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4 : หน้าโฆษณา #1 เลือกทำขึ้นโฆษณาเพื่อให้เข้ากับการนำเสนอ และด้านขวาคือ หน้าเปิดตัวนิตยสารฉบับที่หนึ่ง (มีในทุกๆฉบับในหน้าเปิด ของนิตยสาร) ด้าน ขวาคือและลูกเล่นของฉบับนี้อยู่ที่คำถามที่ตั้งขึ้นในหน้านี้ว่า "How long do - you know" about "Photography" พร้อมกับสัญลักษณ์ของนิตยสารที่วางอยู่ ด้านใต้ของความ และเมื่อเปิดกระดาษที่ขึ้นอยู่ก็จะพบกับคำว่า NOW!

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5 : หน้าเปิดขณะที่ยังไม่ได้เปิดกระดาษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

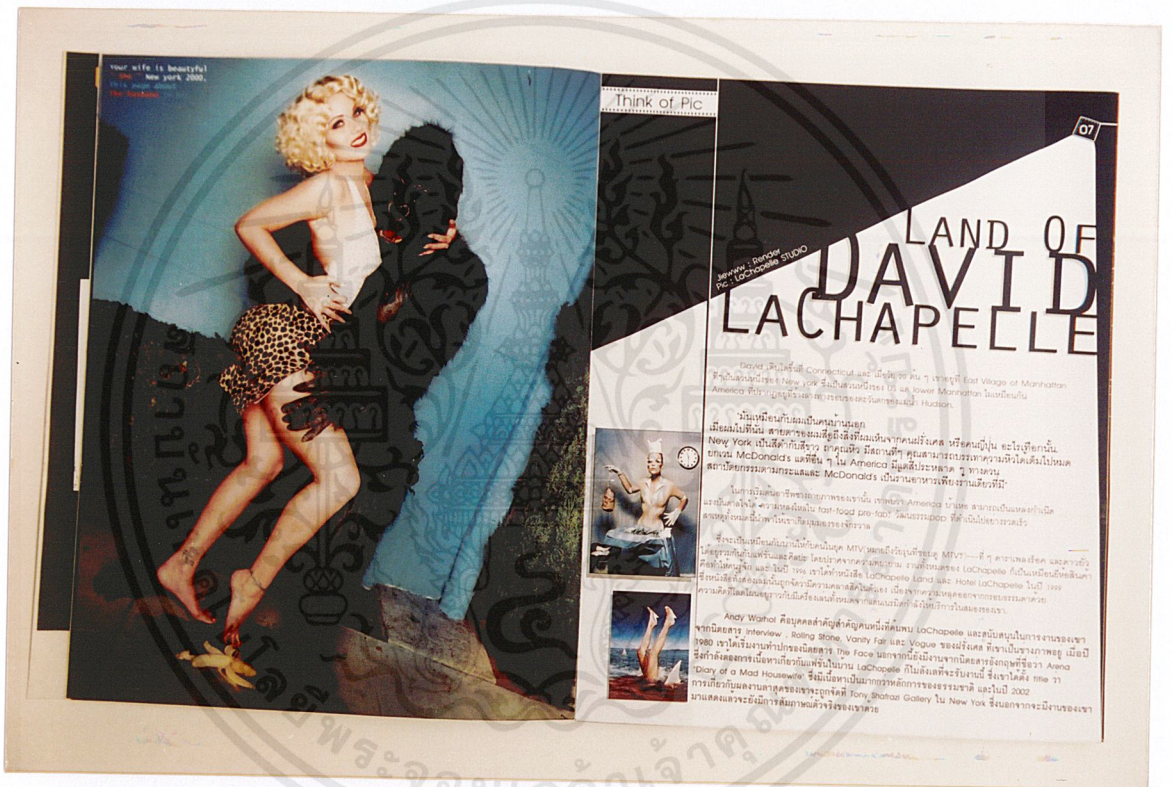
ภาพที่ 6 : หน้าเปิดเมื่อเปิดกระดาษออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 8 : หน้า Contents

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 9 : หน้าที่ 6 - 7 / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 10 : หน้าที่ 8 - 9 และหน้าชั้นพิเศษใช้การพับหน้ากระดาษกับการจัดวางที่เป็นการเปิดปิดไฟซึ่งเป็นลูกเล่นในคอลัมน์ / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 11 : หน้าที่ 8 - 9 เมื่อเปิดพับกระดาษที่ทำไว้ให้รูปแบบน่าสนใจมากขึ้นก็จะเป็น
 รูปภาพพิมพ์หน้าคู่ / คอลัมน์ Think of pic
 หน้าที่ 10 - 11 / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

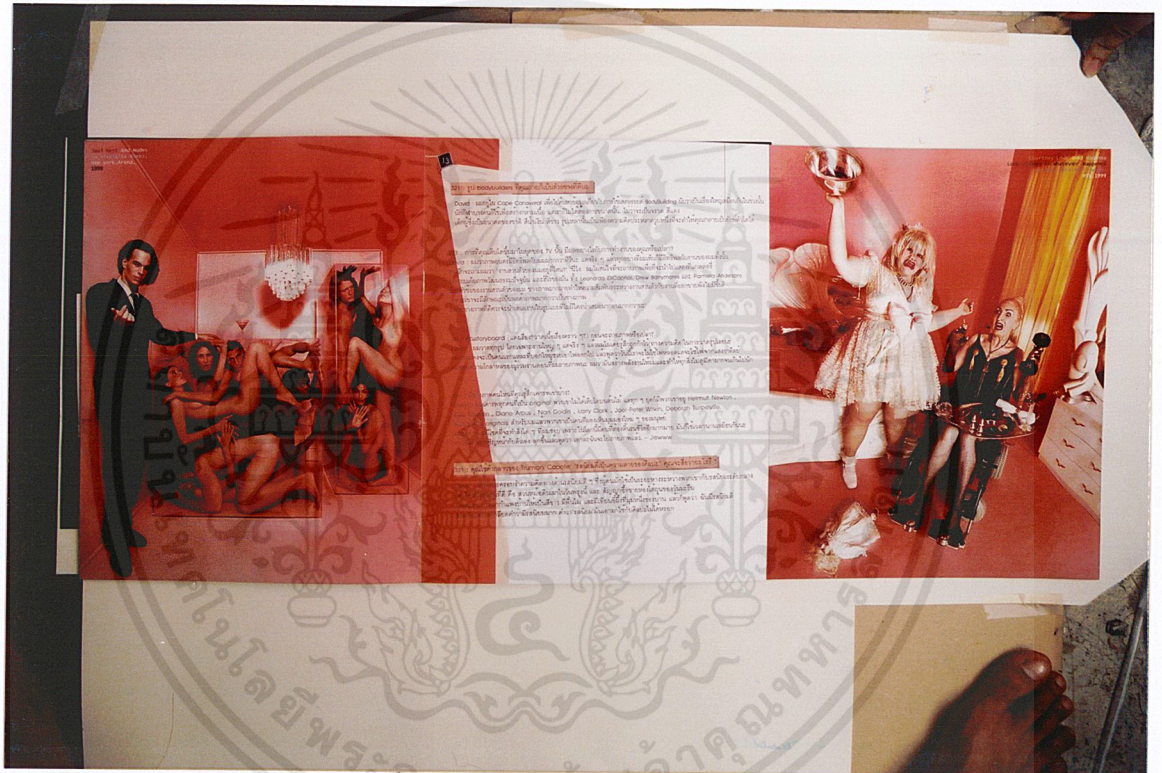
ภาพที่ 12 : หน้าที่ 8 - 9 หน้าชั้นพิเศษใช้การพับหน้ากระดาษกับการจัดวางที่เป็นการเปิดปิดไฟซึ่งเป็นลูกเล่นในคอลัมน์ / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

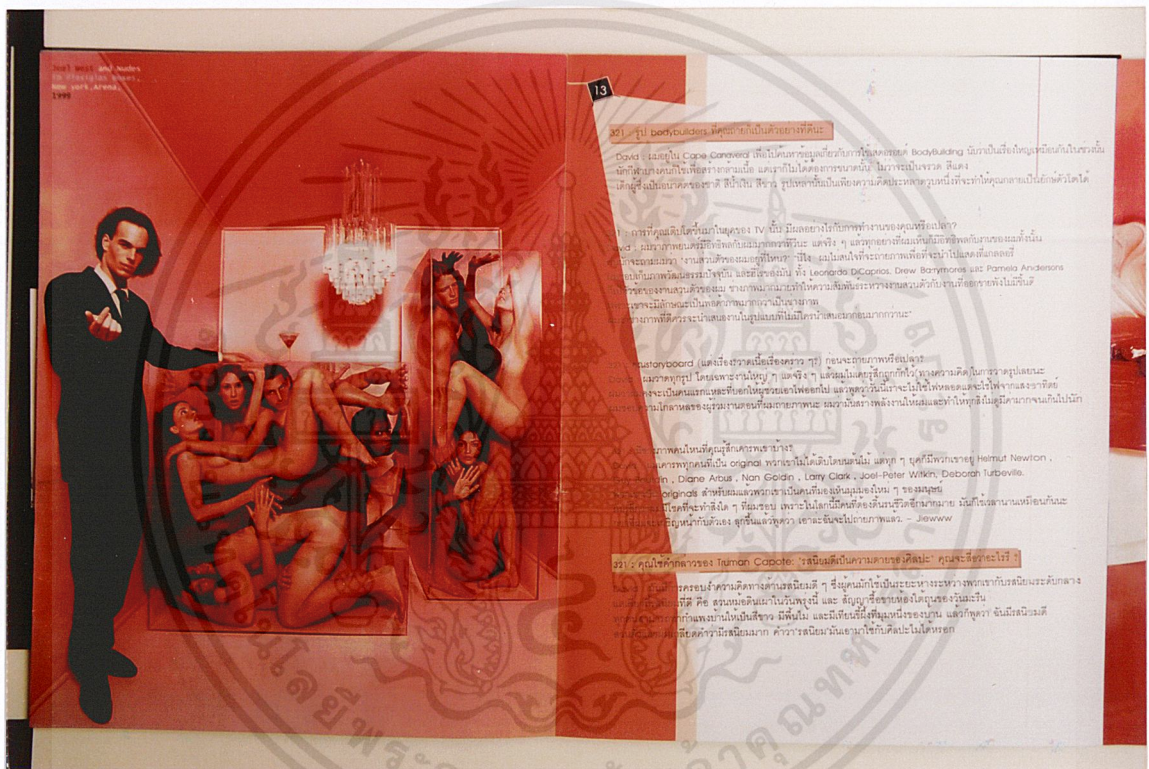
ภาพที่ 13 : หน้าที่ 10 - 11 / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 14 : หน้าที่ 12 - 13 ที่ติดกับหน้า 13 นี้ ใช้การพับในการนำเสนอเพื่อให้เห็นผลงาน
 ภาพถ่ายของช่างภาพแสดงผลต่อผู้อ่านได้เต็มพื้นที่ (เนื่องจากความตั้งใจที่จะ
 นำเสนอภาพถ่ายให้มีความสมบูรณ์) / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 15 : หน้าที่ 12 - 13 / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

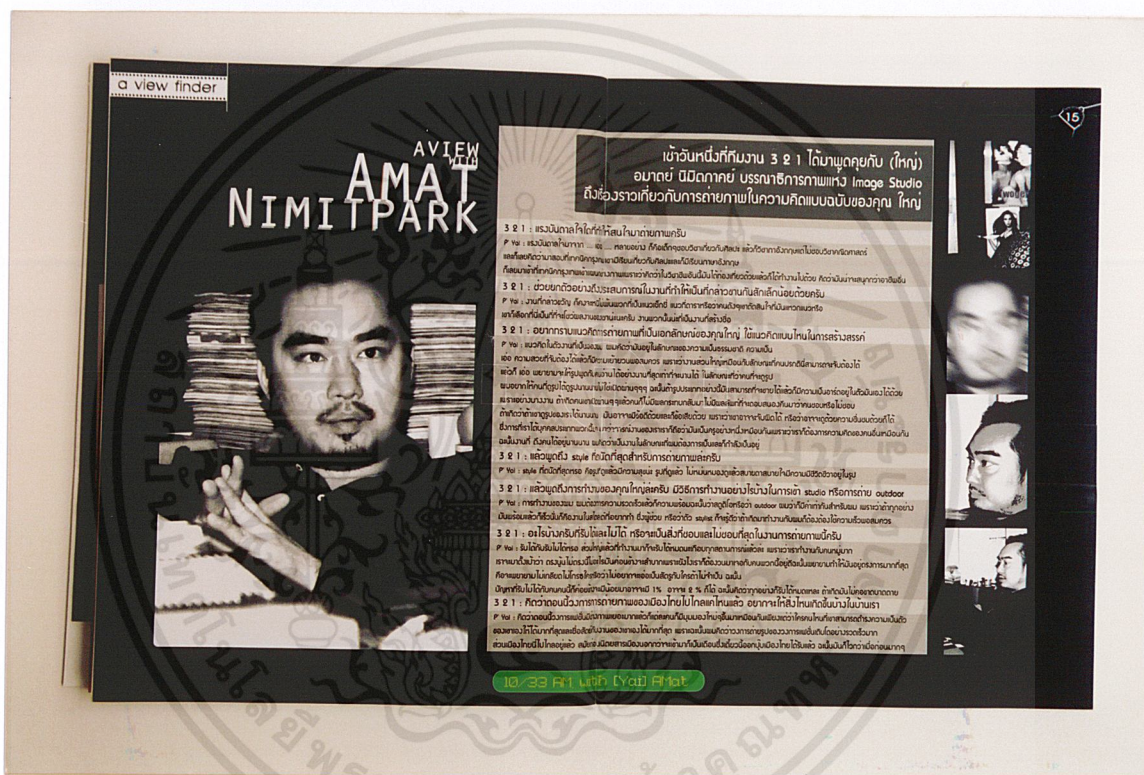
ภาพที่ 16 : หน้า 12 - 13 / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

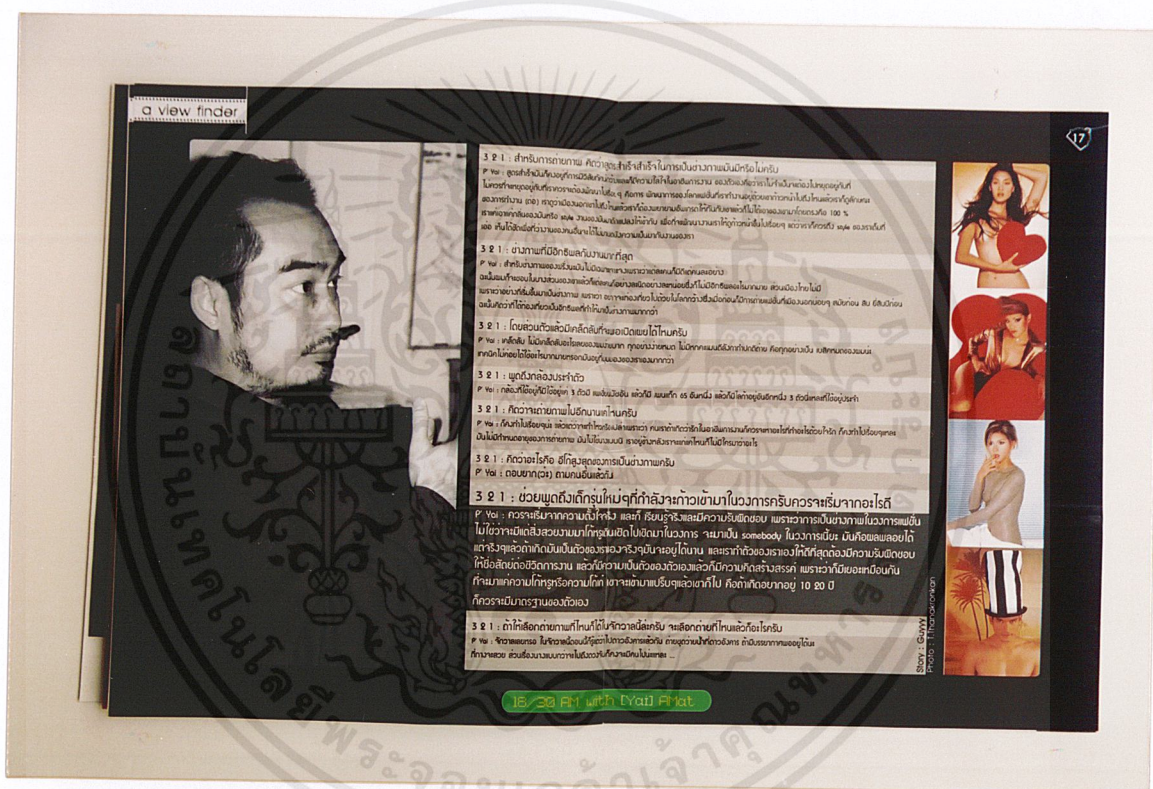
ภาพที่ 17 : หน้าที่ 12 - 13 และหน้าโฆษณาการทำเลสิกสายตา / คอลัมน์ Think of pic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 18 : หน้าที่ 14 - 15 จัดหน้ากระดาษให้เสมือนกับหนึ่งมุมมองเมื่อมองเข้าไปในช่องมองภาพหรือ a viewfinder / คอลัมน์ a view finder

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

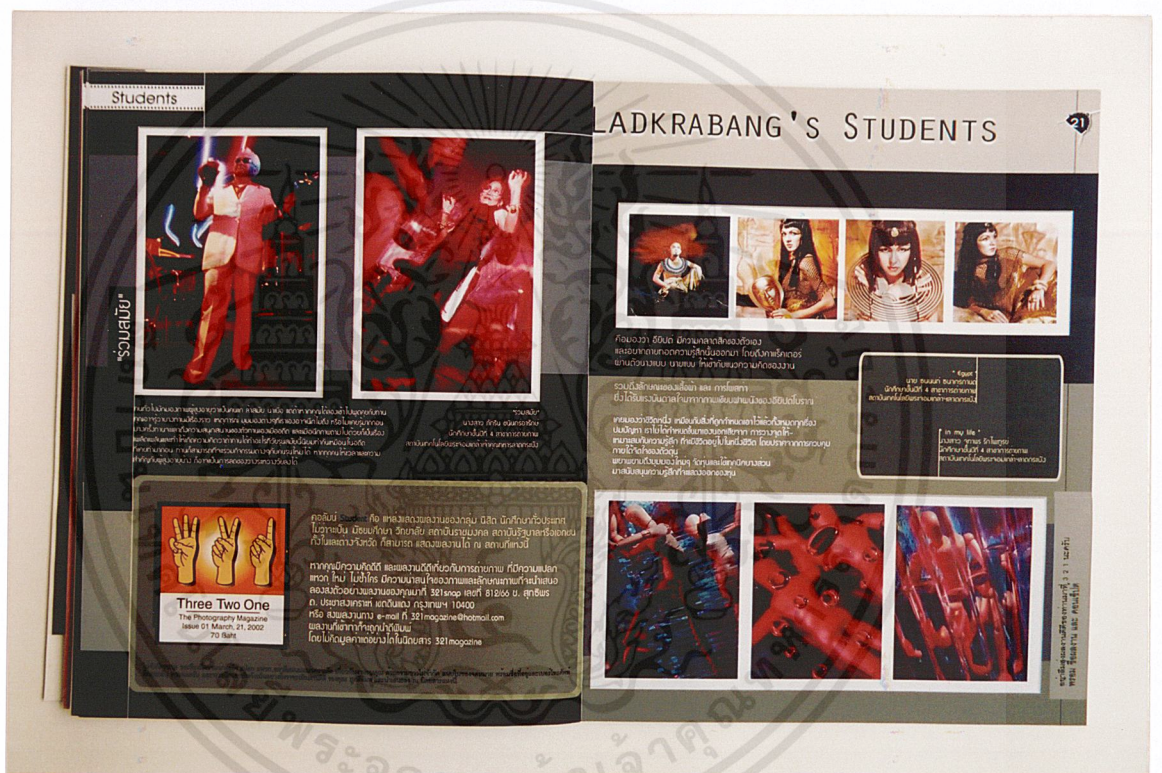
ภาพที่ 19 : หน้าที่ 16 - 17 / คอลัมน์ a view finder

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

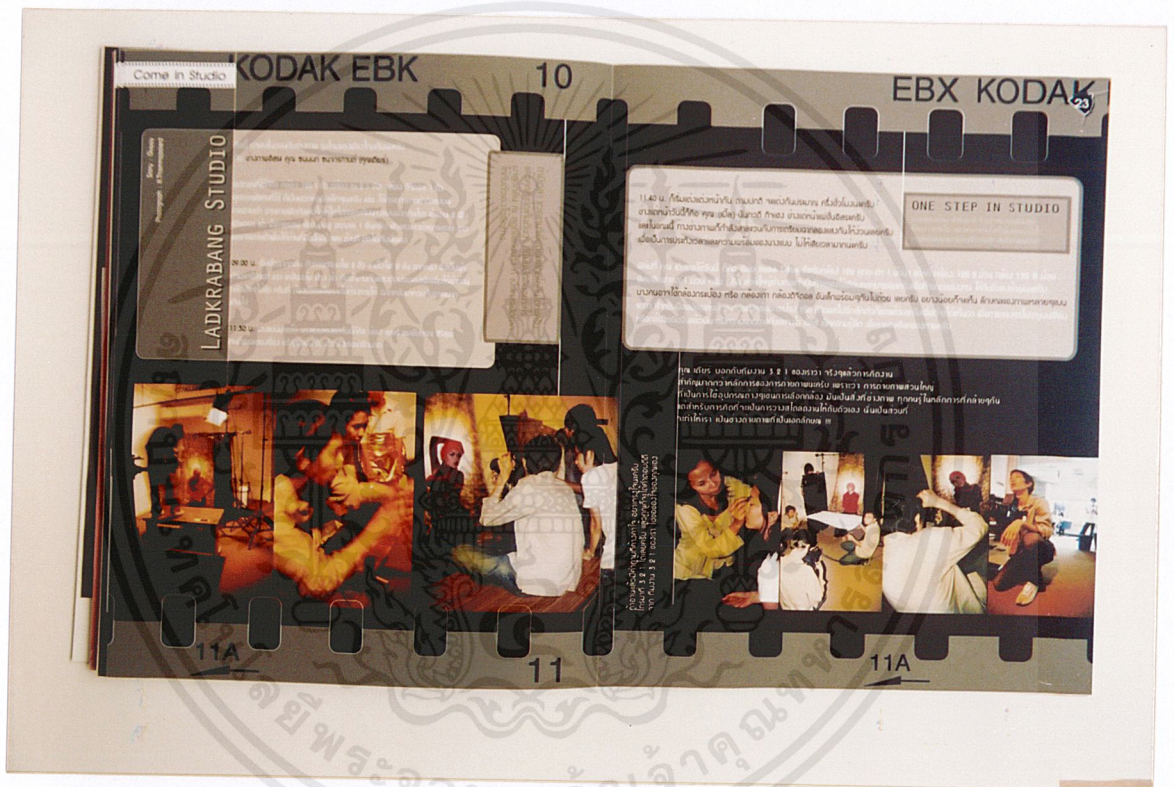
ภาพที่ 20 : หน้าที่ 18 - 19 วางรูปแบบให้มีความเก่าแบบคลาสสิกของประวัติศาสตร์อยู่ / คอลัมน์ a history

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 21 : หน้าที่ 20 - 21 นำรูปแบบของกรอบงานนักเรียนเวลาส่งงานมาจัดหน้า กระดาษเพื่อให้มีความน่าสนใจในอีกแบบของการจัด Lay out / คอลัมน์ Student

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 22 : หน้าที่ 22 - 23 / คอลัมน์ Come in Studio

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

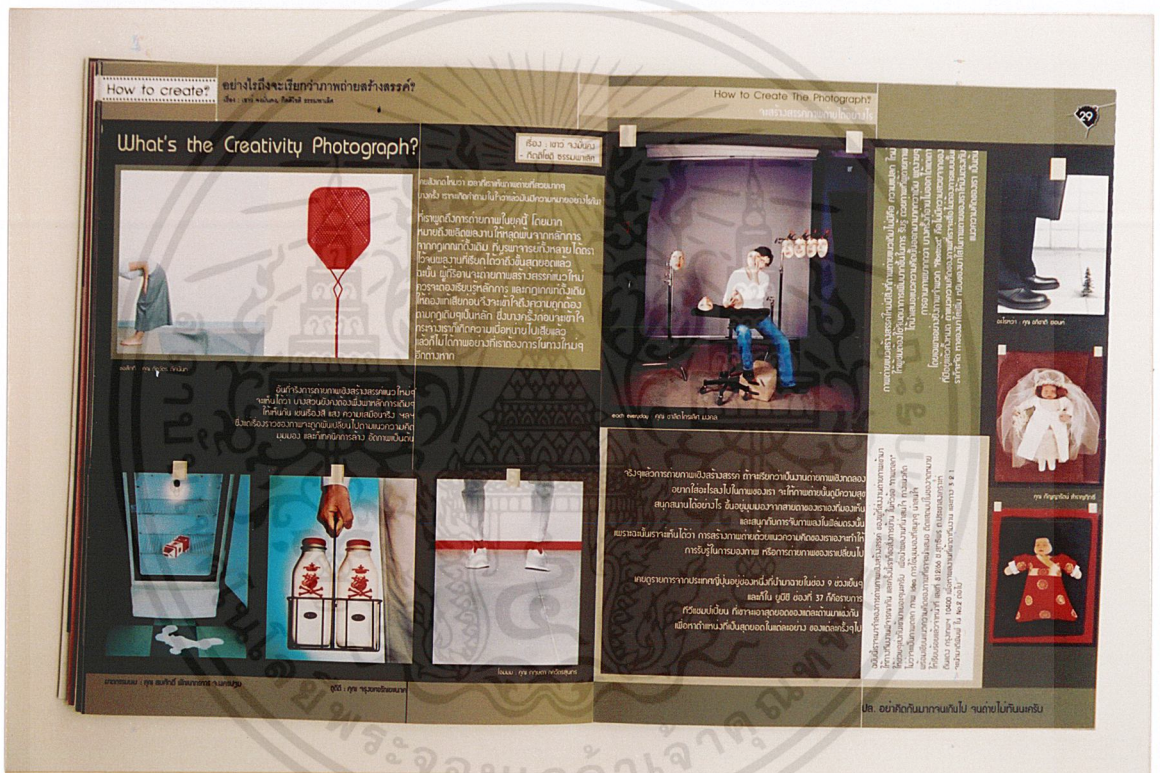
ภาพที่ 23 : หน้าที่ 24 - 25 / คอลัมน์ Come in Studio

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 24 : หน้าที่ 26 - 27 / คอลัมน์ Techniques

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 25 : หน้าที่ 28 - 29 / คอลัมน์ How to create?

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

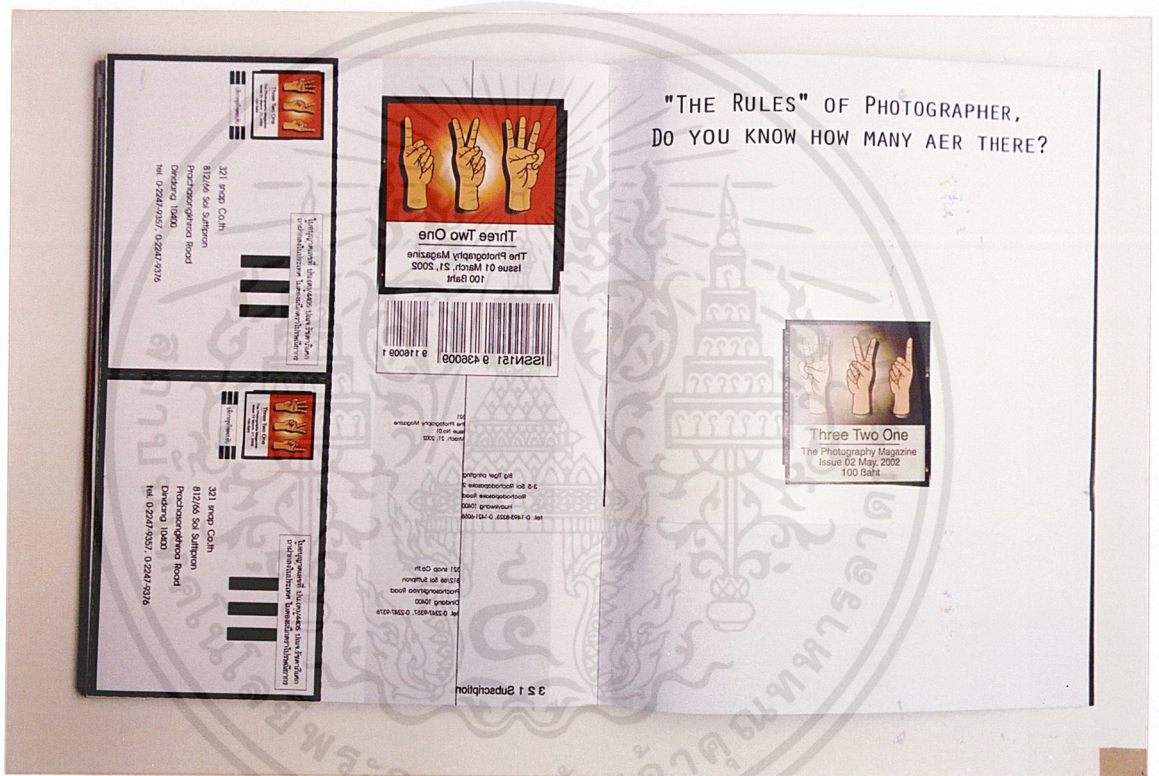
ภาพที่ 26 : หน้าที่ 30 - 31 / คอลัมน์ Classic camera และคอลัมน์ New Technology

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 27 : หน้าที่ 32 และใบสมัครสมาชิก (Subscription)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 28 : หน้าใบสมัครสมาชิกและ (Subscription) - หน้าปิด มีคำถามเหมือนหน้าเปิด
ของนิตยสาร มีคำพูดที่ว่า

"The rules of photographer, Do you know howmany are there?"

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

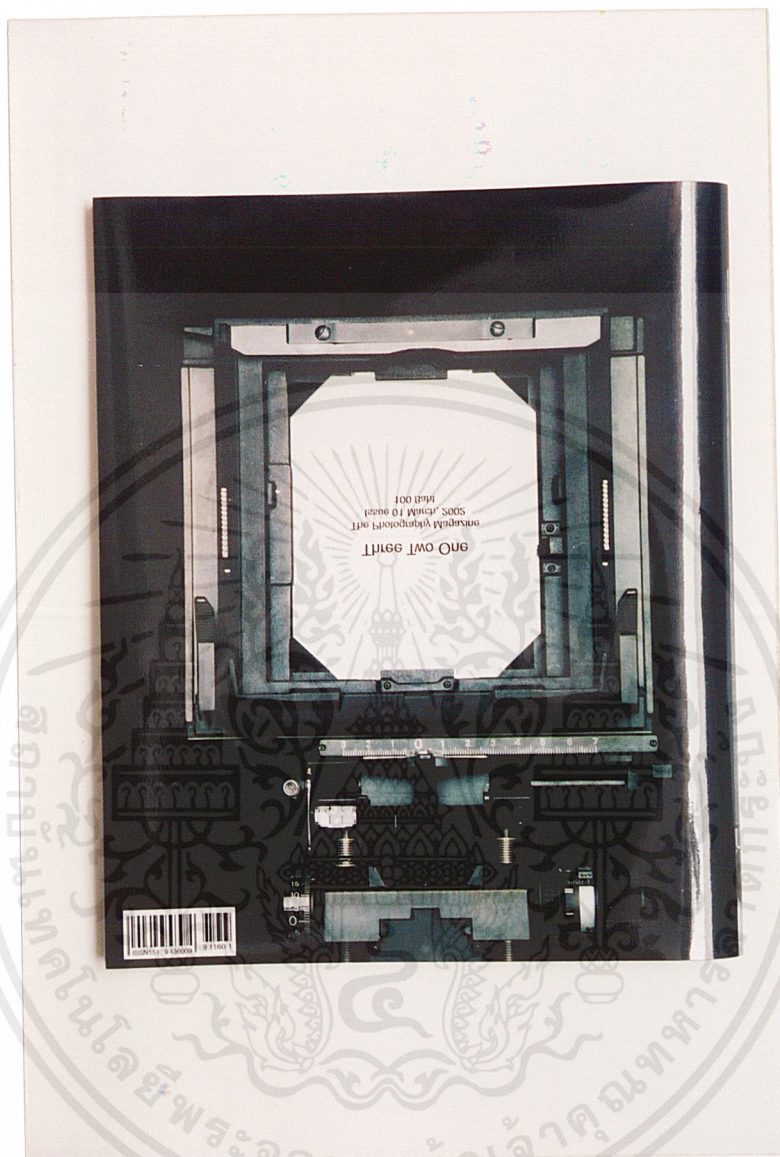
ภาพที่ 29 : หน้าปิด และเมื่อเปิดกระดาษขึ้นออก ก็จะเจอคำว่า See (you) in next issue!

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 30 : หน้าโฆษณาเพื่อให้ผู้ที่สนใจลงโฆษณาในฉบับต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 31 : ปกติด้านหลัง / เป็นรูปกล้อง 4 x 5 ด้านหลัง (ตรงข้ามกับหน้าปกซึ่งเป็นกล้อง
ด้านหน้า) กับตัวอักษรจากการมองกล้อง 4 x 5 ในด้านหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 32 : บรรจุภัณฑ์ (ด้านหลัง)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุป

การที่ข้าพเจ้าเลือกทำศิลปนิพนธ์ภายใต้โครงการการออกแบบนิตยสารเกี่ยวกับการถ่ายภาพชื่อ 3 2 1 The Photography Magazine นี้ ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ กระบวนการทำงานด้านนิตยสาร ไม่ว่าจะเป็น การคัดเลือกคอลัมน์ การคัดเลือกเนื้อหา ภาษาของนิตยสาร รูปแบบ ความเป็นเอกลักษณ์ของนิตยสาร ฝ่ายขายโฆษณา อัตราค่าโฆษณาในหน้าต่างๆ เป็นต้น

สิ่งพิมพ์ประเภทนิตยสารนี้ จำเป็นต้องมีฝ่ายกฎหมายเฉพาะทางทางด้านนี้ด้วย เนื่องจากบางครั้งความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในการหยิบยืมภาพจากนิตยสารฉบับอื่นๆ การจดทะเบียนลิขสิทธิ์หัวนิตยสารให้กับบริษัทของเราเองจำเป็นมากต่อรูปแบบของการนำไปใช้ลอกเลียนแบบ หรือแม้เพียงการให้สิทธิ์ผิดเพี้ยนไปของงานโฆษณาก็มีผลทางด้านกฎหมาย ลูกค้าน่าสามารถเรียกร้องเป็นความกันได้ ดังนั้นการทำนิตยสารผู้ทำจึงต้องเรียนรู้ด้านกฎหมายไม่ให้น้อยไปกว่าสิ่งอื่นในนิตยสาร

โครงการการออกแบบนิตยสารเฉพาะทางนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นปัญหาระหว่างการทำงานออกแบบนิตยสารและขอสรุปพอเป็นสังเขปดังนี้

1. ข้อมูลที่ถูกต้องเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของการนำเสนอ นิตยสารต่อประชาชนผู้ที่ซื้อ นิตยสารของเราไป เพราะถ้าข้อมูลผิดเพี้ยนไปเนื่องจากการอ่านนิตยสารจะทำให้เกิดความเข้าใจผิด และการรับข้อมูลที่คาดเคลื่อนซึ่งจะทำให้ภาพลักษณ์ของนิตยสารด้อยลง ได้ (อาจเห็นได้ตาม นิตยสารทั่วไป หากมีการลงข้อมูลผิดพลาดในฉบับที่แล้ว ฉบับหน้าจะมีการตีพิมพ์แก้ไข หรือกล่าวขอโทษไว้ในฉบับต่อไป)

2. การตีพิมพ์ข้อมูลของผู้อื่น ข้อมูลที่ได้จากนิตยสารฉบับอื่นหรือสื่อใดๆก็ตาม จำเป็นต้องตรวจสอบให้ละเอียดว่าไม่มีการจดทำเป็นลิขสิทธิ์แล้ว เพราะรายละเอียดเล็กๆน้อยๆเหล่านี้ บางครั้งกองบรรณาธิการอาจมองข้ามหรือละเลยไป จะทำให้เกิดการฟ้องร้องขึ้นศาลเป็นความกันได้ จึงจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้กฎหมายเพื่อเป็นการป้องกันความผิดพลาดให้กับบริษัทของเราเองอีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

กุลวดี พรหมบุตร. "การออกแบบนิตยสารเกี่ยวกับศิลปะ +hink" ศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต., ภาค
 วิชาศิลปะศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระ
 บัง, 2543

จุลสารสมาคม ฉบับที่ 6 ปี 2526 ของสมาคมถ่ายภาพกรุงเทพ. "การถ่ายภาพสร้างสรรค์"
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมาน เจตระการ. "การถ่ายภาพเบื้องต้น FUNDAMENTALS OF -
 PHOTOGRAPHY", อรุณการพิมพ์, 2536

สุภาณี กอสุวรรณศิริ สุมิตรา ชันตยาลงกต. "จากอดีตถึงปัจจุบัน การถ่ายภาพ" กรุงเทพฯ : บริษัท
 สารมวลชน จำกัด, 2521

บทสัมภาษณ์, คุณ อมาตย์ นิมิตรพากย์ สัมภาษณ์, โดย กิตติโชติ ธรรมพาลีศ 13-11- 2001
 การถ่ายภาพเบื้องต้น

พิพิธภัณฑ์ทางภาพ (Imaging Museum) และประวัติศาสตร์เกี่ยวกับวิทยาการการถ่ายภาพของ
 ไทย คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

David LaChapelle, David LaChapelle Land, NYC Publication, 1998

A HISTORY OF PHOTOGRAPHY, Jean-Claude Lemagny and Andre Rouille, 1995

AMERICAN PHOTO :Magazine November/December 2001 on display until decem-
 ber 18, 2001

POPULAR PHOTOGRAPHIC, Shutterbug, Aperture

<http://www.historyphotographyworld.com>

<http://www.davidlachapelle.com>

<http://www.beyondthelensphoto.com>

[http://dir.yahoo.com/Arts/Visual_Arts/Photography/Photographers/Personal_Exhibits/
 WhitePages/wp_1.html](http://dir.yahoo.com/Arts/Visual_Arts/Photography/Photographers/Personal_Exhibits/WhitePages/wp_1.html)

<http://www.thaijustice.com/>

ประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์

http://www.cosmonet.org/camera/spgr_e.htm

<http://www.dpreview.com/reviews/canoneos1d/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<http://www.chiatday.com>

<http://www.levison.com/>

<http://www.beyondthelensphoto.com/>

<http://www.thedesignersrepublic.com/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

นาย กิตติโชติ ธรรมพาลเลิศ เกิดวันที่ 21 มีนาคม 2523 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับประถมศึกษาที่ โรงเรียน เซนต์ดอมินิก, จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ โรงเรียน อุดมศึกษา และจบการศึกษาระดับ ปวช. ที่ วิทยาลัยช่างศิลป์ (กรมศิลปากร) กรุงเทพฯ จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อและได้จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาจาก สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปะ สาขาวิชาศิลปะ ระหว่างศึกษาได้เข้าฝึกงานที่ CT Multimedia Co.,Ltd เป็นเวลา 6 เดือน และเข้าร่วม Workshop กับ สมาคมผู้กำกับศิลป์บางกอก (B.A.D.Awards) เป็นเวลา 3 เดือน และในขณะที่เรียนได้ทำงานด้าน Graphic Design และได้ร่วมทำงานกับนิตยสาร Hi! ในตำแหน่ง อำนวยการฝ่ายศิลปกรรมควบคู่กันไปกับการเรียน ความสนใจเฉพาะด้านคือการสร้างสรรค์งานโฆษณา การถ่ายภาพ งาน Graphic Design และการออกแบบหนังสือ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้